

שקיעה ברומא

פרק 1

כילדה אהבתי להתבונן מבעד לחלון בלילות ולספור את כל הכוכבים בשמיים. הייתי ממלאת תרשימים וציורים עם מספורים והערות במחברותיי לגבי כל כוכב שיכולתי להניח עליו את עיניי. המשכתי במנהג המוזר הזה עד שהורי השתכנעו שאני לא הולכת לעזוב את השמיים לטובת תחביב אחר וקנו לי טלסקופ.

הלילה חזרתי להביט בכוכבים, אחרי התנתקות ממושכת מהשמיים, מהעדשות המתכוונות של הטלסקופ שכעת עמד דומם ומעלה אבק בפינת החדר. לא שרטטתי תרשימים ולא שרבטתי נתונים בטבלאות, הפעם רק צפיתי בחלקיק הקטן של היקום שנגלה לעברי מחלוני בחדרי.

ירח חיוור היה תלוי גבוה ברקיע, הכוכבים קישטו את השמיים בצנצנים מהבהבים. הם היו גדולים ורחוקים ממני בעשרות אלפי קילומטרים, אך הרגישו קרובים מאי פעם. הם הרגישו מוכרים כמעט.

המשכתי לצפות בדממה בנוף שנחרט מבעד לחלון עד ששמעתי את צעדיה הקלילים של אימי במסדרון. כשהסתובבתי ראיתי אותה עומדת וצופה בי מהכניסה לחדר.

"הכל מוכן למחר?" לא יכולתי שלא להבחין בתו התרגשות שהתנגן בקולה.

"המזוודה ארוזה." אמרתי בשוויון נפש.

"לילך, את לא שמחה לטוס לחו"ל עם אחותך? להניח את הכל מאחור?" היא התקרבה אליי.

"אימא, תפסיקי. כמה פעמים אפשר להגיד לך שאני בסדר?" התעצבנתי, כמו שנהגתי לעשות הרבה בימים האלה.

שנאתי את השאלות שלה, את התחקורים שלה על רגשות. "אל תנסי להיכנס לי לנשמה. אני שמחה שאני ודנה נוסעות לאיטליה."

אימא קימטה את מצחה. ידעתי שהיא לא מאמינה לי, אך לא היו לי כוחות לשכנע אותה אחרת.

"אני בסדר, אימא."

"אחרי כל מה שעבר עלייך, לילכי-"

"דיי, אני לא יכולה לשמוע את זה כבר." הקול שלי היה חלול, בדיוק כמו ההרגשה שלי.

"ילדה קטנה שלי, זאת בדיוק הסיבה לטוס לרומא. תוכלי להשתחרר, להנות, להבין שיש הרבה דברים בחיים ששווה לראות. יוגב ותמר מחכים לכן, הם החברים הכי טובים שלי ושל אבא. הם יהיו נחמדים אליכן כל כך, אני בטוחה בזה!"

הנהנתי.

לפני חודשיים אבא איתר את החברים המשותפים לו ושל אימא במנוע חיפוש באינטרנט. מאז הם לא הפסיקו לדבר ביניהם בטלפון ולהתכתב עד שעלה הרעיון ה"גאוני" לשלוח אותי ואת אחותי לחודש באיטליה, לחוות חופשה בנוסח אחר, אקזוטי יותר.

כמובן שדנה לא התנגדה. היא התחילה לארוז חודש לפני, למרות שניסיתי להניע אותה מהרעיון. עודף ההתרגשות הזה מילא אותי בבחילה קלה. אני ודנה היינו הפכים גמורים, היא הייתה החלק החיובי ואני הייתי... החלק השלילי.

הערב, חמש שעות לפני הנסיעה לשדה התעופה, היא עדיין הסתובבה בבית בתזזיתיות ותרה אחר חפצים כאלו ואחרים שטענה שלא תוכל לחיות בלעדיהם בחו"ל.

"אי-מא! איפה הקרם רגליים שלי?" קולה הסתנן מבעד לקירות העבים שנדמו דקים לפתע. לקול של דנה היה את המנהג לפלח כל דבר לשניים.

"דנה'לה, חכי לי, אני באה לעזור לך!" אימא מיד נרתמה לעזרתה. אם הייתה מישהי בבית הזאת שהתלהבה מהנסיעה זאת, זאת הייתה אחותי הקטנה. כנראה שהיא התלהבה עבור שתינו, כי הפרצוף היבש שלי בהחלט לא נראה נלהב.

לשם מה לטוס לאיטליה? לאנשים שאני לא מכירה? לבית ולמיטה שהם לא שלי? למה לזנוח את הנוחות של הבית ושל המיטה שלי לעומת מקום אחר ולא מוכר? לעומת שפה זרה ומנהגים זרים? הרי כל כך הרגלתי לבית. להרגשה הזאת שזהו המקום שלי, המקום היחיד שבו אני יכולה להיות אני. ועכשיו... לטוס, לנוע, לעשות משהו, יכריח אותי לצאת מהתבנית ששקעתי לתוכה. התבנית שבה הכל נשאר מונטוני. התבנית שתישאר בעוד שעות בודדות.

אימא עזבה את החדר והשאירה אותי לבד עם ההרהורים שלי.

ארצה בכך או לא, הכרטיסים לאיטליה נקנו כהפתעה, מכסף שנלקח מחסכונותיהם של הוריי, ואני לא התכוונתי להיות בת כפוית טובה. הודיתי להם על המתנה הבלתי רגילה ואפילו השתדלתי לחייך.

כעת, צבעים חדים החלו לטשטש את היציבות שלי. המזוודה הארוזה, תזוזת מחוגי השעון שסימנה את העזיבה המתקרבת, קולה העצבני של דנה שהרעיד את האוויר בבית והתלהבות הילדותית כמעט של אימא. כולם סימנו הרס וחורבן בעולמי.

ידעתי שלשכב במיטה ולנסות להירדם בבלגאן ששרר בבית יהיה בלתי אפשרי כמו לבטל את הנסיעה לאלתר. אפילו אם אצליח לעצום עיניים בחשיכה, ידעתי שלא אוכל לעבוד על עצמי שאני ישנה, הלוואי ויכולתי.

בזמן האחרון השינה שלי הייתה יותר כמו נמנום מאשר שינה עמוקה וטובה. היא נקטעה כל מספר שעות ומצאתי את עצמי בווהה בתקרה באטימות חלקים נכבדים מהלילה. הגוף שלי סירב להירגע, סירב להשתחרר. דנה הציעה לי לקחת גלולות הרגעה אך לגלולות יש נטייה להלחיץ אותי ולעשות אותי עוד יותר חולה ממה שאני מאשר לרפא אותי, לכן וויתרתי על הרעיון.

אולי ברומא... בארץ אחרת, באווירה אחרת, עם אותם שמיים מלאי כוכבים כן אוכל למצוא מנוחה. כן אוכל להניח את הראש על הכר ולנשום לרווחה. כן אוכל לחלום שינה נטולת חלומות. נטולת סיוטים.

הסיוטים היו בהחלט מכה, אך איני רוצה לדבר עליהם. לא כי הם מפחידים אותי כמו שסרטי אימה מרעידים את עצמותיי, אלא כי הם פשוט מוזרים ומביכים מדי אפילו לטעמי. חלומות שבהם אני נופלת ומועדת באמצע הליכה או נופלת אל תוך בור אפל לא בדיוק הזיכרון החביב עליי.

בחלוף מספר שעות המזוודה של דנה הייתה ארוזה. ניחשתי זאת על פי הדממה שהשתחררה ברחבי הבית לקראת אחת בלילה. אימא ואבא פרשו לחדר השינה שלהם ודנה נחתה בתוך חדרי, כלל לא מופתעת למצוא אותי ישובה על המיטה בבגדים רגילים ולא בכותונת.

"אני לא אשאל אותך אם את מתרגשת, כי את בטח לא, אבל את חייבת להודות שזה שינוי מרענן. איטליה..." היא זרחה מרוב אושר. אחותי הקטנה הייתה בהחלט קרן אור בוהקת. היופי שלה היה מודגש במיוחד בעיניה החומות. הן היו גדולות וזוהרות, בדיוק כמו עיניה של אימא, וביחד עם שיערה הבהיר והגלי שלה שנח בשלווה על כתפיה היא נראתה כמו נסיכה. אני, לעומתה, קיבלתי את העיניים הירוקות והשיער השחור של אבא, שנראו כבויים וחסרי משמעות לידה.

"זה בהחלט שינוי." הייתי חייבת להודות.

"את לא אוהבת שינויים, אבל הפעם זה שינוי טוב, לילך. את תראי. יש לי תחושה טובה לגבי הטיול הזה." היא הנהנה ברצינות תהומית.

"יש לך תחושה טובה לגבי כל דבר." נחרתי לעברה.

"נכון, ככה צריך להיות! אני בת חמש עשרה, לא בת שמונים!" התפרצה ואז צחקה על ההערה של עצמה.

"התחושות הטובות שלך מתבדות ברובן, אני לא מבינה איך את ממשיכה להיות אופטימית כל כך." סיננתי.

"כי אני זאת אני, ואת... את צריכה לעבור הלאה."

"בסדר, תשמרי את העצות שלך לעצמך." מיהרתי לגונן על עצמי.

"יש לי עצות טובות!"

"אבל אני אחותך הגדולה ואני זאת שצריכה לתת לך עצות!"

"את גדולה ממני בשנתיים, זה לא נחשב."

"בטח שכן."

"לילך,"

"מה?"

"אי אפשר לקבל עצות ממך."

"למה?"

"את יותר מדי עסוקה בלהסתגר בפני כולם שאת לא שמה לב מה קורה לאנשים מסביבך."

לא הגבתי.

"טוב, בואי נעבור נושא. ספרי לי מה לקחת במזוודה שלך." אמרתי בחצי קול. לא רציתי לתת למחשבה העגומה הזאת לערער אותי.

"מזוודה? את צוחקת? יש לי שלוש מזוודות מפוצצות! ואני עוד חושבת לקחת תיק צד קטן בשביל כל החפצים הקטנים. אז ככה,"

והיא החלה לדבר ולהסביר לי בפירוט רב על כל חפץ שארזה עמה ואני הנהנתי והקשבתי למחצית מדבריה, שארית מחשבותיי עדיין התרכזו במה שהיא אמרה לי. לבסוף נתתי למחשבה לחמוק ממני ודנה פנתה לחדרה.

השעות עברו והשמיים בחוץ שינו את צבעם בהדרגה מכחול כהה לסגול ואז לכתום צהבהב עד לזריחה המלאה שסנורה את עיניי. הרגשתי ישנונית, אחרי לילה חסר שינה, אך זה לא היה הזמן לישון כעת. הייתי צריכה להתאפס ולנשום עמוק.

'הירגעי, הכל יהיה בסדר, לילך. זה רק חודש. מה כבר יכול לקרות בחודש בודד? שום דבר לא ישתנה. את תחזרי הביתה, לחדר שלך, למיטה שלך, לחיים שלך, ושום דבר לא יהיה שונה. רק חודש. תחזירי מעמד.' הנסיעה לשדה התעופה הייתה קצרה, או לפחות קצרה יותר מהדמעות שנורו מעיניה של אימא כשליוותה אותנו עד לביקורת הדרכונים והכרטיסים.

"שמרו על עצמכן, בנות שלי! אל תריבו אחת עם השנייה! תתקשרו הרבה!" דנה ואני חייכנו בהבנה לבכייה של אימנו ולא דנו על כך. ידעתי מראש שזה מה שיקרה. אימא תמיד הייתה רגשנית עד כדי קיצוניות.

עברנו את הביקורת ואת שלחנו את המזוודות לתא המטען במטוס עד שנכנסנו לאזור החנויות ודנה קפצה על ההזדמנות להתחיל לבזבז את הכסף הרב שניתן לה בהזדמנות כה חד פעמית.

"חנויות! תראי, לילך!" היא הצביעה כאילו לא ראתה קודם חנות בחייה.

"כן, אני רואה, דנה. תפסיקי למשוך אותי-"

ניסיתי להתנגד כשידה לפתה בחוזקה את ידי וגררה אותי לחנות עם מוצרי קוסמטיקה ובשמים. הייתה עוד שעה וחצי עד הטיסה, שעה וחצי של גיהנום והסתובבות בחנויות עם אחותי הקטנה והפעלתנית. רציתי להעביר את הזמן בישיבה בבית קפה, עם קפה שחור וחזק בידי, אך היא לא נתנה לי את ההזדמנות.

"מה לשבת? איזה קפה? תנצלי את ההזדמנות. תקני לעצמך איזה בושם!" היא כמעט דחפה אותי על מדף הבשמים.

"קדימה לילך."

"לא, אני לא צריכה בשמים-"

"תפסיקי להיות כל כך כבדה. תבחרי אחד. אני אשלם עליו מהכסף שלי."

"זה הכסף של שתינו." ציינתי בעוקצנות.

"נכון, אבל רובו נמצא אצלי."

"בסדר." מלמלתי והיא חייכה בניצחון. הרחתי מספר ניחוחות מתוקים למדי עד שעברתי לבחון את המדף ליד. לבסוף בחרתי בבושם שהיה שילוב של ורדים ולימון והנחתי אותו בשל שדנה מצאה לנו בפנים החנות.

"את צריכה להתחיל לחיות בשביל עצמך, לילך. תפסיקי להתנהג כמו נזירה." היא אמרה לי כשהיא הושיטה את הדולרים בקופה והקופאית הביטה בי וחייכה.

כשיצאנו מהחנות היה תורי לאחוז בידה של אחותי בחוזקה.

"איי! כואב!"

"עוד עצה מתחכמת נוספת ואני מושיבה אותך על מטוס לברלין. תעשי מה שאת רוצה שם, אבל אבא ואמא לא ימצאו אותך." כעסתי אולי יותר מכפי שהתכוונתי. פניה של דנה נפלו לרגע אבל חזרו להבהב בהפגנתיות כשהתקרבו לחנות נעליים.

"את לא חייבת להיכנס לחנות אם לא בא לך." היא סיננה לעברי ואני נשארתי לעמוד בחוץ, בווה בהשתפות הדלה שלי מעבד לחלון הראווה המואר. הבטתי בעצמי ולא יכולתי לזהות אותי. את לילך האמיתית בשרטוט

הזכוכית. זאת לא הייתי אני. לא באמת כעסתי או שנאתי כל כך, לא באמת הייתי כבדה ופחדנית וכל כך לא משוחררת, אך משהו שישב בתוכי לא נתן לי מנוחה. הרגשתי אסירה בתוך הגוף של עצמי. ממתי הייתי כועסת כל כך? וכיצד יכולתי לשחרר את הכעס הזה מבלי לפגוע באנשים מסביבי? היא יצאה מהחנות בלי שקיות חדשות. ניסיתי להתעשת ולהחדיר לקולי נימה חביבה.

"לא מצאת נעליים נחמדות?"

"מצאתי, אבל החלטתי שאני מוותרת עליהן לטובת הנעליים ברומא. ברומא יש מעצבים, פה זה עדיין ישראלי!" היא הסבירה. מבחינתי לא היה שום הבדל, אך היא דבקה בשלה. המשכנו להסתובב כמעט בשתיקה בין שאר החנויות עד שהאישה ברמקול הודיעה על מספר הטיסה שלנו והחלטנו ללכת לכיוון שער היציאה למטוס. חיכינו חצי שעה עד שבאמת יכולנו לעבור דרך השרוול אל המטוס ואל המושבים שלנו, ואז עוד חצי שעה עד שהמטוס בעצם התחיל לנוע. הרגשתי שהשינה כמעט חוטפת אותי, ברגע הכי לא מתאים, בהמראה של המטוס... הרי למרות שלא רציתי בזאת ולא התלהבתי מהרעיון של הטיול, חלקיק קטן בתוכי כן רצה לשנות את הכל. למרוד בשאר החלקים שהתנגדו חריפות לכל שינוי. גלגלי המטוס עזבו את הקרקע. המראנו לשמיים. אימא לבטח ישבה ויבבה בבית כבר מגעגועים ודנה בהתה בחלון בהתרגשות יתרה. השמיים היו כל כך יפים כעת, כשהמטוס צבר גובה, העננים מתחתינו היו כשטיח של שלג מלכותי וסמיך. השמש נצצה בשיא הדרה, אך אני לא יכולתי לראות כל זאת, לא יכולתי להעריך את היופי הנצחי הזה, שהטבע העניק לנו, לבני האדם, כי סוף כל סוף השינה קטפה את הכרתי ועיניי נעצמו בבת אחת.

פרק 2

מזמזם קל כדבורים מזמזמות מילא את אוזני. מחיאות כפיים הדהדו ברעש ובעוצמה באוזניי. לא יכולתי לראות מי מחא כפיים, או למה, אבל זה בהחלט היה מוזר. הנה עוד חלום בלהות עמד להתחיל... רק הפעם לא הייתי לבד, הייתי במטוס, באמצע של שורת מושבים, כשדנה יושבת לידי, באמצע טיסה לרומא. "לילך, הגענו." כל התדרים התחדדו. פקחתי את עיניי בבת אחת. הנוסעים מסביבנו הוציאו את המזוודות שלהם מתאי המטען מעל למושבים. בקושי הצלחתי להתנער מהאכזבה שכל זה באמת קרה, אני באמת נמצאת ברומא, עם דנה. ומשהו עוד יותר בלתי אפשרי קרה, ישנתי שינה רצופה ונטולת חלומות במשך כל הטיסה. הלוואי והיינו בבית. הלוואי והייתי יכולה להתחרט ולשבת מיד על מטוס בחזרה. "לילך, בואי! את רוצה לשבת פה לנצח?" קולה הנרגש של דנה גרם לגופי לרעוד. כל תנועה של גופי דרשה מאמצים כבירים, אך בסופו של דבר יצאתי מהמטוס כשתחושה בלתי מוסברת מבעבעת בבטני. עמדנו בתור הארוך בבדיקת הדרכונים ביחד עם שאר הנוסעים, אחר כך המתנו דיי הרבה זמן למזוודה הבודדה שלי ולאוסף המזוודות של דנה, כולן באותו צבע, רק הגדלים שונים. אחרי שהעמסנו על שתי

עגלות את החפצים שלנו, היינו מוכנות להגיע לאולם של קבלת הפנים. "אני כל כך מאושרת, אני כל כך שמחה. את שמה לב כמה מהר הם מדברים?" היא צחקה בקול רם. "מי מדבר?" שאלתי באטימות. הייתי עסוקה מדי במחשבות שלי. בפחדים שעטפו. "האיטלקים, נו באמת, לילך! לאן טסנו? לאיטליה. ברור שיהיו פה איטלקים. ודרך אגב, ראית את האיטלקי ההוא שהסתכל עלייך כשירדנו מהמטוס?" קולה נהפך לציצני לקראת סוף משפט. "לא, על מי את מדברת?" דנה תמיד אהבה לדמיין דברים. "על הבחור עם השיער הכהה! הוא הסתכל עלייך, לא שמת לב?" "לא."

"אוף! למה את כזאת? למה את לא מתייחסת?" "בחורים לא מעניינים אותי." קבעתי עובדה. "ואת מדמינת דברים, כרגיל." "אם תסתכלי קדימה תראי שאני צודקת ואת טועה." היא המשיכה בקולה הצדקני. הסתכלתי קדימה וראיתי את אותו בחור שעליו היא דיברה. בעל גובה בינוני, שיער שחור, עיניים בצבע בלתי מזוהה. הוא צעד כמה צעדים מלפנינו עם המזוודה הבודדה שלו, אך הסתובב מדי פעם כדי לבחון אותנו. כשמבטינו הצטלבו הוא חייך. מיהרתי להסיט את המבט. דנה צחקה.

"איך את יכולה לא לאהוב את זה? את תשומת הלב הגברית?" "תפסיקי, זה לא מה שהכי חשוב." יריתי לעברה. כמעט יצאנו אל אולם קבלת הפנים. עוד מעט תמר ויוגב, חבריהם של הורינו, יפגשו אותנו. היה לי מושג כלשהו על המראה שלהם, מהתמונות שהם שלחו לאימא ואבא, אבל אני כבר ידעתי שתמונות יכולות לשקר. תמונות אף פעם לא שוות למציאות. "תפסיקי להיות כל כך מעצבנת, באנו להנות ואת לא תהרסי לי." "אני לא מתכוונת להרוס לך, תבחני בחורים עד שיצאו לך העיניים, זאת לא הבעיה שלי." ציינתי ביובש. "רק תעזבי אותי בשקט."

יצאנו אל אולם השיש הלבן, כשקול נשי בקע מהמיקרופון בשפה איטלקית מהרה, שנשמעה לי כמו גיבוב של אותיות לא קשורות אחת לשנייה. איך הם יכלו להבין משהו, האיטלקים האלו בשפה של עצמם? חלפנו על פני עשרות אנשים ופרצופים לא מוכרים עד שדנה ראתה את השלט. השלט שעליו היה כתוב השם שלי ושלה בעברית ובדפוס, אותו החזיקה אישה נמוכה ובהריון, כנראה, שיערה ג'ינג'י וגוון עורה שחום כמעט מהשמש. לצידה עמד גבר גבוה, כנראה יוגב, שיערו הדל שעל ראשו היה אפור אבל החיוך שלו היה מקסים, לפחות את מי שנהנה מלהסתכל על אנשים מחייכים. כשהתקרבו מספיק כדי להגיד להם שלום, בעברית, תמר דחקה את השלט בכתפו של יוגב ופנתה לחבק אותנו, כל אחת בתורה, כאילו אנחנו מכירים כל החיים. "בנות יקרות! דנה, לילך! איזה כייף שהגעתן!" העברית שלה הייתה שונה מהעברית שלנו. היא הייתה יותר מודגשת, מתובלת בניב איטלקי. כנראה שהם לא דיברו עברית בבית. "אני אקח את המזוודות." יוגב התנדב. יכולתי לראות את שביב ההפתעה במבטו כשהבחין בכמות העצומה של החפצים שהבאנו איתנו למשך חודש בלבד.

"ואו, זה נראה כאילו אתן עוברות לגור אצלנו." תמר צחקקה.
 "זה יותר מדי? פחדתי שלא אקח את הדברים הנכונים." דנה חייכה.
 "אל תדאגו, יש לנו מספיק מקום בוילה שלנו. אתן יכולות לתלות את הבגדים שלכן בחדר הארונות בקומה שתיים.
 אני אראה לכן." תמר הבטיחה.
 כשדנה שמעה את הצירוף 'חדר ארונות' עיניה ירו זיקוקים לשמיים. ידעתי שהיא רוצה להתלהב מהאושר והעושר הרב שנפל בחלקה, אך אינה מעיזה להיות בוטה מדי מההתחלה. הם עוד יכירו אותה, בחודש הזה, הם עוד יגלו מי זאת אחותי הקטנה למרות כל הניסיונות להיות מנומסת.
 בזמן שדנה ותמר ניהלו שיחת חולין שנשמעה עדיין מוזר לאוזני הרגישה, ניסיתי לעכל את המעבר. את התזוזה. את האנשים החדשים האלה. כל הדברים הללו החליקו בקושי רב במורד הגרון שלי, כחתיכות מתכת לא מלוטשות. לא העזתי לדבר או להסתכל בצורה ישירה בתמר או ביוגב כשהתיישבנו במכונית היקרה שלהם ועזבנו את שדה התעופה. בהיתי בחלון אך לא ראיתי דבר מהנוף הלא מוכר.
 דנה דחקה בי.
 "את יכולה לנשום, את יודעת." היא צחקקה. תמר שמעה אותה.
 "לא שמעתי ממך עדיין, לילך." היא פנתה אליי ישירות. עיניה ננעצו בהשתקפות שלי במראה הצדדית, ליד מושב הנהג.
 "אני פה." מלמלתי בסתמיות.
 "את כל כך דומה לאבא שלך, אני מסתכלת עלייך ורואה אותו בפנים. נכון, יוגב?" היא הסתכלה על בעלה, שנהג.
 "כן, נכון." אמר בלי להסיט את עיניו מהכביש. "עוד מעט אנחנו במרכז, רגסה."
 "מה?"
 "רגסה זה בנות, באיטלקית." תמר התנדבה לפרש ואז מלמלה כמה מילים איטלקיות מהירות אל עבר בעלה. החלפתי מבט עם דנה שהחזירה לי את אותו מבט תמוה. אך תשומת ליבי הוסטה במהירות.
 "תראי, לילך, תראי את החומה הזאת..." הבטתי מבעד לחלון. היינו בכניסה לעיר, שבריר של חומה רומאית עתיקה עמד באמצע כיכר ומסביבו התעקל הכביש למספר כיוונים שונים. שמתי לב שהכביש תחת רגלינו כבר לא היה ישר ושטוח אלא בנוי ממרצפות ישנות שראיתי פעם בסרטים.
 נכנסנו אל מה שנקרא העיר החלומית, העיר הנצחית בעיני כה רבים. אך בשבילי כל זה נראה כל כך לא אמיתי, כל כך לא קשור למה שהייתי ומה שעברתי שכמעט ולא האמנתי למראה עיניי. שורות הבניינים שהסתדרו כקופסאות גפרורים גבוהות בשלל צבעים, מזרקות עם פסלים, בתי קפה בשולי הרחובות, בקצות המדרכה, האווירה בהחלט הייתה שונה מכל אווירה שאי פעם הצלחתי לטעום ממנה. היה משהו שונה ברומא, מלבד העובדה שזאת הייתה ארץ אחרת, ודיברו בשפה אחרת. היה ברומא משהו שבעיר שלנו לא יכול היה להיות אף פעם. היה לה ניחוח אירופאי. היה לה את האלמנט של ההפתעה. בכל רגע יכולתי לצפות לראות משהו אחר, בניין אחר, נוף אחר, אחר, אחר.
 אך לפני שהספקתי להודות בפני עצמי שאני נשבית בקסם העתיק למרות רצוני ולמרות ההתנגדות החריפה לשינויים שדבקתי בה, יוגב פנה אל כביש צדדי שנראה כמו היציאה מהעיר. כמעט ונאנחתי באכזבה. רציתי לחזור לאותם רחובות. לצאת מהמכונית ופשוט לנשום את האוויר הזה. הייתי בטוחה שגם באוויר היה קסם. היה זה

אוויר שונה. עולם שונה. שונה.

"כמעט הגענו, יש לכן את כל קומה שתיים לעצמכן כל עוד מרצ'לו ואלזה לא בבית." "אלה הילדים שלכם?" דנה התעניינה. ידעתי מיד שלאחר שהיא שמעה שם של בחור היא לא תצליח להירגע עד שתראה אותו.

"כן, הם נסעו לסנטרל לקנות דברים לטיול." "איזה טיול?" פלטתי. קיוויתי שזהו טיול שלא אצטרך להיות נוכחת בו בשום אופן, במיוחד בנוכחותם של אנשים זרים בני גילי.

"אה, חכי שהם יחזרו הביתה והם יספרו לך, לילך. הם מדברים על זה יותר מדי בזמן האחרון, נכון, יוגב?" היא מיהרה לתרגם את המילים לאיטלקית ודנה הביטה בי.

"אני כבר רוצה לראות אותו." "לא חשבתי אחרת."

"נכון הכל נראה כמו חלום, לילך? כאילו זה לא באמת אמיתי. אני עדיין לא מאמינה שאנחנו ברומא." "גם נעצרנו ליד ווילה גדולה ויפיפייה בצע קרם שחלונתיה סנורו לרגע בודד את עיניי. שבילים של צמחייה ירוקה ופרחים קטנים בשלל צבעים עיטרו את שביל הכניסה שצעדנו דרכו בפיות פעורים. בכזה עושר, כזאת יוקרה, כזאת אלגנטיות, לא נתקלתי מימי. דנה צדקה, בטח חלמתי. אך איך יכולתי לחלום את כל זה? הרי בלילות נגלו לפניי רק סיוטים. קטעים מתוך סיטואציות שלעולם לא הייתי בהן שלא הצלחתי למחוק בכל כוחי. ובפנים, הוילה נראתה כמו ארמון. זאת בהחלט לא הייתה הגזמה. לרגע התעוררתי מהקיפאון שאחז בי והודיתי בקול רם שזה המקום הכי יפה שהייתי בו אי פעם. מדרגות לוליניות ישנות וקירות מכוסים בטפטים אלגנטיים של לבן וכסף, שולחנות שיש עם זרי פרחים טריים עליהם, שורה של כורסאות וספת עור בצבע חום כהה אל מול מסך טלוויזיה ענקי. בקצה ראייתי יכולתי לראות את דלתות הזכוכית לגינה. "תצבטי אותי, לילך. אני מרגישה כמו נסיכה! החופשה הזאת היא חלום!" דנה לא טרחה להנמיך את קולה בזמן שיוגב העלה את המזודות שלנו לקומה השנייה. החדרים שלנו, כל חדר בגודל של דירה פרטית כמעט, עם מיטה גדולה וחלונות שמשקפים יופי מסמא, היו בהחלט משהו שלא ראינו קודם בשום מקום. תהיתי כמה אימא ואבא היו צריכים לשלם לחברים שלהם בשביל שאני ודנה נוכל להגיע לחופשה יוקרתית שכזאת, מפעימה שכזאת. הדחקתי את המחשבה הקודמת שלי, המחשבה שרציתי לברוח מרומא בחזרה לישראל והרגשתי כפויט טובה. האם אף פעם לא אצליח להבין שלפעמים ההורים שלי יודעים מה טוב בשבילי יותר משאני יודעת זאת בעצמי, או שלנצח אשאר תקועה בגאווה והיוהרה שלי? לקראת הערב, כשסידרתי ביחד עם אחותי את הבגדים הרבים שלה ואת קומץ הבגדים שלי בחדר הארונות, החלטנו לרדת לבריכה. (כן, הייתה להם גם בריכה!) לבשתי את הבגד ים השחור שלי, זה שהבטחתי לעצמי שאני לוקחת בשביל לזרוק אותו לים באמצע הטיסה ולא להשתמש בו לעולם, ונכנסתי אל המים החמימים. דנה קפצה אחריי למים בתרועה. היא אהבה ללבוש בגדי ים או

בגדים קצרים ומינימליים עד כמה שאפשר והתהדרה באוסף של עשרים בגדי ים שאגרה במשך שנתיים. לא ידעתי אם היא איי פעם הספיקה ללבוש את כולם יותר מפעם אחת, אך כנראה שכן, כי אימא הייתה מוצאת בכביסה הרבה בגדי ים בבת אחת, וגם, לדנה היו חיי חברה הרבה יותר פעילים משלי. חיי החברה שלי היו רדומים כל כך שעוד קצת יכנסו לתרדמת. יכולתי לספור את החברות שלי על יד אחת. כדי לספור את כל חבריה וחברותיה של דנה לא הספיקו כל האצבעות על הידיים ועל הרגליים ביחד. שחיתי מעט בבריכה, נתתי למים ללטף את עורי עד שהשמש שקעה לחלוטין ומנורות קטנות בפינות הבריכה נדלקו והשרו עלינו אווירה שקטה. מפנים הבית יכולתי לשמוע גיבוב מהיר באיטלקית, כמה קריאות התפעלות ואז הדלתות אל הגינה והבריכה נפתחו ודמות מטושטשת של בחור התקרבה לעברנו. דנה התקדמה לעברי בתוך המים ואחזה בידי. יכולתי להרגיש את גופה הקטן נרעד. קרה?"

"לילך-"

"מה?"

"תראי אותו."

"את הבחור?" נאנחתי. ה-בחור, שדנה כל כך התרגשה ממנו התקרב אל שפת הבריכה, ומלמל לעברנו כמה משפטים באיטלקית. באור הקלוש של המנורות יכולתי לראות את הצורה של פניו, את עיניו החומות, שיערו השחור והחיוך שלו, שנראה משועשע מהסיטואציה. רציתי לשקוע בתוך המים עם הבגד ים שלי אך לא יכולתי לזוז, הייתי צריכה להחזיק את דנה שנראה שליבה דופק בקול רם כל כך שכולם יכלו לשמוע. הבחור זרק לעברנו עוד כמה משפטים ואז נראה עוד יותר משועשע מקודם. הרגשתי מעוצבנת קלות. "מה הוא אומר?" דנה אמרה לעברי בקול רם.

"לא יודעת."

"אז למה הוא מחייך?"

"אל תשאלי אותי שאלות כאלה, אני גם ככה מובכת." פלטתי. היה מזל שהיה חושך, ככה אף אחד לא שם לב ללחיים האדומות שלי.

"ממה את מובכת? את לא מסתכלת על בנים בכלל."

"אני לא רוצה לדבר על זה." אני לא רוצה להיות פה. באמצע הבריכה. בבגד ים. עם העיניים שלו בכל מקום.

"אבל תודי שהוא נראה כל כך טוב!"

"אני לא מודה. בואי נצא מהבריכה."

"קודם תודי!" התעקשה. "הוא כל כך..."

"בסדר, הוא נראה חתיך." אמרתי בחצי נשימה וגררתי אותה אל המדרגות כדי לצאת מהבריכה. צינה עטפה אותי כשיצאתי מהמים. הבטתי אל שפת הבריכה, אך הבחור נעלם.

כעבור כמה דקות הוא הופיע עם כמה מגבות.

"גרצי." שמעתי את דנה מתמוגגת. התעטפתי במגבת שלי ורציתי כבר להיעלם משדה ראייתו. שנאתי להיות חשופה כל כך, בלי יכולת להימלט. מצבים שכאלו תמיד הלחיצו אותי. לא יכולתי להרגיש בטוחה לידו.

"לילך, תגידי לו תודה לפחות."

"הוא שמע ממך מספיק. בואי ניכנס הביתה." דחקתי בה להיכנס בחזרה אל הווילה. הבחור עקב אחרינו בשתיקה. עלינו במדרגות למעלה, הוא עדיין עלה בעקבותינו, אך באותו רגע תמר הופיע בקומה הראשונה ונראתה לא מרוצה.

"מרצ'לו, ככה אתה מתנהג עם האורחות החדשות שלנו? למה הבאת להן את המגבות האלה? היית צריך להביא להן חלוקים. כבר קר בחוץ." "אבל מצאתי רק את המגבות! לא היו חלוקים בחוץ!" הלסת שלי נשמטה החוצה כמעט ביחד עם המגבת שלי. הבחור הזה, המרצ'לו הזה ידע לדבר בעברית. הוא רק ניסה לצחוק עלינו. לראות את התגובות המוזרות שלנו. הבטתי בדנה שהבינה את הבדיחה הקטנה שנרשמה על חשבוננו.

"ממש מצחיק, כל הכבוד." סיננתי לעברו בכעס ורצתי אל החדר שלי. ממש יופי. דווקא הוא היה צריך לשמוע את מה שאני חושבת על המראה החיצוני שלו. כעת האגו שלו יעלה לשמיים, או שהוא כבר מתגורר שם, בדיוק כמו שהוא מתגורר בחדר לידי. רציתי לנעול את הדלת אך לא העזתי. במקום זאת נחתי על המיטה עם הבגד ים הרטוב שלי ועם המגבת שלי ורציתי לחזור הביתה. במסדרון שמעתי את צחוקה של דנה ביחד עם צחוקו של הבחור הזה, מרצ'לו. לה לא הפריע שהוא צחק על חשבוננו, היא לא התביישה בשום דבר אף פעם. אך אני כעסתי. לא יכולתי לסבול שקרים. לא יכולתי לסבול אנשים שלא סיפרו את כל האמת. אנשים שאהבו לראות אנשים אבודים. נשארתי בחדרי ולא ירדתי לאכול ארוחת ערב אפילו כשקראו לי. פשוט לא יכולתי להתמודד עם כך. הייתי פחדנית ומובכת, או בקיצור, הייתי מי שתמיד הייתי, החלק השלילי של כל משוואה.

פרק 3

התעוררתי לאור המסנוור של השמש ששרטטה קווים זוהרים על שפת המיטה שלי, בהדרגה ובבטחה עד שהגיע האור לעיניי. לרגע לא הבנתי היכן אני נמצאת. בבית? בחלום? בגן עדן? הצבעים היו כל כך חמימים ושונים שבתחילה לא הצלחתי למקם את עצמי כראוי. המחשבה העמומה לא שרדה במוחי למשך פרק זמן מספק. ברגע ששמעתי את הצחוק הזה, הצחוק ששמעתי אתמול בערב בסלון, של הבחור הזה, בשילוב צחוקה של אחותי הקטנה ידעתי שגן עדן רחוק ממני באלפי שנות אור. פה זה לא גן עדן, רק רומא, רק חופשה. עבר יום. נותרו עוד עשרים ותשעה... עם המחשבה הקודרת הזאת החלפתי בגדים והייתי מוכנה – עד כמה שאהיה מוכנה אי פעם – לרדת לאכול ארוחת בוקר ביחד עם דנה ועם המשפחה של תמר ויוגב. כשמצאתי את עצמי במטבח השיש הלבן שלהם, תמר בדיוק הכינה אומלט במחבת גדולה ויוגב חתך ירקות לסלט. דנה ישבה בבטלה גמורה ליד השולחן הלא ערוך, בזמן שמרצ'לו ואלזה, אחותו הקטנה, שלא הזדמן לי לראות אתמול, הוציאו צלחות וכוסות מהמדפים כדי לערוך את השולחן. כשנכנסתי כל העיניים ננעצו בי לשנייה עד שהשפלתי את מבטי. מה לעשות עם הידיים שלי? לאן להסתכל? לאן ללכת? אולי כדאי לא לאכול היום? תמר קטעה את רצף ההרהורים המבוהלים שפקדו אותי במקום.

"בונג'ורנו, לילך. תשבי ליד דנה, אנחנו עוד מעט אוכלים."
 "אפשר לעזור במשהו?" שאלתי. הקול שבקע משפתי נשמע מוזר ולא טבעי, כאילו בלעתי הרבה מים בזמן שצחצחתי שיניים וכעת המים הללו עמדו בגרוני.
 "אה, שטויות, אלזה ומרצ'לו מסתדרים. ורדדה, במביניוס?" היא פנתה לילדיה.
 התיישבתי באי נוחות ליד דנה שפרחה כמו פרח תחת השמש ובהיתי בידיים שלי. עדיין לא ידעתי מה לעשות איתם.

אלזה הניחה לפני צלחת וסכו"ם והבחנתי בשיערה החום בהיר שהיה נוצץ במיוחד. הרמתי את מבטי. אלזה באמת הייתה נערה יפה, היא הייתה צעירה יותר מאחיה הגדול, אבל היופי שלה היה טהור יותר, מהפנט יותר,

כמעט לא אמיתי.
 "צ'ה קוסה אסטה מירנדו?" היא הבחינה שאני בוהה בה.
 "שום דבר, שום דבר,"

"לילך, אלזה לא מדברת עברית. היא שואלת על מה את מסתכלת." יוגב התנדב לפרש לי. נדמה לי ששמעתי את מרצ'לו מחניק צחקוק ביחד עם דנה.
 "על כלום." הרגשתי שאני לועסת צמיגים בתוך הפה. הלוואי והייתי נעלמת לזמן מה. לא משנה לאן, מצידי ליקום מקביל, רק לא לעמוד לנצח תחת הזרקור הזה, בו כל פעולה שלי נבחנת בקפידה יתרה.
 "לילך, לא יפה לבהות באנשים. אלזה לא מדברת עברית אבל היא מדברת אנגלית. היא ומרצ'לו לומדים בבית ספר אנגלי."
 ספר התיישבו במקומותיהם והתחלנו לאכול.

"כולנו פה מבינים אנגלית?" שאל מרצ'לו באנגלית. כולם הנהנו. "נדמה לי היה קל יותר לדבר באנגלית בזמן שהבנות מתארחות"
 אלזה פלטה צחקוק מריר. נדמה לי שהייתה מתחרה להתמרמרות הגדולה שהרגשתי. האם יכול להיות שאלזה אף מרירה יותר ממני?
 "רעיון טוב, מרצ'לו." תמר המשיכה באנגלית.
 דנה התכווצה בכסאה.

הם דיברו מהר, באנגלית. ידעתי שדנה לא מבינה הרבה, הידע שלה באנגלית הסתכם בסרטים שראתה בקולנוע, הציונים שלה באנגלית בבית הספר היו גרועים כל כך שהיא התביישה לדבר על כך בפומבי, ודנה, היא לא אחת שהתביישה כמעט משום דבר.

מרצ'לו ואלזה דיברו בעיקר על הטיול שהם תכננו עם החברים שלהם מחר אחר הצהריים. טיול בן שבועיים למקומות באיטליה שאף פעם לא שמעתי על קיומם, שכלל אוהלים ומחנאות, אם הידע שלי באנגלית לא אכזב אותי. אכלתי בשקט וקיוויתי שאחרי שהם יעזבו אוכל להשתחרר וליהנות קצת מהשקט שיש במקום הזה, קיוויתי שאוכל לטייל ברומא לבדי, בלי דנה ובלי אף אחד, רק עם המחשבות שלי.
 בצהריים ישבתי בחדרי עם ספר. לא בדיוק קראתי בו, אך העמדתי פנים שאני כן. דנה כבר קראה לי לבוא לחדרו של מרצ'לו, לעזור לו לסדר את התיקים למחר, דבר שלא הסכמתי לו כי אמרתי שאני עסוקה, לכן כעת הייתי צריכה להצדיק את גסות הרוח שלי בביתם של המארחים שלי בקריאה. השמש עמדה באמצע השמיים

כשאלזה הציצה בדלת חדרי וקראה לי בקול כעוס לאכול. היינו רק ארבעתנו כעת, מרצ'לו, אלזה, דנה ואני. אלזה לא שמרה על ה"הסכם" שהוחלט מוקדם יותר בבוקר ודיברה עם מרצ'לו באיטלקית. בהיתי בדנה שהחזירה לי מבט את אותו מבט תמוה וצחקה. "מה מצחיק?" מרצ'לו עבר במהירות מסחררת לעברית. "אני וליך אפילו לא מנסות להבין על מה אתם מדברים." דנה אמרה והצביעה לעברי. "אה, לילך, את רוצה לדעת מה אלזה אומרת?" "אה-"

"שום דבר מעניין, היא רק אומרת שהיא לא רוצה לקחת אתכם לטיול איתנו." "טיול?"

"כן, לקמפינג שלנו." החיוך שלו היה רחב מכפי שרציתי שיהיה. פניי קפאו. "אני לא הולכת לשום טיול-"

"אני כן!" קולי נבלע בפרץ ההתלהבות של דנה. לא. לא.

שום טיול. מחנאות. אוהלים. על מה הם מדברים בכלל. שאני, אלך לטיול עם האנשים האלה? "למה את לא רוצה, אנחנו מתכננים את הטיול כל השנה. אני מבטיח שהרוב מדברים באנגלית." עיניו ננעצו בי. "אני מעדיפה שלא." הסמקתי למרות שלא רציתי. לא ידעתי אם זה קרה מרוב כעס או מרוב הגיחוך שבסיטואציה. רציתי לראות את רומא עצמה, לבדי, לא רציתי לראות אוהלים ואוכל בצנצנות ויתושים בלילה. זאת לא החופשה שחלמתי עליה. כלל וכלל לא. האמת שהחופשה החלומית שלי הייתה לישון ולא להתעורר אף פעם, אך לצערי גיליתי בכל בוקר מחדש עד כמה היא בלתי אפשרית לביצוע. "אימא אמרה שאנחנו חייבות ללכת." דנה צחקה עליי. "אימא? דיברת עם אימא?"

"ברור! היא כל כך דאגה. נראה לי היא כל היום בכתה." "מתי דיברת איתה?" הרגשתי כעס. למה אימא לא רצתה לדבר איתי? למה פתאום לא היה לה משנה אם אני בסדר או לא? אולי רע לי? כעת כבר לא היה לה אכפת? "אתמול בערב, כשלא רצית לבוא לאכול, היא התקשרה. קראתי לך, אבל לא באת." עזבתי את האומלט שלי. כבר לא היה לי חשק לאכול. "מתי היא תתקשר בימים הקרובים כי היא יודעת שנהיה בטיול." דנה עברה לאנגלית העילגת שלה. אלזה צחקקה עליה בגלוי, אך נראה שלדנה לא אכפת. "נכון, הטיול. בנות, תכינו נעלי ספורט, מכנסיים נוחים ומעילים." "מעילים? זה מה שהוא אמר?" הצבע אזל מפניה של אחותי. "מה קרה?" קרה? הבחור לא הבין.

"לא הבאתי מעילים! זה קיץ! זאת רומא! איך יכולתי לדעת שמבין כל הדברים שהבאתי לא הביא את מה שהכי צריך, שזה מעיל!" ההיסטריה החלה. אנא לאטום אוזניים.

אבל הבחור את אחד המעילים של אלזה, נכון, אלזה?"
 "את יכולה להשאיל את אחד המעילים של אלזה, נכון, אלזה?"
 "קולה היה מרוחק בדיוק כמו הבעת פניה. רק היופי שלה היה כה כובש שלא הצלחתי להתנתק. לא סתם
 אומרים שאנשים שניחנים ביופי יוצא דופן, הם יוצאי דופן בעצמם..."

*

תמיד הייתי אדישה לאריזת מזוודות. לא עשיתי זאת פעמים רבות בחיי אך אף פעם לא התרגשתי מהעניין כמו
 דנה. זרקתי לתוך המזוודה שלי את כל הדברים שנראו לי נחוצים ויצאתי אל הגינה כדי לנשום מעט אוויר ולהיות
 לבדי.

המים בבריכה היו רגועים ואור הירח השתקף בתוכם. יכולתי לנשום את האוויר המשכר חושים של רומא. עקפתי
 את הבריכה מספר פעמים. מסדרת את מחשבותיי. נאבקת כדי לנשום כמו שצריך. מנסה לעכל את המחשבה
 הבלתי נמנעת על הטיוול מחר.
 הטיוול נתקע בפניי כל מחצית השעה כמו תמרור עצור. כיצד יכולתי להירגע כשהייתי צריכה להיות דרוכה כל כך
 מכל התהליך הזה? כיצד אוכל לנוח, לעצום עיניים ולהרגיש בטוחה כשכל רגע משהו משתנה?
 רציתי לבכות אבל העיניים שלי היו יבשות. לא היה סימן לבואן של הדמעות. הדמעות שיסמנו את המצוקה שלי,
 את חוסר האונים שלי, את הבדידות הנוראה ואת ההרגשה התמידית שאני הולכת לאיבוד בערפל.
 תמיד רציתי שמישהו יושיט לי יד, שימשוך אותי החוצה ויפקח את עיניי, שיחדד את הצבעים ויבריא את כל
 החששות. אך תמיד הייתי לבדי. לפני כן... לא היו חששות, לא היה ערפל, לא היו מחשבות. עם ההצלה שלי באה
 המפלה הכי גדולה שלי.
 הלוואי ויכולתי להטביע את התחושות האלה בבריכה הזאת. אם רק הייתי קופצת לתוכה, עם הבגדים שלי, עם
 השיער הפזור שלי, עם העגילים והטבעות שעל ידי. אני בשלמותי. נבלעת על ידי כוח שחזק ממני. שקטה ורגועה
 לבסוף.

הסרתי את נעליי והכנסתי את קצה הרגל לבריכה, להרגיש את המים. אחר כך עשיתי זאת עם הרגל השנייה.
 כבר לא העזתי לשחות בבגד ים, מחשש שמרצ'לו יראה אותי שוב, לכן הסתפקתי בנגיעות קטנות. והרי תמיד
 הסתפקתי במועט כל כך.
 כשהסתובבתי עוד כמה סיבובים ברגליי היחפות מסביב לבריכה הרגשתי לפתע שמישהו מתבונן בי. מלאה
 במודעות עצמית לפתע הסתובבתי כאילו נתפסתי על חם.
 "את יכולה להירגע, זה רק אני." אמר הבחור. הוא עמד ליד דלתות הזכוכית. אין לי מושג כמה זמן הוא עמד שם
 וצפה בי, אך הרגשתי כאילו הוא יכול לסרוק את מחשבותיי לראשו כמו מכשיר רנטגן.
 "מה אתה עושה?" התעצבנתי. שנאתי כשבהו בי ברגעי ההתבודדות שלי. האם אין מקום בעולם בו אוכל להישאר
 לבדי?

"אני חושב עלייך."
 "מה?" הרגשתי עצם תקועה בגרוני.

"את נראית כל כך טריסטה, כל כך לא בסדר." המילים שלו היו כנות אך שנאתי אותן ברגע שנאמרו. כמעט דחקתי בו בידיי שקמצתי לאגרופים. "באיזו-זכות-אתה-אומר-אם-אני-בסדר-או-לא?" התנשפתי בכבוד אחרי כל מילה. אבל הוא אפילו לא ענה. הוא רק הביט בי במבט שסימן לי שאני לגמרי לא בסדר. במבט מרחם. במבט שיודע שמשוהו לא "בסדר" היה שם, בגוף שלי, בנשמה שלי, ואז הסתובב במשיכת כתפיים אדישה ועזב אותי לעמוד בכניסה לגן לבדי.

פרק 4

גלגלי הרכבת שהתנגשו עם המסילה החרישו את אוזניי כשריקת אימים. הרגשתי כיצד הבחילה מטפסת במורד גרוני ומפלסת דרכה אל בלוטות הטעם שלי. הנה זה בא. הטיוול הארור הזה עם חבורה של אנשים לא מוכרים בארץ אחרת, סביבה אחרת ושפה אחרת. רק דבר אחד היה מוכר שהיה אמור לעזור לי לשמור על שפיות במצב כל כך עגום, זאת הייתה אחותי הקטנה דנה. אך היא, יותר מכל דבר אחר גרמה לי להרגיש כאילו אני עומדת על סף שיגעון. איני יודעת מה הרגיש אותי יותר, התלות הפיזית שלה במרצ'לו, שנראתה מלאת רחמים מהצד או הקפיציות והפעלתנות שלה שרק גרמה לי לרצות להשתיק את קולה למשך יממה לפחות. כך או כך, הרגשתי מרוגזת ועגמומית כשאני, דנה, מרצ'לו ואחותו הקטנה אלזה עמדנו על הרציף וחיכינו לבוא הרכבת. לא היה לי מושג לאן מועדות פנינו, עם מי נועדנו להיפגש, מה היעד שלנו והיכן נבלה את הלילה. החוסר ודאות שעטף אותי היה כמו אלף ואחד סימני שאלה שבצבצו במוחי. לא היו לי תשובות. הבטן שלי התהפכה באי שקט כשנכנסנו לאחד הקרונות האמצעיים ברכבת והנחנו את החפצים שלנו על מדפים מברזל מעל ראשינו. "חברינו יצטרפו אלינו עוד מספר תחנות." אמר מרצ'לו באנגלית. לא יכולתי אפילו להביט בפניו. קיבעתי את מבטי בחלון, נחושה לראות יותר נוף מאשר את פרצופו של הבחור שישב מולי ואת אחותי הקטנה והזהרת. כשהיא דיברה אליו הבעת פניה התרככה כמו שלא ראיתי אף פעם קודם. אפשר היה לחשוב שהיא מדברת עם תינוק או עם ילד קטן, היא התנהגה איתו בזהירות ובאדיבות. כל מילה שאמר היא גמעה כמו אישה צמאה למים באמצע המדבר. היא לא יכלה להתנתק ממנו. נדמה לי שגם אלזה חשה במבוכה שלי, באי נוחות שלי, כי גם היא סובבה את ראשה אל החלון ולא אמרה דבר. שמתי לב שהיא אף פעם לא חייכה, במשך כל זמן שהות שלי בקרב המשפחה הזאת. שפתיה היו לקו דק שנמתח בין לחי אחת לשנייה. הקו הזה אף פעם לא התעקם. הוא תמיד היה ישר. הרכבת החלה לנוע בתנועה שקטה וחדגונית. הבניינים וההריסות העתיקות של רומא, שבריר השנייה נגלו אל מול עיניי, ואז התרחקו בלי לשוב. הנוף התחלף לנוף כפרי של כרי דשא ירוקים ופורחים וכמה בקתות מעץ שנראו דהויות כמעט כאילו עמדו במקומם כבר מאות שנים. הכל הרגיש כל כך שונה, כל כך לא ישראלי שהייתי משוכנעת שזאת לא המציאות. איך מקום כלשהו יכול להיות רגוע כל כך? כן? כל שלו? כן? כל?

אם רק יכולתי לצאת החוצה, לרוץ על הדשא, לתת לרגשות שלי להשתחרר כשידי חולפות בחטף על פני הצמחייה, כשעיני מתפלאות על הפרחים ועל אור השמש ועל העצים הגדולים שאפשר לשבת מתחתם ולקרוא כל היום.

בדיוק בשנייה ששקעתי בפנטזיה חלומית של שקט נפשי שלושה בחורים ובחורה אחת נכנסו אל הקרון ואמרו שלום למרצ'לו ואלזה. לפני כן כלל לא שמתי לב שנעצרנו. הייתי שקועה מדי בחלומות שלי. כעת התעוררתי. נבוכה.

"לילך, דנה, אלה החברים שלנו. אלברטו, חוסה, ג'ון ואגנייזה." מרצ'לו הסביר. ניסיתי למלמל משהו באנגלית שנשמע כמו "שלום" ובמקום זאת פשוט לחששתי לעצמי. דנה מיהרה ללחוץ לכולם את היד בזמן שאני נאבקתי לשמור על קור רוח. להירגע. לא להילחץ. לא להתקבע באותו מקום, באותה תנוחה, באותה נשימה. החבורה שהגיעה תפסה את המושבים לידנו והם החליפו כמה מילים באיטלקית עם אלזה שנראתה מתנצלת לרגע ואז חזרה לאותה הבעת פנים לא מרוצה ששהתה בה מקודם. "אז אתן מישראל?" ג'ון שאל. כשבחנתי אותו הוא נראה שונה מהאיטלקים. המבטא שלו היה אנגלי, לכן ניחשתי שהוא כנראה בריטי. השיער שלו היה בהיר וקצוץ ועיניו בצבע טורקיז. החיוך שלו היה נעים ומנחם מעט. הוא לא הפחיד אותי.

"כן." אמרתי בחצי נשימה. לדבר עם אנשים זרים זאת לא הייתה המשימה המועדפת עליי.

"את לילך, נכון?"

"כן. אתה בריטי?"

"כל כך קל לנחש? המבטא שלי מסגיר אותי."

"מה אתה עושה באיטליה?" דנה התערבה. היא שנאה להידחק הצידה. תמיד רצתה להיות במרכז תשומת הלב.

"אני לומד כאן במסגרת החלפת תלמידים. האיטלקית שלי בינונית, אבל אני משתפר. אני דווקא אוהב את איטליה.

היא שונה מבריטניה. היא יותר חמה." הוא שוב הביט בי, מתעלם מאחותי הקטנה.

הפעם לא הסטתי את מבטי ממבוכה. פשוט לא התביישתי. המצב היה כל כך מפתיע, אך הרגשתי איתו בנוח

מהרגע הראשון. הרגשתי שהוא יכול להיות ידיד טוב שלי, אם רק אניח לו להתקרב אלי במידה מספקת.

"בנות כמה אתן?" אגנייזה שאלה באנגלית עם מבטא איטלקי חזק. היה ברור שזוהי ילידת איטליה מהרגע

הראשון. המראה שלה היה פראי יותר משל כל בחורה אחרת שראיתי בחיי. שיערה היה שחור וגלי ועיניה שחורות

מצנצנות. משהו בגוף שלה, בתנוחה שבה ישבה, סימן על זוויות חדות יותר מאשר על קימורים.

"אני בת 15 ואחותי בת 17. כמה את?" דנה נאבקה.

"בת 19, כמו מרצ'לו. אני רואה שאתם מסתדרים."

אם כך אפילו זרים שמים לב כמה מהר הם התחברו אחד אל השני. נשכתי את שפתיי. אחותי הייתה קטנה

ותמימה כל כך. היא עדיין לא נפגעה מבני המין השני. רציתי להזהיר אותה, אך היא הייתה אחת שאהבה לקפוץ

אל תוך סיכונים. היא הזמינה הרפתקאות, אדרנלין, אקשן. לא הייתה דרך לעצור אותה ברגע שקבעה לעצמה

מטרה.

ידעתי שיום אחד כל התכונות האלה יפנו נגדה ויצמידו אותה לקיר. יום אחד לא תהיה ברירה. האופטימיות תעזוב

ותיכנס המציאות. המציאות שהיא עדיין לא התחילה לחיות בתוכה. היא הרי רק ילדה.

"כן, מרצ'לו מבין אותי יותר טוב מכל אחד." דנה לא התביישה.
 "מרצ'לו מבין הרבה מאד בנות," חוסה אמר לפתע בצחקוק.
 מרצ'לו צחק גם הוא.
 הצחוק הזה לא מצא חן בעיניי.
 אם כך, הוא אהב לשחק עם בנות?!
 "אל תדאגי לילך, את לא המטרה הבאה שלו." חוסה הוסיף כשהבין בדאגה שלי.
 "נכון, אני המטרה הבאה שלו. אם לילך הייתה יפה ממני אז אולי זה היה הפוך."
 הפעם לא יכולתי שלא להסמיק.
 הלוואי והייתי יכולה לעצור את הרכבת ולרדת באמצע. הרגשתי כאילו אני יושבת על ערימת קוצים. רציתי להיעלם.
 "לילך יפה, אל תגידי שטויות." מרצ'לו אמר לפתע, מבטו נוקב. "היא פשוט לא רוצה שאף אחד יתקרב אליה."
 "תפסיקו. תפסיקו את זה." אמרתי בעברית. ידעתי שהבחור מבין. כמעט לא יכולתי לנשום. הייתי חייבת להניח
 קרח על לחיי כדי לגרום להם להפסיק לבעור.
 אך נראה שמרצ'לו נהנה מהעניין. הוא בהחלט אהב משחקים.
 "לילך מתביישת. היא בטח לא אוהבת לקבל מחמאות. דווקא חבל-"
 "כל אחד אוהב לקבל מחמאות!" התפרץ אלברטו. הוא היה הבחור הכי נמוך וקטן מבין כל החבורה. "אנחנו נלמד
 אותך להנות קצת!"
 "נראה שזה מה שחסר לך. את ואלזה דומות."
 "היי! אל תתעסקו איתי, אז לא יהיה מי שיבנה לכם את האוהלים!" אלזה התעוררה לפתע בכעס. לא הבנתי למה
 היא נוסעת לטיול הזה מההתחלה אם היא כל כך לא מרוצה ממנו ומהאנשים שיוצאים אליו.
 "נכון, חברה', אל תרדו על אחותי. היא האחות הכי טובה בעולם כולו-"
 "כשהיא ישנה-" חוסה לא התאפק וכולם צחקו. אפילו אני החנקתי צחקוק אילם.
 הנסיעה ארכה מספר שעות. חשבתי שזה לא יגמר לעולם. ההתמודדות הזאת עם המבטים הבלתי פוסקים
 שבחנו אותי ללא הפסקה. הצחקוקים של הבחורים באנגלית והלחששים הקטנים שדנה לחשה באוזנו של מרצ'לו
 שגרמו לו להסמיק. כל אלו היו חלק מנסיעה שדמתה לנסיעה לגיהנום.
 כנראה נרדמתי, כי מישהו נגע בכתפי קלות והעיר אותי משנתי.
 "מה?"
 "את צעקת בשינה." זה היה ג'ון. נדמה שכולם החלו לפנות את התא ולצאת החוצה. נשארנו אחרונים.
 "באמת?" מלמלתי במבוכה.
 "כן, אבל רק אני שמעתי. אל תדאגי. את בסדר? חלמת משהו רע?" הוא הרגיע אותי. חייכתי מיד. אפילו רציתי
 לתת לו את ידי אך לא העזתי. הכרתי אותו בקושי מספר שעות.
 נזכרתי בחלום שלי.
 הלכתי בשביל מעפר ונכנסתי אל תוך יער. ניסיתי למצוא את הבית שלי בין העצים אך במקום זאת נכנסתי עמוק
 יותר פנימה אל הצללים. החלק המפחיד הגיע כשהרגשתי שצל אחד עומד מאחורי ועומד לחנוק אותי. כנראה
 שבאותה שנייה צעקה נפלטה מגרוני והתעוררתי.

החלום עצמו היה ילדותי ואפילו טיפשי, לא רציתי לספר לג'ון על כך אך למרות הכל מצאתי את עצמי מספרת לו בקצרה על מה שהטריד אותי. "ואו, זה בטח אומר משהו, הצל, היער, הבית. ולחשוב שלי אין חלומות כמעט. כמה חבל." הוא אמר כשיצאנו אל הרציף והצטרפנו אל החברה. "חבל? הייתי נותנת הכל בשביל להיפרד מהחלומות הללו לנצח." לחשתי. "את מצחיקה, לילך."

הלכנו כמה דקות זה לצד זה על הרציף עד שיצאנו אל הכביש. היינו רחוקים מרומא, אך לא ידעתי בדיוק היכן ההינן. המקום שאליו התקרבו נראה כמו שמורת טבע ואפילו יער שדומה ליער שחלמתי עליו. צמרמורת קלה נייערה במורד גבי. "את מפחדת?" מרצ'לו בחן אותי ואת ג'ון. "לא."

"טוב, אם כן, אז ג'ון יחבק אותך." מרצ'לו וג'ון צחקו. "אני לא צריכה חיבוקים של אף אחד." אמרתי בקול מתכתי. צעדנו עד לבקתת עץ קטנה שעמדה ליד השערים של השמורה ובזמן שאגנייזה וחוסה שילמו מרצ'לו העניק לכולנו מפות מצוירות עם מסלולים. "אנחנו מתפצלים בדרך, שיהיה יותר מעניין." הוא הסביר לדנה ששאלה לפשר הקווים הצבעוניים על המפה. בחנתי את המפה והרגשתי סחרחורת בראשי. אף פעם לא הייתי טובה עם מפות. הייתי מהאנשים שיכולים להיאבד ברדיוס של שני רחובות. "כמה אנשים בקבוצה?" "ארבעה."

"אני, את, לילך וג'ון ובקבוצה השנייה אלברטו, חוסה, אלזה ואגנייזה." מרצ'לו אמר. נכנסנו אל האוויר היה טעון בריחות שונים ונעימים שהגיעו עד לנחירי. הייתי כל כך עסוקה בלבהות בעצים המוזרים והיפים ובצמחים שצמחו גבוה מעל שמעדתי על מרצ'לו ונאחזתי בגבו לרגע. "או, לילך, את בטוחה שאת לא רוצה שאני אחוז בידך? נראה שג'ון לא עושה את עבודתו כמו שצריך." הוא ודנה צחקו. "בואי, תני לי יד, לילך." ג'ון העיר. לאחר היסוס קל הושטתי לו את ידי. התחלנו ללכת בעלייה. חולפים על פני שיחים ופלגי מים קטנים שצצו מתחת לרגלינו מתחת לשום מקום. הטויל הזה נראה ארוך ומפרך בעתיד כמו טויל שנתי בבית ספר. הדרך עקלקלה ורטובה במקומות ומחוספסת וקשה במקומות אחרים. "זה ממש כמו גן עדן." אמרתי לג'ון. "אם את חושבת שזה גן עדן, חכי שנגיע לעומק השמורה. צפויה לך הפתעה אמיתית." ג'ון אמר בהתלהבות.

תהיתי מהי ההפתעה האמיתית ובדיוק באותו רגע מעדתי שוב, אך הפעם מרצ'לו תפס את ידי. "אני מוכן הפעם, את רואה?" אמר לי בעברית בשקט. "את יכולה לסמוך עליי, לילך."

פרק 5

איני יודעת כמה זמן צעדנו עד שהבחורים החליטו לעצור, אך כשנעצרנו והתיישבנו על גזע עץ רחב מכוסה בצמחייה ירוקה מהפנטת סוף כל סוף הרגשתי את הכאב ברגלי. לא הייתי בכוסר וצד ימין בבטני הזדעק בכל פעם שצעדנו בעלייה. כמובן שלא התכוונתי לשתף אף אחד במידע הזה, לכן שתקתי כשג'ון ומרצ'לו הוציאו בקבוקי מים.

גדולים	ושתו				
"אתן	לשתות?"	רוצות	ג'ון	שאל.	מהם.
"מה	לכם?"	יש	דנה	קיפצה.	
"מים."					

"אין	משהו	אחר?"			
מרצ'לו		צחקק.			

"לא	סחבנו	על	הגב	סופרמרקטו,	רק	מים,	טסורו."
-----	-------	----	-----	------------	----	------	---------

"טסורו?" דנה עיוותה את פניה. הידיעה שהטיוול התחיל לא כמו שציפתה הרגיזה אותה מעט. כנראה שההליכה בשמורה דרשה את

"זה כינוי באיטלקית, זה אומר אוצר." מרצ'לו הסביר בחוסר סבלנות. גלגלתי את עיניי.

ממתי הוא קורא לאחותי 'אוצר'? אפילו אימא לא קוראת לה ככה.

אחרי שכולנו שתינו מים הישר מהבקבוק המשכנו ללכת. שמת'י לב שאנחנו צועדים בעלייה תלולה יותר בכל פעם.

התחלתי להתנשף בקול רם, כמוני גם דנה.

"למה אנחנו עולים?" היא נאנקה כשמרצ'לו טיפס ראשון על שורת האבנים שכוסו בעלים ומשך אותה למעלה.

אחריו. נדמה שהוא לא התעייף בכלל, להיפך, הוא היה ערני יותר ויותר עם כל צעד שצעדנו.

"לילך, את רוצה עזרה בעלייה?" הוא חייך.

"אני אעזור לה."

"אני אעלה לבד." דחיתי את שניהם ודנה צחקה. עד כמה שזה לא יהיה קשה, הרמתי את עצמי עם ידיי ואז הנחתי

את ברכי על האבנים והתייצבתי. לא הייתי צריכה את ההתחנפות של שני הבחורים, גם ככה אצטרך לבלות איתם

יותר ממה שאי פעם תכננתי או רציתי.

"אז את אוהבת להסתדר לבד, לילך?" ג'ון שאל, נעלב מעט שלא קיבלתי את העזרה שלו מקודם.

"אני לא אוהבת

"את לא חלשה, אבל זה ידוע שגברים חזקים יותר מנשים."

"ידוע למי?" עמדנו לפני עלייה נוספת, תלולה יותר מהקודמת. כבר לא רציתי להסתכל אחורנית. אם אני לא טועה,

אז היינו באמצע עלייה על הר.

"ג'ון, אל תרגיז את אחותי, היא כמו פצצה כשהיא מתרגזת." אמרה אחותי בהתנשפות. שתקתי ולא החזרתי לה.

הייתי עסוקה בלמצוא דרכים יצירתיות כדי לטפס כלפי מעלה. מה זה הסייט הזה? למה זה קורה לי? לא ביקשתי את הטיול הזה ולא ביקשתי את הכאב בצד בטני וכבר התחלתי להיות רעבה ולא נראה שהיה סוף למסלול שהם בחרו.

כשהצלחתי למשוך את עצמי כלפי מעלה גיליתי שאנחנו עומדים בפני התפצלות של שני שבילים. ואז נעצרנו. מרצ'לו וג'ון בחנו את המפה והתברר שלפיה לא ברור באיזה שביל צריך לבחור. הם התחילו לדבר באיטלקית מהרה כשדנה ואני התיישבנו על הרצפה ונאנחנו. שתקנו במשך כמה דקות עד שדנה הצטעקה. "מה קרה?" כולם פנו אליה. "לילך, עכביש! איך אומרים עכביש באנגלית עכביש... ענק טיפס עליי!" "אני לא רואה שיש עלייך עכביש." דחיתי את ההיסטריה שלה בהינף יד. צחוק מהדהד נשמע בשמורה. מרצ'לו וג'ון הבינו את מה שקרה. "זה יער, ביער יש בעלי חיים שונים. חשבתי שאת יותר אמיצה מזה." מרצ'לו אמר לה ועיניה הבהבו ישר. "אה, ברור, מרצ'לו, אני... סתם אמרתי. עכבישים זה לא מפחיד." חייכתי חיוך מר. דנה פחדה מחרקים יותר ממני. הגיוני היה יותר אם החרקים היו מפחדים ממנה. עוצמת הצעקות שהיא הפעילה כשבטעות פגשה חרק זה או אחר הייתה מספיקה בשביל שכל החרקים בסביבה יקבלו התקף לב וימותו. "אז באיזה שביל נלך?" אמרתי באי סובלנות. נמאס לי לשבת על לוח האבן ולצפות בדנה מתכווצת כשחרק זה או אחר התקרב אליה.

"הימני-"
"השמאלי-"
אמרו הבחורים בו זמנית.
"בואו נתפצל." אמר ג'ון.
"לא, אנחנו גם ככה מעט!" מרצ'לו התנגד. "ואני... לא רוצה שלילך תלך בלי אחותה."
"שטויות, לילך יכולה ללכת עם ג'ון ואני ומרצ'לו נלך לבד." דנה התרוממה ממקומה וקיפצה לצידו של מרצ'לו.
"אני לא יודע אם זה רעיון כל כך טוב-"
"כל השבילים מובילים לאותו מקום." ג'ון אמר. "אני לא פחות טוב ממך בקריאת מפה."
מרצ'לו בחן את תגובתי האדישה.
"לילך, את רוצה ללכת עם ג'ון או איתי?"
"אני חושבת שעם ג'ון." אמרתי בקול קטן.
מרצ'לו נאחז בידה של דנה והם פנו לשביל הימני בלי להוסיף מילה. שמעתי את הענפים נשברים בכעס בשניות הראשונות שבהם הם עזבו עד שהשתחרר שוב הרחש השקט של היער.
אני וג'ון נותרנו לבדנו על חלוק האבן.
"מוכנה ללכת או שאת עייפה?"

"אני בסדר, בוא נלך." ככל שנתקדם ככה יגיע מהר יותר הסוף של המסלול הזה. קיוויתי שנעצור ללילה בקרוב כי השמש החלה לנוע מאמצע השמיים כלפי מטה. רק שהיא לא תשקע ונמצא את עצמנו בחושך במקום הפראי הזה!

מי יודע איזה חיות מסתובבות פה.
 "על מה את חושבת?" הוא שאל כשהלכנו בשביל שבחרנו.
 "יש פה חיות מסתובבות פה?"
 "יכול להיות, אני לא בטוח. זאת שמורה גדולה, אומרים שלפני שנתיים מישהו ראה כאן דוב אבל הם בדרך כלל לא מתקרבים לשבילים המסומנים." ג'ון הסביר. כשהיינו לבדנו הרגשתי שלווה מדהימה כשדיברנו. לא היה לי הסבר לכך אך הרגשתי בטוחה בקרבתו, בטוחה מספיק בשביל להפקיד את חיי בידיו כדי שימצא את היציאה מהשמורה בעודנו חיים.
 "וזאבים?"
 "לא יאכלו אותנו פה, אם זה מה שאת דואגת לגביו." הוא חיך. "את מאד מצחיקה."
 "אני הבחורה הכי לא מצחיקה שיש. אין לי שום חוש הומור." אמרתי בקדרות.
 "מתערב איתך שיש לך חוש הומור ואני אוכל להצחיק אותך." הוא אתגר אותי. לא אהבתי אתגרים כמו דנה, אך גם ככה היה מתיש ללכת בין סבכי השיחים שהסתבכו בין רגלי ולא לדבר.
 "בסדר, התערבנו."
 וכך הוא התחיל לספר לי בדיחות. את הבדיחה הראשונה כלל לא הבנתי כי היא כללה הומור בריטי שהיה חד מדי מכדי להגיע לתודעתי אך את הבדיחה הבאה ואת זאת שאחריה קלטתי היטב ואפילו צחקתי.
 "נו, את רואה שהבדיחות שלי הצחיקו אותך?" הוא אמר בתרועת ניצחון והושיט לי את ידו בעלייה.
 "הבדיחות לא מצחיקות."
 "אז למה צחקת?"
 "המבטא שלך מצחיק אותי, איך שאתה מספר אותן זה מצחיק."
 הצמחייה החלה נסוגה אחורנית ורציף ארוך מאבן נגלה לפנינו. בהחלט היינו על הר, אך לא נראה שלעלייה התלולה יש סוף. סובבתי את ראשי מעבר לכתפי וראיתי את העצים הגבוהים והמשונים עומדים איתנים וענפיהם נדחסים אחד בשני. הריחות החלו משתנים. ריח הירק שדבק בנחיריי עזב ובמקומו ריח אחר הכה בי שלא הצלחתי לזהות.
 "מה זה הריח הזה?" הרשתה לעצמי להתלונן.
 "אם תביטי קדימה את הרשתה תראי." הגענו.

*

תחילה לא האמנתי למראה עיניי. חשבתי שהן מתעתעות בי. המראה היה עוצר נשימה, כמעט קלאוסטרופובי, חד וברור אך עדיין לא מציאותי. עמדנו גבוה בקצה הרכס ומתחתנו נגלה מעיין רחב ידיים שהיה רחוק וקרוב כל כך בוא זמנית. ההרים מסביבנו היו מערבולת של חום וירוק ועטפו את המעיין כמו בחיבוק. לרגע לא יכולתי לנשום. לא האמנתי שמקומות כאלה קיימים. מקומות כאלו הכניסו לפרופורציה את כל הדברים שחוויתי. הדברים הרעים התגמדו לעומת צלילות הרגע הזה.

"מה את אומרת, לילך?"

"אין לי מילים." אמרתי וזה היה נכון. היה קשה להפתיע אותי, לרגש אותי, להזיז את הלב שלי מהשינה שהוא שקע בה, אך המראה הזה בהחלט הזיז משהו. שינה משהו. הרגשתי שנשמתי אוויר צלול לריאותיי בפעם הראשונה מזה שנה שלמה.

ידו של ג'ון נחה קלות על כתפי. הוא נשם את הנוף הזה ביחד איתי. הפלא הזה שהיה חבוי למחצה מאחורי סבכי צמחיה ויער עבות. המעיין הזה, שיותר דמה לנחל, בגלל גודלו היה כמו מראה ששיקפה את ההרים המחודדים ובוא זמנית את השמש המסנוורת.

"אז מה, קופצים?"

"למטה?" אף פעם לא הצלחתי להודות בפני עצמי שהיה לי פחד גבהים.

"אני אחכה לך פה, זה בסדר."

"אל תיראי כל כך מפוחדת, זאת רק בדיחה!" ג'ון צחק בהתנצלות. "יש שביל צר שיורד למטה, זה ייקח קצת זמן אבל החברה יחכו לנו ליד החוף."

"ג'ון?"

"מה?"

"תמצא בדיחות חדשות, אני מבקשת ממך." אמרתי לו והתחלנו לצעוד למטה. כבר לא הרגשתי את העייפות שלי וגם לא את הרגליים שלי. הרעב התעמעם עקב המחשבה שעוד מעט אזכה להתקרב אל המעיין, אולי אפילו לטבול את רגליי בתוכו. מעניין אם המים חמים או קרים, אני רוצה לברר. שכחתי מכל שאר החבורה ואפילו מאחותי ובפעם הראשונה מזה זמן רב מחשבותיי היו רגועות וחסרות כאב, לא הרגשתי עוד את המחטים הללו שדקרו בי שוב ושוב ללא רחמים. המחטים הרפו, הם שרטו רק את פני השטח ולא חדרו עמוק פנימה. כשמצאנו את עצמנו על אדמה ישרה רצתי ללא היסוס אל המים.

"מה את עושה?" שמעתי את קולו של ג'ון מאחורי אך לא הקשבתי. לא. תיק הגב שלי נזרק הצידה ומיהרתי להוריד את נעליי. נכנסתי אל המים והרגשתי את החמימות שלהם ממלאת אותי באנרגיה. המים היו כה נעימים שלא רציתי לצאת.

"היי! מה אתם אומרים, אני מעז לקפוץ?" קולו של מרצ'לו הדהד באוזני. הוא קטע את הרגע המתוק שלי. כשהפניתי את מבטי ראיתי שהוא עומד בדיוק באותו מקום שאני וג'ון עמדנו בו קודם. מלמעלה המרחק עד לקרקע נראה גבוה כל כך שלא יכולתי להאמין שבאמת הייתי שם.

"אל תהיה טיפש, מרצ'לו, המים לא עמוקים מספיק!" ג'ון צעק לעברו.

"בטח שהם עמוקים, נסה להיכנס לתוכם!"

ראיתי את דנה קורנת מהתרגשות לידו.

"אני אקפוץ גם!"

"ומה עם הדברים שלכם?" ג'ון לא נראה מרוצה בכלל. יצאתי מהמים ונעלתי את הנעליים שלי ברוגז. "חוסה ואלברטו יביאו אותם למטה, הם עדיין לא הגיעו לכאן, הם בחרו במסלול הארוך." מרצ'לו אמר. מרצ'לו הוריד את תיק הגב שלו ודנה עשתה כמוהו. הם החלו להוריד את בגדיהם (הסטתי את מבטי אל ג'ון במבוכה) וכששניהם נשארו בבגדים התחתונים שלהם, דנה בבגד הים שלה (שאותו לבשה מתחת לבגדיה, כמה

מפתיע), הם צעדו קדימה אל קצה. הגבול בין הקרקע לתהום.
 "מוכנה?" שמעתי את קולו של מרצ'לו מופנה לדנה.
 "לא! דנה שלא תעזי לקפוץ! את תהרגי את עצמך!"
 "לילך, תפסיקי להיות כבדה כל כך! אני סוף סוף נהנית קצת!" דנה צעקה בעברית בחזרה. היא לא פחדה
 להתרסק. היא לא פחדה שעצמותיה יתנפצו על הסלעים. היא רק רצתה קצת פעולה. קצת הרפתקנות. הרפתקנות
 שתביא אותי לטירוף דעתי.
 הם ספרו עד שלוש וקפצו.
 עצמתי את עיניי.

פרק 6

"ספלאש" אדיר הרעיד את הקרקע מסביבי ונתזי מים שובבים הרטיבו את המכנס שלי. ליבי דילג על פעימה. רק
 לאחר שווידאתי שאיני שומעת צעקות שיכולות להעיד על אסון הסתכנתי ופקחתי את עיניי. תחילה לא ראיתי דבר,
 אחר כך עיגולים גדולים החלו להסתמן על המים ובעמימות רבה ראיתי את שתי הדמויות שנאבקו כדי להעלות
 מהקרקעית. אז אכן המעיין היה עמוק, מסתבר. אך זה עדיין לא מתרץ את דרגת הסיכון שלקחו על עצמם רק כדי
 להמריץ אדרנלין בדמם, ובדמי.
 כעבור מספר דקות מרצ'לו ואחותי הקטנה החלו לצאת מהמים, רטובים, מתיזים מים לכל עבר ומעל הכל
 ושמחים. רציתי להפנות אליהם את גבי.
 למה היא הייתה צריכה להפחיד אותי כל כך? למה היא הייתה כל כך טיפשה וקשת הבנה? חבל שהלכתי לטיול
 הזה, חבל שבכלל הייתי עדה לרגע המלחיץ הזה. עדיף שלא הייתי יודעת מה דנה עוללה, ככה הייתי מצליחה
 להרגיש פחות אשמה על כך שלא שמרתי עליה טוב. ידעתי שזאת רק ההתחלה מבחינתה של אחותי הקטנה
 והאשם בכך היה רק אדם אחד. מרצ'לו.
 "תירגע, לילך, אני חייה, אני נושמת, אפילו לא התעלפתי! היה כל כך מגניב!" אחותי קיפצה והרטיבה את החולצה
 שלי בידיה.
 "דנה, אל תדברי איתי עכשיו, אני לא רוצה לשמוע." הקול שלי היה קר, בדיוק כמו הלב שלי. את דנה זה לא
 הפחיד. מצבי הרוח המשתנים שלי היו מוכרים לה וקעת, כשהיו דברים הרבה יותר מעניינים על פני השטח, היא
 העדיפה למקד את תשומת ליבה בכל דבר חוץ ממני.
 ג'ון לא הכיר את מצבי הרוח שלי ודאגה קלה הופיעה על פניו. לא ידעתי מה בדיוק מדאיג אותו, הרי הכרנו אחד
 את השני פחות מיום שלם, אך לא דחיתי אותו. לא רציתי להיות בודדה יותר מכפי שהרגשתי והרשיתי לעצמי
 לסמוך עליו. צעד אחר צעד.
 "את לא צריכה להתרגז על אחותך, אני חושב שהיא עדיין לא מבינה מה היא עושה ולא מבינה למה את כועסת
 עליה." הוא אמר והושיט לי מגבת, לנגב את בגדי הרטובים בחלקם.
 "אני צריכה לשמור עליה! ואיך אני אעשה את זה? היא לא מקשיבה לי." רטנתי בשקט.
 כל החבורה כבר ירדה אל חוף המעיין וחוסה, אלברטו, אגנייזה ואלזה דיברו ביניהם באיטלקית מהירה. דנה

ומרצ'לו הוציאו מגבות מהתיקים שלהם והתלחשו ביניהם מטרים ספורים מאיתנו. לא התייחסתי אליהם. הכעס עוד פעפע בדמי. לא הייתי מוכנה לסלוח לאחותי חסרת האחריות הקטנה עדיין. "לא נראה לי שהיא אוהבת את העמדה המגוננת שלך." ג'ון העיר בחיך קל. "לא אכפת לי, היא אחותי ואני לא אפקיר אותה." "יפה מצידך להגיד את זה, לילך." "אל תתחיל להחמיא לי יותר מדי, עדיין לא סיימנו את הטיול. עוד אלפי דברים יכולים לקרות בדרך שאין לי שליטה עליהם." לחשתי יותר לעצמי מאשר לבחור. הלחץ הזעיר הזה, של האי ודאות הסתנן מתחת לשכבת המעטפת של העור שלי והתקבע במקומו.

*

החבורה החלה להתקדם מזרחה לאזור שבו נוכל להקים את האוהלים שלנו. לזמן לא היה תפקיד בטיול הזה, כלל לא הרגשתי אותו חולף ולא היה שעון על ידי, כך שלא ידעתי מה השעה. השמש החלה לשקוע בהדרגה והחבורה החלה להתרוצץ על משטח הדשא שסימנו לנו כדי להקים את האוהלים לפני שחושך מוחלט יכסה את עיני כולנו בעלטה. דנה ישבה בצד על אחד התיקים והביטה בכולם נעים וחולפים על פניה כשלא עולה בדעתה לעזור. ג'ון קרא לי לעזור לו להקים את האוהל של הבנות, כך הוא אמר, ולמרות שלא היה לי שום ניסיון בהקמת אוהלים התנדבתי לעזור במה שאני יכולה. כעבור כמה דקות של חוסר הצלחה בחיבור יתדות על האדמה מרצ'לו הקים אותי על רגליי.

"מה קרה?" אמרתי בכעס. "אני מקימה את האוהל!" מרצ'לו הביט בצלליות שלפנינו. "אני לא רואה כאן שום אוהל, לפחות לא אוהל שאפשר לישון בו. את תהיי הרבה יותר מועילה אם תעזרי לאגנייזה עם פריסת האוכל שהבאנו." אמר והזיז אותי הצידה. רציתי להתקומם נגדו על השתלטנות שלו, אך באותו רגע נזכרתי שוב שאני רעבה. ידייתי בין הצללים אל אגנייזה והיא סימנה לי בלי דיבורים לפתוח את אחד התיקים ולרוקן את תוכנו על שמיכה כחולה שהיא פרסה על הרצפה. הוצאתי שורה של קופסאות שימורים עם כתובות זרות לעיניי ולשפתי והקיבה שלי התהפכה. האם זה כל מה שנאכל? אוכל מתוך קופסא, כמו חתולים? אלזה תמרנה בין שני האוהלים מאחורי גבנו ולאחר כמה צעקות נרגזות באיטלקית האוהלים עמדו מוכנים והבחורים עמדו בהשתאות אל מול הביצועים של האחות הקטנה של מרצ'לו. לא היה ספק שהיא הייתה מהירה וחדה מכל החבורה בביצועיה. "אלזה, את כל את כך מדהי-" "תחסוך מההערות שלך, אלברטו. עדיף שתתחיל להכניס את השמיכות ואת שקי השינה לאוהלים." היא קטעה את פרץ ההתלהבות שלו באנגלית קצת מעוותת. "אני לא אעשה כאן הכל בשביל כולם. אתם גם צריכים להזיז את התחת קצת."

הארוחה המאולתרת הייתה מוכנה וכולם הצטופפו על השמיכה כדי לקבל סכו"ם וצלחת מפלסטיק ושאריות של פחית שימורים זו או אחרת. למרות שהאוכל היה רחוק מלהיות חלק מסעודת מלכים, הרגשתי נחמה מסוימת, כשאכלנו כה בפשטות ובלי קיטורים. העיקר שמשוהו מילא את בטני מבפנים וזה לא היה שברירי העצבים שעדיין הרגשתי כלפי אחותי והרפתקאותיה. "טוב, אני לא יודע מה איתכם, אבל אני בכלל לא עייף." אמר מרצ'לו כשכולם אספו את הצלחות המלוכלכות לשקית גדולה. "אני עייפה ולא אכפת לי מה אתכם. אני רוצה לישון." אלזה אמרה ברוגז. אף אחד לא הופתע מכך. גם אני הרגשתי את העייפות מטפסת במורד גבי אל עיניי ומביעה חולשה ברגליי. מעדתי פעמיים בדרכי אל אוהל הבנות בשורשים של עצים שבלטו כלפי חוץ מן האדמה. אף אחד לא היה שם כדי לתפוס אותי הפעם, הבחורים היו עסוקים בחיפוש זרדים ואבנים להקמת מדורה. דנה פיזזה בין מרצ'לו ושמעתי את קולה הצווחני וחשבתי לעצמי שאפילו מצידו השני של ההר שומעים את קולה. נכנסתי אל האוהל שלנו, שנהפך מאוהל מבודד לשטיחים פרוסים של שמיכות ושקי שינה. אלזה שכבה מכוסה עמוק בתוך שק השינה שלה ועיניה עצומות. לא ידעתי אם היא ישנה ולא רציתי להעיר אותה אז לא החלפתי בגדים אלא לבשתי סוודר וזוג גרביים נוסף והשתחלתי בתוך שק השינה שלי, שהיה גוש חמימות מרגיעה והתפללתי שהלילה לא יהיו לי סיוטים. כי הלילה, לא אוכל להסתיר אותם מאף אחד אפילו אם רק ארצה, קולי יהדהד בשמורה ויסגיר את מה שהכי רציתי לשמור לעצמי.

*

לא הצלחתי להירדם במשך זמן מה. ראיתי שהבחורים הצליחו להדליק אש והתלהבו מכך כמו ילדים קטנים. הצלליות שלהם ריצדו על פני קירות האוהל ודימיתי אותן לצורות של חיות, בדיוק כמו שנהגתי לעשות כשהייתי קטנה. הייתי מותשת, אך לא לישון ולא היה לכך הסבר. אולי קיוויתי שדנה תבוא אל האוהל לישון ואז אוכל להחליף איתה מספר מילים, להגיד לה שאיני כועסת יותר, אך להבהיר בפניה שתשמור על עצמה. השינה קטפה את הכרתי והתעוררתי שוב כמה שעות מאוחר יותר. נדמה לי שראיתי את הצלליות המטושטשות של מרצ'לו ואחותי מחובקים אך לא יכולתי להיות בטוחה. ריח של העשן שהתמר מעל המדורה הכבויה הגיע עד לנחיריי ונרדמתי שוב. חלמתי חלום. אני ומרצ'לו ירדנו במדרון של גבעה, הוא ירד לפניי, בטוח בעצמו, לא מפחד ואני קצת חששתי. הוא קרא לי להאיץ את צעדיי כי כולם מחכים לנו למטה ואמרתי לו שלא יאיץ בי, אני גם ככה מפחדת. בכל זאת הגברתי את צעדיי ומצאתי את עצמי בלי שליטה על רגליי. נדמה שהתחלתי להחליק קדימה בלי יכולת לעצור ולהתגלגל באפר. התעוררתי כשבפי צעקה, עיניי לחות מדמעות. הבטתי מסביבי, הבנות פקחו את עיניהן באי רצון ודנה שאלה במלמול ישונוני אם אני בסדר. לא אמרתי שוב דבר וכעבור מספר דקות כולן שוב שקעו בשינה. התביישתי בעצמי וקיוויתי שאף אחד חוץ מהבנות לא שמע את הסיוט שלי נפסק בזעקה ושכבתי בעיניים פקוחות ובהיתי בתקרת האוהל ובחוסים הצהובים שנפרדו מהבד. התהפכתי על צידי וניסיתי לישון אך הסיוט היה טרי במחשבותיי. לא סבלתי את המחשבה שאעצום את עיניי

ואניח לסייט שוב לגבור עליי, להביך אותי, להפחיד אותי יותר מכפי שהייתי מוכנה להודות. "את בסדר?" הקול שלו הפחיד אותי, כי לא ציפיתי לכך. הוא רכן ליד האוהל, לבוש במעיל שנראה לי כמו מעיל חורף, אך לא פלא, כי התחלתי להרגיש את הקור בחוץ מקרר את לחיי. "מה אתה עושה פה?" לחשתי. "תחזור לישון." "כבר בוקר, והתעוררתי." הוא דיבר איתי בעברית למרות שלא היה ברור לי למה. העברית שלו נשמעה כל כך שונה מכל אדם אחר שדיבר אותה. "אתה תמיד ישן כל כך קצת?" "האמת שהצעקה שלך העירה אותי אבל הייתי חייב לשים מעיל קודם כדי לא להיות קר." הוא חייך. "מקורר, התכוונת." תיקנתי אותו בלגלוג קל. "כן, נכון. אז הכל טוב?" "כן, זה שום דבר. היה לי סיוט." מרצ'לו קימט את מצחו. "כבר שמעתי אותך צועקת קודם. זה נשמע כאילו מישהו מכאיב לך." הסטתי את מבטי. "טוב, אני לא אוהבת לדבר על עצמי, אז אפשר להפסיק עכשיו." הוא התיישב על הקרקע לפני הכניסה לאוהל והזעפתי את פניי. לא זכרתי שהזמנתי אותו לשיחת נפש כלשהי. לא היה סיכוי שזה יקרה אי פעם. "אוקי, בואי נדבר על משהו אחר." הוא חייך. הוא נראה הרבה יותר רגוע, בלי כל הפוזה שלו ובלי המסכות שלו, כשאף אחד אחר לא היה יכול לצפות במופע שהוא העלה לפני כולם. שנאתי אנשים שהתנהגו ככה. אנשים שהסתירו את עצמם מאחורי חומות וגדרות. אך בעצם, אני הייתי חלק מהם, ההבנה שקעה עמוק בקרביי. "מרצ'לו, אני לא אוהבת את זה שאתה כל כך קרוב לאחותי." אמרתי לבסוף. אם כבר דיברנו, השיחה הייתה צריכה להיות מועילה בדרך כלשהי. "מה?" "הבטתי בדנה לרגע, שישנה בשלווה ונראה על פניה שחלמה חלומות מתוקים, בניגוד אליי. היא יכולה להיפגע." "אני נשבע לך שלא היתה סכנה בקפיצה מההר-" "אני לא מתכוונת לזה!" אמרתי בחוסר סבלנות. "אז תסבירי לי." הוא נאנח. העברית הייתה קשה לו, לאחר כמה משפטים רצופים. הוא נאבק. "היא ילדה קטנה! אתה... משלה אותה-" "מה?" "לא יודעת, היא חושבת שאתה רוצה להיות חבר שלה או משהו-" באומרי זאת לחיי בערו כאילו אני הייתי זאת שרצתה להיות חברה שלו ולא דנה. הוא צחק בניגוד לרצונו. "מה פתאום, דנה היא ממש נחמדה! היא מצחיקה! אבל לא חברה." הוא מיהר להתנגד לדבריי. "אני יודעת שאתה אוהב לשחק בבנות אבל היא באמת קטנה מדי בשבילך." המשכתי במילים שבקעו מגרוני וצפו

באויר לאה
"את לא מבינה אותי טוב, לילך." מטרה.
"אז תסביר," חיקיתי אותו בחוסר סבלנות ניכר. הידיים שלי התחילו לקפוא מקור. השרירים שלי ברגליים דאבו.
הרגשתי כתפוסה בתנוחה אחת, בקפאון.
"אין מה להסביר, אבל אם בא לך לשמוע, היא מזכירה לי את איזבל, חברה ראשונה שלי. זה היה מזמן." הוא לא הביט בי כשדיבר עליה. שמחתי שהוא מיקד על משהו אחר את מבטו. הוא הביט בדנה כעת. ראה אותה ולא ראה אותה
בו זמנית.
"טוב, מרצ'לו, אולי זה לא רעיון טוב כל כך לדבר-"
"לא אכפת לי, זה היה בעבר." הוא מחה בידו. "אחותך אוהבת את החיים, כמו איזבל."
שתקתי. הוא המשיך לצפות בה ונראה שמבטו חזר להיות ממוקד.
המשכנו לשתוק במשך כמה דקות ואז קיוויתי שהוא ילך, לא הרגשתי נוח בקרבתו, במיוחד כשהייתי משוכנעת שאני נראית כמו מישהו שהתעוררה מסייט, עליו. אך הוא לא זע ממקומו.
עצמתי את עיני ואז שמעתי אותו צוחק.
"מה מצחיק?"
"אני חושב שהבנתי אותך, לילך." אמר בין צחקוק אחד לאחר.
"אתה תעיר אותן!" סיננתי לעברו. מה הייתה הבדיחה? מה היה כל כך מצחיק?
"אני חושב שאת מקנאה."
"מקנאה?" פלטתי בלי אוויר. התרוממתי כאילו חטפתי זרם חשמלי בגבי. "במי?"
"בזה שאני כל הזמן עם אחותך ולא איתך." הוא חייך בערמומיות.
"אתה טיפש, מרצ'לו."
"אולי, אבל אני בטוח שאני צודק הפעם." היה לקולו גוון מנצח והוא התרומם על רגליו.
"עדיף שתלך, לפני שאני ארביץ לך." אמרתי למרות שלמילים הללו לא הייתה יכולת להפחיד אפילו זבוב. מרצ'לו הלך אל פנים האוהל שלו, שובל של צחוק עדיין שגור בפניו.
המחשבות שעברו במוחו היו כל כך מגוחכות, כל כך חסרות תכלית.
אני? מקנאה בדנה בגלל מרצ'לו?
האם קיימת בעולם מחשבה יותר אבסורדית מזאת?

פרק 7

יצאנו מהשמורה רק לקראת סוף היום השני למסענו. דשדשו בין העצים הגבוהים והצמחייה הסבוכה ודנה הצליחה לשרוט לעצמה את ברכה הימנית כשעלינו על מקבץ סלעים מחוספסים כדי להימנע מחציית חלוק נחל זרם. כולנו היינו תשושים ולא מרוצים כשהגענו לשערי השמורה בצידה השני. העצים החלו להתמעט והמדשאות הירוקות התדלדלו ונשאר מאחור, וכעת עמדנו למרגלי משטחים חוליים שהיו פרוסים בפנינו כמו מדבר אינסופי.
השמש השוקעת צבעה את מרומי ההרים בבוהק אדמדם ואז מרצ'לו ואלברטו נתפסו בבהלה.

"חברה', השמש שוקעת! חייבים להקים את האוהלים!" הוא קיפץ בין כולם. "אתה רוצה שנישן פה? חצי צעד אחרי שיצאנו מהשמורה?" חוסה התנגד. "אין ברירה, עוד מעט יהיה חושך מוחלט." הוא הצביע אל הרקיע האדמדם ואלזה התחילה לפרוס בקדחתנות את מה שנראו כמו השקיות של האוהלים. "תקשיבו, אני לא רוצה לישון פה! קר פה ויש זאבים בסביבה! רציתי שנגיע לכפר הקרוב ונישן במיטות רגילות!" חוסה המשיך לעמוד בחוסר מעש והביט במרצ'לו ואלזה נאבקים עם האוהלים. הם התחילו לתקוע יתדות באדמה. "זאבים? לילך, חוסה אמר שיש זאבים פה?" דנה החלה להילחץ ונצמדה אליו, בלית ברירה. "את מוחצת לי את היד, דנה. הם לא יאכלו אותך גם ככה." ניסיתי להרגיע אותה בעייפות. "למה?"

"כי את תצעקי כל כך חזק כשתראי אותם שהם יבהלו ויברחו ישר." סיננתי בציניות. דנה הפסיקה למחוץ את ידי והלכה למרצ'לו.

"תפסיקי, אין לנו זמן לזה! או שאת עוזרת עם האוהלים או שאת יושבת בשקט." הוא קטע אותה בגסות. הפרצוף הנעלב של דנה היה משהו שלא ראיתי כבר זמן מה. כנראה שהיא לא ציפתה ממושא הערצתה להתנהג אליה בגסות כזאת.

חוסה, הלא מרוצה, ששילב את ידיו על זרועותיו בטש באדמה. "אתם אף פעם לא מקשיבים לי!"

"תפסיקי, אין הגיון בזה שנלך בחושך לכפר הבא, עד שנגיע יהיה בוקר! אנחנו גם ככה עייפים ורעבים." ג'ון ניסה לפייס את חוסה הנרגז.

כשהשמש נעלמה לחלוטין מאחורי ההרים והשאירה אותנו בדמדומים האוהלים עמדו מוכנים וכולם נזכרו שהם רעבים לפתע.

אכלנו שוב מקופסאות השימורים ואלברטו ואגנייזה הצליחו להדליק מדורה קטנה שחיממה את ידינו. כשסיימנו לאכול דנה פרשה מיד לאוהל של הבנות ואני הלכתי אחריה. היינו לבדנו באוהל, כל השאר נשארו לשבת מסביב למדורה. מזג האוויר היה קר בחוץ שבקלות אפשר היה לטעות ולחשוב שאנחנו באמצע החורף. אך לא, היה זה רק לילה קיצי באיטליה.

"דנה, את בסדר?" שאלתי אותה. אם המזג שלי היה קשה ואטום, מזגה של דנה היה עיקש ומרתיע, כמו גדל תיל מחשמלת.

"מה את רוצה, לילך?" היא ירתה לעברי.

"אני רק רוצה לדעת מה העציב אותך." לחשתי בעברית.

"זה ממש משנה לך?"

"עובדה שאני שואלת."

"זה ממש נס שאת מתעניינת באנשים אחרים ולא שקועה בעצמך." היא מיהרה להכאיב לי עם שריון הקיפודים שלה. בלעתי את רוקי והשתדלתי לא להתרגז.

"דיי, אני הכי קרובות פה. אל תשכחי. עוד פחות מחודש נהיה שוב בבית, בישראל ונשכח את כל החבורה הזאת."

"תפסיקי לחשוב שאת מבינה הכל, כי את לא".
 "אז מה קרה?" התחלתי לאבד את סבלנותי.
 "את ראת איך הוא התייחס אליי? הוא דחה אותי-"
 "הוא היה עסוק."
 "אז מה? את לא יודעת מה הוא אמר לי אתמול בלילה, כשהלכת לישון, ועכשיו פתאום הוא עסוק." מרירות בקעה מקולה.
 "מה הוא אמר?" עצרתי את נשימתי.
 "הוא אמר שהוא כבר הרבה זמן לא היה כל כך שמח ואני שימחתי אותו ושהוא שמח שבאתי לטיול-"
 למרות שלא רציתי שהמילים הללו יצרבו בי, הן צרבו. זיכרון מטושטש של זוג מחובקים ליד המדורה אתמול בלילה התחדד לפתע ובחילה קלה עלתה במורד גרוני.
 לעזאזל, אמרתי לו שלא ייפגע בה!
 "אולי לא הבנת אותו נכון-"
 "הוא חיבק אותי."
 "דנה, אנחנו באמצע שום מקום עם חבורה של אנשים שאנחנו בקושי מכירות. אי אפשר לפתח רגשות בזמן כל כך קצר-"
 ניסיתי להסביר בעדינות אך היא קטעה אותי:
 "רואים שאת לא מבינה שום דבר, לילך!. רואים שמה שקרה לך אטם אותך מכל הצדדים! תצאי מהאוהל, אני רוצה להיות לבד."

*

יצאתי מהאוהל נסערת יותר מכפי שרציתי שיראו אותי. החבורה ישבה מסביב למדורה, אפילו אלזה ישבה ליד האש והלהבות שרטטו קווים עדינים על עיניה היפיפיות והנוקשות. הסתובבתי עם גבי לכולם והלכתי אל תוך האפלה. משהתרחקתי בצעדים מספר מהמדורה כבר לא נראה דבר. הייתי לבדי, אני ומחשבותיי. האוהלים והחבורה התרחקו ממני ויכולתי להתפלש בפרטיות שלי, סוף כל סוף.
 דנה ומרצ'לו חגו בראשי כמו מנורות מהבהבות. דנה. מרצ'לו. דנה. מרצ'לו.
 האם הוא באמת מנסה לשחק בה? או שמא היא מבינה לא נכון את הכוונות שלו?
 הרגשתי את המשחק שלו כבר מהרגע הראשון. ידעתי שהוא שחקן. ידעתי שהוא אוהב לשחק עם בנות. חזרתי אל הבוקר, בו הוא הסביר לי שהוא לא רואה את דנה כחברה, שדנה מזכירה לו את חברתו הראשונה, איזבל. החזרתי את מבטי אל מאחורי גבי ושמעתי את הקולות המצחקקים של הבחורים וכמה צווחות של הבנות. הסתובבתי איתם יומיים שלמים אך עדיין לא ידעתי עליהם דבר. הם היו כלוח חלק בעיניי, בדיוק כמו המקום שבו היינו. מדבר פרוס כשטיח לעינינו. לא ידעתי דבר על חייהם הפרטיים ועל התחביבים שלהם ואפילו על הלימודים שלהם. הם היו זרים בדיוק כמו עוברי אורח שחולפים על פנינו ברחוב.
 ועם זאת, דנה כבר... דנה כבר... הצליחה לפתח רגשות כלפי הבחור הזה. הבחור שעליו לא ידעה אפילו חצי דבר. האם רגשות יכולים לצמוח במהירות שכזאת? האם יומיים זה כל מה שצריך בשביל להתאהב? לאבד את הראש?

זיכרונות מטושטשים החלו להתגבב בחסות החשיכה אל מוחי. זיכרונות שהדחקתי. זיכרונות מהעבר. מיהרתי לגרש אותם ורציתי לחזור אל החבורה. הפרטיות הזאת כבר החלה להיות מסוכנת בשלב זה. בדיוק כשפניתי לחזור שמעתי את קולו של ג'ון קורא לי. "לילך?"

"אני פה, מימינך." אמרתי בשמץ של הקלה. "אה, בקושי אפשר לראות משהו בחושך הזה, כבר כואבות לי העיניים." שמעתי את החיוך בקולו. המחשבות על הזרות של האנשים שהקיפו אותי לא נטשו אותי, אך בכל זאת הרגשתי נוחות מסוימת בקולו. "איך זה שאתה לא יושב עם שאר החבורה?" שאלתי. "ואיך זה שאת לא? שמתי לב שאת מתחמקת מאיתנו. חשבתי שאולי קרה משהו." הוא השיב. עדיין לא יכולתי לראות בבירור את תווי פניו ושמחתי על כך. הקדרות הרגיעה אותי, כך לא הרגשתי חשופה מדי. "אני חשבתי על זה שאני בכלל לא מכירה אתכם." הודיתי. "נכון, באמת! ואנחנו לא מכירים אותך! את תמיד כל כך מרוחקת שזה בלתי אפשרי להכיר..." שמעתי את ההומור בקולו.

"כנראה שאני לא טיפוס חברותי." הערתי בציניות. "אני לא חושב ככה, אני חושב שפשוט לוקח לך זמן להיפתח לאנשים, לסמוך עליהם." "ג'ון, מתי אתה חושב על כל הדברים האלה?" צחקתי לפתע. "עכשיו, אני לא בדיוק יודע למה אני חושב עליהם, אבל אני פשוט מספר לך מה שעובר במוח שלי." "אתה מצחיק הרבה יותר כשאתה לא מנסה לספר לי בדיחות." אמרתי ושנינו צחקנו. "לפחות אני גורם לך לצחוק, זה כבר טוב. יש לי רעיון איך להפסיק לך את המחשבות המדכאות האלה." "איזה?"

"תשאלי אותי שאלות, ואני אענה ואז נתחלף. נעשה את משחק השאלות." עיניי הסתגלו לחשיכה. כעת יכולתי לראות את דמותו העמומה לידי. הוא כלל לא הביט בי אלא מבטו היה מופנה אל השמיים מעלינו. כשהרמתי את עיני אל על, שום דבר לא הכין אותי למחזה שכזה. פלטתי אנחה קטנה. השמיים כוסו בעשרות כוכבים מנצנצים ומבריקים שזהרו בחסות החשיכה. בלי שמץ של אורות בסביבה הכוכבים נראו קרובים כמעט במרחק של נגיעה. היו כה רבים מהם, אף פעם לא ראיתי מספר כה רב של כוכבים! אי אפשר היה לספור אותם, היה יותר מדי מהם בשמיים, ביקום. אם הייתי מנסה לצייר שרטוטים שלהם, כמו בילדותי, לא הייתי מצליחה אפילו להתקרב לדיוק הקוסמי שהם שהו בתוכו.

"מהנקודה הקטנה שבה אנחנו נמצאים היקום נראה כל כך מסודר, מאורגן, נכון, ג'ון?" שאלתי, נוטשת את משחק השאלות שהוא העלה. "הוא תמיד מאורגן, אנחנו פשוט לא מסתכלים למעלה, עסוקים מדי בעניינים שקורים לנו מתחת לאף." אמר בשקט. נדמה שהקולות שנשמעו מסביב למדורה שקטו. כנראה שכולם פרשו לאוהלים שלהם. נשארנו לבדנו. "אם אתה רוצה לדעת עליי משהו, אז אני חובבת כוכבים. יש לי טלסקופ בבית והרבה מחברות עם רישומים על

כוכבים." אמרתי ונזכרתי בפרץ פתאומי של נוסטלגיה בבית שלי, בחדר שלי, באימא ואבא שלי, שלבטח ישבו ודאגו בסלון וכססו ציפורניים, במיוחד אימא. ואז היא פרוחה מתודעתי. הכוכבים היו מרתקים כל כך. "כל הכבוד, את יודעת לזהות כמה מהם עכשיו?" הוא שאל. אימצתי את עיניי. תחילה לא ראיתי הרבה. רק מקבצים של כוכבים – ככפתורים לבנים וחדים, אך אז התמונה החלה להתבהר לנגד עיניי. פתאום ראיתי אותם, את התחביב של חיי, צורות שזיהיתי, הדובה הגדולה ואוריון. פתאום ידעתי שההתעסקות שלי באסטרונומיה לא הייתה לשווא. לכל דבר בחיים יש מטרה, אפילו אם המטרה הייתה להגיע ללילה הזה, עם ג'ון, ולבחון את השמיים. "הנה הדובה הגדולה," הצבעתי עם ידי אל השמיים. ג'ון אחז בידי והצביע ביחד איתי. "רואה?" "לא ממש," הוא התקרב אליי. "תסתכל, היא הגדולה והבולטת בין רצף הכוכבים, פה... יש לה צורה של חיה שרצה אם להסתכל מהצד." אמרתי. "אה, אני רואה משהו כזה... תראי לי עוד." סובבתי את ידו הצידה. "זה אוריון, הוא כמו מרובה זרועות, לכל חלקיק שם משלו אבל הוא בין הכוכבים הגדולים ביותר של שמי הצפון, וגם מבין היפים ביותר." אמרתי והרגשתי כיצד הידע נוטף ממני. "אני לא מסכים איתך, לילך." ג'ון אמר לפתע. "מה זאת אומרת? אתה לא מסכים שאוריון הוא אחד מהכוכבים הגדולים והיפים ביותר?" הרגשתי מבולבלת לרגע. "לא, אני לא חושב שהוא יפה. אני חושב שאת הכי יפה." הוא פלט. נטשתי את ידו במהירות והסמקתי. גלי חום שטפו את פניי ללא רצוני. "לילך?" "אני חושבת שדיברנו מספיק על כוכבים היום, ג'ון. לילה טוב." כשילתי ומצאתי את דרכי אל האוהל של הבנות, בו כולן כבר ישנו וחלצתי את נעליי. התיישבתי בתוך שק השינה שלי אך נשמתי עדיין לא נרגעה. לא הייתי מוכנה לדברים מהסוג הזה. לא הייתי מוכנה למחמאות או לשילובי ידיים או הסמקות ומבוכה. שמעתי את צעדיו מתקרבים אל אוהל הבנים ועצמתי את עיניי. הלואי וזה רק סיוט ועוד מעט אתעורר ממנו בצעקה...

*

כל כך לא רציתי שהיום השלישי יתחיל אך הוא מיהר להגיע כשהשמש מיקמה בחזרה את מקומה בגובה השמיים. התארגנו במהירות ואספנו את חפצינו וכבר היינו מוכנים לדרך. חששתי מכל אותם פרצופים שלא ידעתי איך להתמודד איתם וניסיתי להעמיד פנים שאני עוסקה מאד בארגון התיק שלי, שהיה למעשה מסודר מאד ולא דרש ארגון נוסף. דנה הלכה מקדימה עם אגנייזה וחוסה, אלברטו הלך לצידה של אלזה ושניהם שתקו, ומאחור צעדנו אני, מרצ'לו

וג'ון. צמד החמד שכל כך רציתי להימנע מהם אך לא הצלחתי למרות הכל. "יום יפה היום, נכון?" ג'ון חייך לעברי. לא הצלחתי להזיז את שרירי שפתיי בחזרה. בהיתי באדמה שדרכת עליה. גרגירי חול זהובים שנראה שלא היה להם

"אנחנו נלך עד הכפר הקרוב ביותר ונקווה שנגיע עד הערב ונוכל לאכול ולישון שם כמו שצריך." מרצ'לו אמר לנו אך אף אחד לא הגיב. המשכנו ללכת בשתיקה בזמן שהשמש חיממה את גבינו. אם רק הייתי מרימה את מבטי הייתי מגלה את המקום הנפלא בו צעדנו. מקום שנראה כמו גלויה מארץ אקזוטית ומנוכרת שכעת הייתה חלק ממנה, לפחות באופן זמני. מסביבנו גדרות של הרים וראשיהם תלולים ומזדקרים גבוה באיום, ושביל לפנינו רחב ידיים ושטוח, שונה לגמרי מהשמורה שבה טיפסנו קודם בשיא כוחותינו. בהדרגה שדות של תבואה החלו להופיע על פנינו. כמעט אפשר היה לשמוע את רשרוש העלים מתנגשים אחד בשני ומלחששים בשפה שלא מוכרת לנו. הצמחייה החלה לחזור, כרי דשא שנמתחו לצידי השביל ביחד עם כמה

עצים שנראו עתיקים למראה. "בואו נעצור כאן, נשתה, נתרענן." מרצ'לו קבע. כולנו עצרנו תחת ענפיו של עץ אדיר מימדים והנחנו את התיקים למרגלותיו. התיישבתי על האדמה נותנת לרוח הקלילה לבדר את שיערי. דנה ואגנייזה ניסו לתקשר באנגלית מעוותת, חוסה ואלברטו שתנו מים מהבקבוקים שלהם, אלזה לא נחה לרגע, הילכה קדימה ואחורה כאחוזת תזזית. ג'ון ומרצ'לו התקרבו אליי בו זמנית. רציתי לעצום את עיניי. "אפשר לשבת לידך?" ג'ון שאל. "נראה לי אני הייתי פה קודם," אמר מרצ'לו והושיב לי כוס מים. "תשתי, את כמעט ולא שותה." לקחתי את כוס המים ושתיתי בשתיקה. מרצ'לו התיישב לידי וג'ון נסוג לאחור. "רבתם או משהו?" הוא צחקק. נראה שזה שימח אותו, שלא דיברתי עם ג'ון. "למה זה משנה?"

"את נראית מעוצבנת. אם הוא עשה לך משהו, תגידי לי. ראיתי אתכם מתרחקים מהאוהל אתמול." הוא אמר בעברית. עדיין לא הבנתי את הצורך שלו לדבר איתי בעברית כמה שיותר, אך נכנעתי. לא היו לי כוחות לעקוץ אותו במילים, לחבוט בכל דבר שניכר בדרכי. "הוא לא עשה לי כלום, מרצ'לו, סתם אמר שאני יפה. עכשיו אתה מרוצה?" "אז הוא מתחיל איתך, אני יודע. אם את לא רוצה שהוא יתקרב אני אגיד לו." "אני לא חושבת שאתה צריך להתערב." כבשתי את פניי בידיי. "נמאס לי מהדברים האלה." "איזה דברים?"

"אתה לא תבין אותי גם ככה, אתה סתם שחקן שאוהב לשחק בבנות-צחק."

"נסי אותי, נסי את השחקן. אולי אני אבין." אלזה ניסתה להקים את כולם ולמשוך אותנו בחזרה למסלול. הם קמו באנחות ורטינות אך אנחנו נותרנו לשבת.

"מרצ'לו, לילך! בואו, אנחנו הולכים!" היא קראה בכעס והסתובבה אל המסלול. "תיכף באים, תתחילו ללכת." הוא אמר ופנה אליו בעברית. "אני שומע." "בישראל... קרו כמה דברים שגרמו לי לשנוא או להתרחק מהרבה אנשים." המילים בקושי יצאו החוצה. אילצתי אותם לצאת למרות שידעתי שאיני מספרת אותם לאדם הנכון. אך מי היה האדם הנכון? האם היה בכלל אדם שכזה? או שכולם היו שגויים עבורי? "אם את רוצה לספר לי, אני מקשיב. אם לא, אני לא מכריח אותך. כבר ביום הראשון שבאת אלינו ידעתי שאת טריסטה, שאת עצובה." הוא אמר בשקט ושוב הופיע בפניי כאותו מרצ'לו שקט ורגוע, נטול הופעות ומשחקים. "אני... לא יכולה. אני לא רוצה לדבר על זה." התחרטתי לפתע. "תראה, הם מתרחקים מאיתנו! צריך להשיג אותם."

מרצ'לו נראה מאוכזב אך אני החזרתי לליבי את פעימותיי. איך יכולתי לחשוב שאוכל לתת לו לדעת? שאוכל לתת לו להתקרב? כזאת טעות מרה, שנמנעה במזל, אך רק ברגע האחרון.

*

לקראת ערב הגענו לכפר קטן עם כמה שורות של בתים וחלונות ראוה מאובקים שנראה שעמד באמצע שום מקום. מעט אנשים לבושים בבגדים ישנים הסתובבו בחוץ ואפילו ראיתי מישהו שואב מים מבאר. היה זה כמו להגיע לכפר במאה השש עשרה, הזמן נסוג אחורנית והרגשתי שנחתי באגדה שהיא לא שלי. אגדה שהנסיכה בה היא מישהי אחרת, אך בהכרח לא אני. "אני רואה פונדק!" חוסה קיפץ. "סוף כל סוף מיטה עם מזרון! סוף כל סוף אוכל לא מפחית!" כולם צחקו והתרוממו הרוחות ברגע שנכנסו לפונדק הקטן שהיה ריק מאנשים ורק אישה אחת, שמנמנה שעמדה מאחורי הדלפק קידמה את פנינו כשהיא לא מסתירה את ההפתעה על פניה. כנראה שלא היו אורחים רבים בכפר הזה במשך זמן רב. "בנוונטו, אוספיטי-" היא קיפצה לעברנו עד שכולנו נרתענו לאחור. "צ'ה קוסה וולטה?" "און פוסטו דה דורמירה, און פוסטו דה מנג'יירה." אמר אלברטו. ניחשתי שהוא דיבר על אוכל ושינה. "אקסלנטה!" היא צחקקה, כשפתחה את הפה בחיוך רחב ראיתי שחסרה לה אחת השיניים הקדמיות והתחלחלתי.

הושבנו במהירות ליד שורה של שולחנות מעץ וריח של מרק מילא את כל אזור ההסעדה הקטן. הבטן שלי התהפכה מרעב. דנה ישבה שוב ליד מרצ'לו והם התלחשו ביניהם, כאילו שום דבר לא קרה. כנראה שהכעס עבר לה והיא הבינה שהם רק ידידים, נרגעתי. ג'ון התיישב לידי בחשש שמא אדחה אותו. "אפשר לשבת לידיך, לילך?" "כבר התיישבת, אז בסדר." אמרתי בלי טינה. "לא רציתי להכעיס אותך אתמול, אל תחשבי עליי דברים רעים. את באמת יפה אבל אם את לא... אני לא אתעקש."

"אנחנו ידידים, ג'ון." אמרתי וקטעתי את כל הדרמה. לא רציתי שכל יושבי השולחן ישמעו משהו ויבינו אותו לא נכון, במיוחד מרצ'לו שכעת נעץ בי את מבטו. "אני שמח, זה כל מה שרציתי, לילך." הוא הביט בי וחייך חיוך מלא רוחה. אכלנו את המרק כאילו לא ראינו או טעמנו אוכל מעולם. אחריו הביאו לנו בשר, אין לי מושג איזה בשר זה היה, איזו חיה מסכנה הרגו עבורנו, אך הריח שלו היה כל כך משכר שלא יכולתי להתאפק. הביאו לנו הרבה יין וכולם שתו חוץ ממני. לא אהבתי אלכוהול ולא אהבתי להשתכר אז צפיתי מהצד איך כולם מתחילים להשתחרר ולהאדים בלי להשתתף בחגיגה. מרצ'לו השתכר כל כך שהוא התחיל לרקוד עם בנות הכפר לצלילי קלטת מיושנת שנכנסו זה עתה לפונדק, כנראה כששמעו שיש אורחים מוזרים שהחליטו לבקר בכפר. הוא סובב את שתיהן, נערות בנות גילה של דנה, והם צחקו לעברו ולחייכן בוערות. אלזה גלגלה את עיניה בכהות חושים. אך אני התרגזתי. מי הוא חושב את עצמו שהוא משתלט פה על כל הפונדק? דנה קמה על רגליה והצטרפה לריקודים שלהם. חוסה ואלברטו הריעו בקולי קולות, שכרות נדפה מפיהם ואני רציתי לרקוע ברגלי. "בואו לרקוד, בנות-" מרצ'לו קרה לנו. "מה קורה איתכן?" "ג'ון, בוא לרקוד-" משכתי אותו איתי לפני שהוא הבין מה קורה בכלל. ידעתי שזה לא אופייני לי, ידעתי שאני בטוח אצטרך על כך אחר כך, כי לא היו לי תירוצים. לא הייתי שיכורה, להיפך, דעתי הייתה צלולה מאי פעם, ובכל זאת רקדתי. מצאתי את הצעדים ומצאתי את ידיו של ג'ון ועטפתי אותן מסביבי. הוא נראה מבלבל אך בגלל שהיה שיכור לא נראה שהיה לו אכפת כל כך. פתאום היה צפוף ברחבה הקטנה והתנגשנו במרצ'לו ובאחת מהבנות של הכפר. הקלטת הפסיקה לנגן. החגיגה נגמרה.

פרק 8

בבוקר למחרת, התעוררתי במרומי מיטת קומתיים חורקת. תחילה לא זכרתי היכן אני ולקח לי מספר שניות להתעשת. כל הבנות כבר קמו, אפילו דנה, והתלבשו בבגדים חגיגיים יותר ממה שלבשו בדרך כלל. אלזה לבשה שמלה בצבע סגול בהיר, אגנייזה לבשה חצאית פרחונית עם חולצה לבנה מכופתרת ורק דנה לבשה חצאית מיני שחורה וחולצת סטרפלס סגולה שנראתה בוטה מדי לכפר כה קטן ופרימיטיבי. לא אמרתי דבר ומיהרתי ללבוש את הבגדים הרגילים שלי, מוותרת על חגיגות וקישוטים ומיהרתי להצטרף אליהן כדי לאכול ארוחת בוקר. הייתה זו ארוחת הבוקר הטובה ביותר שאכלתי מזה כמה ימים. כבר כמעט שכחתי את טעמם של גבינות ולחמים אפויים הישר מהתנור ואפילו את טעם מיץ התפוזים שהיה טעים וערב כל כך לפתע. בהדרגה הבחורים החלו להצטרף אל השולחן וטרפו ברעבתנות כל מה שבא לידם בלי לחוש בושה כלשהי, רק ג'ון הצליח לשמור על מעט הנימוסים שהיו לו והתיישב לידי בחיוך רחב. "איזה בוקר נפלא! איזה כייף היה אתמול, נכון?" הוא שאל אותי. ניסיתי להיזכר במה שקרה בליל אמש אך לא ממש הצלחתי. סרקתי את התמונות מזיכרוני ואלו נעצרו בריקודים הנועזים שלי עם ג'ון. עדיין לא עיכלתי שזאת הייתה אני, שרקדתי בהשתחררות ופיזור נפש מול כולם ורציתי לתת

למאורע המבודד הזה להתחמק מזיכרוני.

"כן, אני מניחה." אמרתי ולגמתי מהמיץ שלי. השיחה הייתה ערה מסביב לשולחן. היה זה יום ראשון ואגנייזה ואלברטו רצו ללכת לכנסייה. אני ודנה הסתייגנו מעט, בכל זאת, איננו נוצריות, וכך גם מרצ'לו ואלזה, שאומנם גדלו באיטליה, אך עדיין היו יהודים בדתם.

"תחשבו שזה אתר היסטורי, רוב הכנסיות ממש ישנות ויפות..." אגנייזה פיזרה לכולם חיוכים משכנעים. "נלך, אבל אין לנו הרבה זמן, צריך להמשיך במסלול שלנו." מרצ'לו אמר. "אני בקושי מחזיק את עצמי ער אחרי אתמול בלילה ואתם רוצים ללכת להתפלל."

"אם לא היית שותה כל כך הרבה, אולי לא היית צריך שיחזיקו אותך." אלזה עקצה אותנו והוא הראה לה לשון במחווה ילדותית ואז הביט בי, לראות מה תגובתי. הסטתי את מבטי. את החלק שבו מרצ'לו השויץ בריקודים עם בנות הכפר זכרתי טוב. יותר מדי טוב.

כך מצאנו את עצמנו מובילים פעמינו אל הכנסייה היחידה בכפר. היא נראתה קטנה ואפרורית מבחוץ, נדחת בין שולי בניינים ישנים אך כשנכנסנו פנימה היה זה פאר והדר מעולם אחר, זמן אחר, תקופה אחרת. המרצפות על הרצפה היו עשויות זהב וצוירים מהברית החדשה פיארו את הקירות. לרגע הרגשתי כמו במוזיאון. מתפלאת ונדהמת לאור הזוהר ששפע מהמקום הזה, שמבחוץ כלל לא נראה כה מפתה ומושך. אגנייזה ואלברטו הלכו אל עבר שורות הספסלים, מתקרבים יותר אל דמותו של ישו הצלוב שנתלה במעלה הכנסייה, מעל במה אדומה קטנה המכוסה במפות ודנה אמרה שהיא תחכה לנו בחוץ.

"את לא... רוצה להגיד תפילה?" ג'ון שאל. משכתי.

"אני לא הכי... מאמינה." אמרתי בלחש. אולי זה לא היה רעיון כל כך טוב להגיע לכנסייה, במקום שבו מתפללים לאלוהים ולהצהיר כי אין בי אמונה.

"אולי בכל זאת, יש לך משהו לבקש, לומר. זה תמיד עוזר להגיד את זה בלב." ג'ון ניסה שוב.

"זה בסדר, אני אסתובב קצת ואסתכל על התמונות." אמרתי לו והוא הלך והתיישב בשורת מושבים האחרונה והפנה את פניו אל פסלו של ישו.

הילכתי בדממה ועיניי סקרו את כל המקום הנפלא הזה. התקרה כולה הייתה מעוטרת בציור קיר של אלוהים והמלאכים שלו. הצבעים היו כה חדים, כה אמיתיים שהם גרמו לנשימתי להיעצר. אף פעם קודם לכן לא הבחנתי באומנות, לא הקדשתי לה תשומת לב יתרה. אך כעת, הייתי חייבת לשנות את דעתי. אומנות הייתה יפה כמעט כמו הכוכבים שבשמיים. אומנות הייתה פלא בפני עצמו.

"מוצא חן בעיניך?" מרצ'לו שאל.

ברגע שרציתי לענות, למרות הסתייגותי ממנו, כמה קולות שקטים קטעו את תשומת ליבנו. "מרצ'לו! מרצ'לו!" הסתובבתי וראיתי את בנות הכפר מאתמול קוראות לו להתקרב.

"לך, לך אל המעריצות שלך." יריתי לעברו וכעבור שנייה הוא כבר היה לידן, דיבר, צחק ושכח מקיומי. יצאתי מהכנסייה והתיישבתי על אחד הספסלים ממול ביחד עם דנה.

הכפר היה שקט כל כך, נדמה שרוב תושביו הלכו לכנסייה ולא נשארו כמעט אנשים בחוץ. היה זה יום פסטורלי ורגוע. בקלות אפשר היה לשכוח מהרוב המסע עוד לפנינו, בקרוב נעזוב את הציוויליזציה הקטנה הזאת ונחזור אל

השממה, אל טיולי הרגלים שלנו, אל אוכל מקופסאות שימורים וקור מקפיא דם בלילות.
 "את הפתעת אותי אתמול, לילך." דנה אמרה לי לפתע.
 "במה?"

"רקדת, נהנית, צחקת. אני חשבתי שכבר שכחת איך אנשים נהנים. אולי את מתחילה לחזור לעצמך, אחרי הכל."
 היא חייכה לעברי בעידוד.
 "אני לא יודעת למה רקדתי, אני לא ארקוד ככה שוב, תהיי בטוחה." אמרתי במבוכה.
 "דווקא חבל, התחלתי לראות את לילך של פעם, הלילך שאני כל כך מתגעגעת אליה." אמרה דנה לפתע וקולה
 נשמע לי עצוב. התעצבתי גם אני.
 "את מתגעגעת אליי?"

היא הנהנה ולרגע ראיתי בה את אותה ילדה קטנה שכל כך רצתה לבוא איתי לכל מקום, ללמוד ממני ולחקות את
 צעדיי. אותה ילדה שביקשה ממני ללכת למצפה כוכבים, 'כמו גדולים' רק בגלל שהכוכבים הפנטו אותי כל כך.
 "פעם היית מאושרת, אבל הוא לקח את השמחה שלך. את נתת לו את כולך." היא לחשה בזהירות.
 לפני שהיא הבחינה המחטים התחילו שוב לדקור. לא שוב. לא הוא. לא עוד זיכרונות מן העבר.
 "למה את מזכירה אותו?" כבשתי את פניי בידי. כבר לא הרגשתי את קרני השמש מחממות את שיערי. הקור
 השתלט על ידיי.

"אני מצטערת... פשוט אחרי אתמול, חשבתי שקצת עבר רק. חשבתי שחזרת להיות אחותי." הקול שלה הדהד
 בראשי ורק גרם לדמעותיי להתעצם יותר.
 רציתי למחותן אך לא הצלחתי. הן זלגו כמו שטף של נהרות, כמו מפלים, צרבו על לחיי. הרגשתי את ידיה של דנה
 מחבקות אותי קלות אך לא הצלחתי להירגע. להיזכר בו, במה שהיה. בכל הדברים שהוא עשה. היא אמרה זאת.
 היא כמעט העלתה את שמו באוויר. באוויר של איטליה. היה זה יותר מדי עבורי.
 "בואי, לילך. בואי נחזור אל הפונדק. את לא רוצה שמרצ'לו יראה אותך ככה, נכון?" היא הקימה אותי ובלי לדעת
 מה אני עושה הלכתי אחריה.

הגענו אל הפונדק ורק לאחר ששטפתי את פניי בחדר השירותים הקטן הצלחתי להירגע. בהיתי במראה הקטנה
 וראיתי את פניי העצובות לראשונה. לילך העצובה. מלאת הצער. הכאב פעם בוורידים שלי. הזיכרונות צצו מעל
 עיניי. שברי תמונות, הקול שלו, כל מה שהוא אמר הציף אותי מחדש. היה זה בדיוק לאחר שנמלטתי ממנו. לא
 הצלחתי להתנתק מהשפעתו. מהאהבה הזאת שהייתה פעם יפה ונהפכה להרסנית. ונהפכה למסוכנת.
 דנה הביטה בי באשמה.
 "סליחה, לילך, לא רציתי-"

"אל תדברי איתי על זה, דנה." אמרתי בקול מתכתי כשמחיתי את דמעותיי. "אל תדברי על זה עם אף אחד."
 "בסדר, אני לא אדבר." היא כל כך נבהלה מהתגובה שלי לדבריה שהיא שתקה רוב היום, בדיוק כמוני. הסתגרתי
 בתוך הקונכייה שלי ולא רציתי לדבר עם אף אחד, אפילו לא עם ג'ון. רציתי לייצר שוב את שכבת המגן שלי, שתגן
 עליי מפני הזיכרונות שלי, מפני העבר שלי, מפניו, ובעיקר, מפני עצמי.

לקראת הלילה שוב הקמנו את האוהלים ואלחנו מקופסאות השימורים. כל כך רציתי להתרחק מכולם שפרשתי ראשונה אל תוך האוהל והעמדתי פניי ישנה, כדי שלא ידברו איתי. שמעתי את הקולות השמחים של החבורה שרים שירים באנגלית ואיטלקית. שירים שנשמעו מוכרים וחמימים ונתנו תחושת שלוה. שוב לא הייתי חלק מהם. שוב אטמתי את עצמי לכל הסובבים אותי. שוב הייתי לילך החדשה, זאת שדנה שנהא, זאת שדנה רצתה לגרש. אם לחלקיק שנייה הייתי לילך הישנה, בליל אמש, אותה לילך מיהרה לברוח אל הצללים, להסתתר מפניי. התעוררתי מוקדם מכולם וקידמתי לבדי את הזריחה. השמש החלה להפציע על מול הנוף הדומם, השקט של שדות החיטה שנפרשו מצדי השביל שהלכנו בו. ההרים הלכו והתמעטו ככל שהתקדמנו וכעת שורות של יבול כיסו את כל טווח הראייה שלי. ירדתי במורד השביל, מותירה את האוהלים מאחוריי והתקררתי אל העשבים וכתפתי אחד מהם. השתעשעתי בו בידיי וקילפתי את הקליפה. הזרעים נפרסו בידיי ושחררתי אותם עם הרוח. 'הלוואי ותיתן לי להשתחרר מהעבר שלי, להשתחרר ממנו, מכל מה שקשור אליי. הלוואי ותיתן לי לחזור להיות מי שהייתי פעם, מי שדנה אהבה. אני יודעת שקשה לאהוב אותי כמו שאני עכשיו, קשה לאהוב את מה שנשאר ממני, אבל הלוואי... הלוואי ותיתן לי את החופש שאני כל כך צריכה.' התפילה באה כלחישה לרוח. לא הייתי אחת שהתפללה בדרך כלל, להיפך, נרתעתי מאנשים שהכניסו תפילות כאורח חיים שלהם. תמיד התייחסתי אליהן כחולשה, חולשה של בני אדם שהרבו להתלונן והמעטו במעשים כדי לשפר את מצבם. אך כעת... התפילה מילאה אותי בנחמה. דווקא במקום הזה, כשהשמיים היו כחולים וצלולים, ללא שמץ של ענן, הרגשתי קרובה יותר אליו. אל הישות ההיא. החבורה התעוררה בחלוף מספר שעות כשפרסתי את ארוחת הבוקר שלנו בפניהם. הם אכלו במהירות, אני לא הייתי רעבה והמשכנו במסלול שלנו. הולכים ישר, צועדים קדימה, אל הלא נודע.

*

היה זה סוף היום החמישי לטיול שלנו כשהתקררנו אל עיירה, גדולה יותר ומוארת בעשרות פנסי רחוב שהבהבו ממרחק. השמש החלה לשקוע מאחורינו והצללים שלנו הלכו לפנינו. אלברטו ואלזה הצביעו על הפונדק הראשון שנקרה בדרכנו וכולנו שעטנו לתוכו, כמו חבורה של פראיים. הפונדק הזה נראה מסביר פנים וקירותיו נאים ואפילו קיבלנו מיטות רגילות ולא מיטות קומתיים. אני ואלזה חלקנו חדר, לאחר שדנה התעקשה שהיא רוצה להיות באותה חדר של אגנייזה ואני השתדלתי לא להרגיז אותה יותר ממה שכבר הייתה מרוגזת, מכל סיבה שבעולם. הדבר הראשון ששמתי לב אליו בחדר היה האמבטיה. האמבטיה המקודשת. הרגשתי שלא התקלחתי יותר מדי זמן. בפונדק הקודם שבו שהינו הדוש המטיר עלינו שובל של מים קרים ואף אחת לא רצתה להתקלח בו. הפעם, הרגשתי שזאת ההזדמנות שלי להתנקות פיזית ונפשית מכל הדברים שעברתי בזמן האחרון. "את רוצה להתקלח ראשונה?" שאלתי את אלזה בזהירות. "לא אכפת לי, תלכי קודם." משכה בכתפיה. קפצתי על ההזדמנות ומילאתי את האמבטיה במים חמים וקצף. נעלתי את הדלת והתפשטתי אל מול מראה רחבה לכל אורך חדר האמבטיה והשירותים. עמדתי ערומה מספר דקות, צופה בגופי העירום וראשי ריק

ממחשבות.

רזיתי, מאז הפעם האחרונה שראיתי את עצמי. הבטן שהייתה לי הייתה שטוחה כמעט כמו קרש. רגליי נטולות צורה, שדיי קטנים יותר ממה שזכרתי. הסתובבתי כדי לבחון את גבי. ידי חלפה לרגע קט על הצלקת ההיא, צבעה סגול כהה, תפר שחור על עורי שלא חלף אף פעם. היה קשה להבחין בו אם לא מיקדת בו את תשומת הלב, אך אני תמיד הרגשתי אותו קיים. משרטט את עצמו על עורי בכל פעם מחדש. טבלתי את רגלי במים החמים ועד מהרה נשכבתי באמבטיה, ידיי משחקות בקצף הלבן שהתאסף סביבי. נשמתי עמוקות ונתתי למחשבותיי לנדוד למחוזות מרוחקים. נזכרתי בבית, באמבטיות שהייתי עושה בכל הזדמנות אפשרית. אבא תמיד התלונן שבגללי חשבון המים הרקיע שחקים, בכל פעם ניסיתי להמעיט את שהותי באמבטיה אך אף פעם לא הצלחתי לעמוד בהבטחתי. היה משהו משחרר ומטהר במים שליטפו את גופי. ההרגשה הייתה ממכרת מדי.

לבסוף האשליה נקטעה. אלזה נקשה על הדלת ואמרה שהגיע תורה להתרחץ. מיהרתי לצאת ולהתעטף במגבת וביקשתי סליחה על כך שזה לקח הרבה זמן אך היא רק מחתה בידה ונכנסה לחדר האמבטיה, משאירה אותי בחוץ.

כל שרירי היו רפויים ומשוחררים. התהלכתי בחדר במגבת, מחפשת מה לעשות עם עצמי עד שנשמעה דפיקה בדלת.

מי	זה?"	שאלתי	והידקתי	את	המגבת	על	גופי.
"זאת	דנה,	תפתחי	כבר."	קולה	היא	צווחני	כהרגלה.
פתחתי	את	הדלת	והיא	התפרצה	פנימה	כרוח	סערה.
"מה							קרה?"
"אנחנו			הולכים				למועדון!"
"לא..."	אמרתי	באסון.	רק	התחלתי	להירגע.	עוד	ריקודים!"
"כן	עוד	ריקודים!"	דנה	צחקקה.	"קדימה,	תלבשי	משהו יפה!"
"לא	הבאתי	דברים	יפים!"	התיישבתי	ליד	המזוודה	שלי.
"מה	הבאת?"	דנה	דרשה	לדעת	בטון	חוקר.	
"ג'ינסים,	מכנסי	ספורט,	גדה	חולצות,	סוודר."	בראשה.	
דנה							
"זה	לא	בסדר,	אני	אשאיל	לך	משהו	מהבגדים שלי. חכי פה."
"לא-							

ניסיתי להתנגד אך היא כבר קפצה ממקומה כמו חץ מקשת ונעלמה בטריקת דלת. בזמן שהייתי לבדי ניסיתי לחשוב במוחי על שורה של תירוצים שיגרמו לחבורה ללכת בלעדיי, חשבתי על כך שאולי כואבים לי השרירים או יש לי כאב ראש עיקש ולא אוכל להצטרף אליהם, אך אף אחד מהתירוצים הללו לא נראה אמיתי מספיק. נאנחתי ביגון.

"קדימה, לילך. אני חושבת שהשמלה הזאת תתאים לך. את כל כך רזה בזמן האחרון, יותר רזה ממני!" דנה צייצה. ההתרגשות אחזה בה. מסיבות וריקודים היו בהחלט התחום שלה. הגיע הזמן שלה לזרוח, להיות מרכז

תשומת	הלב	על	הרחבה.
היא הושיטה לי שמלה שחורה מנצנצת, ללא כתפיות ונעליי עקב כסופות שהיו פעם שלי ואז נתתי לה אותם, כשנגמרו	לי	כל	ולחגוג.
"הנעליים	האלה-"	בקושי	מילים
"הנעליים	שלך,	זוכרת	הזמן
אלזה	יצאה	מהמקלחת	והביטה בנו.
"אנחנו	הולכים	לרקוד!"	דנה
אלזה קימטה את מצחה בזעף, בדיוק כמוני, ידעתי שהיא יכולה להזדהות עם ההרגשה שהרגשתי.			

*

כשכל החבורה החליפה את בגדיה לסגנון סולידי ומפואר יותר, אפשר היה לחשוב שלא הלכנו בבגדים מלוכלכים ונעליים בוציות כמה שעות קודם לכן בשבילי אפר ובוץ. כולם נראו יפים ומטופחים להפליא. למרות שלא רציתי להודות בכך, מרצ'לו נראה טוב במיוחד בחולצה השחורה והמכופתרת שלו והז'קט השחור שלו עם ג'ינס כהה ונעליים מעור. ניסיתי לחייך אך לא מצאתי את החיוך שלי, הייתי כה מאובנת בניסיון לא ליפול מהעקבים שלי ולא לבלוט יותר מדיי שבקושי דיברתי.

"את נראית יפיפה! ואני לא יכול להתאפק!" ג'ון מיהר לאחוז בידי. נשענתי על זרועו. "תודה, ג'ון." מלמלתי בחולשה. ידעתי שלא אצליח להתחמק מהמאורע הזה.. דנה שילבה את זרועה בזרועו של מרצ'לו ונראתה מהופנטת ממנו אפילו יותר ממה שאני הייתי. היא עצמה לבשה את החצאית המיני השחורה והמוכרת שלה עם גופיית פסים בשחור לבן ועיפרון שחור וכהה עיטר את עיניה.

"ריקודים היו בכלל בתוכנית של הטיול שלנו?" לחשתי לג'ון. קיוויתי שזאת הייתה רק טעות, סטייה מהדרך, אבל הנהן.

"מה חשבת? שאנחנו רק רוצים לטפס על הרים כל היום? צריך גם ליהנות!" הוא צחקק. צעדנו ברחובות העתיקים שנראו שנלקחו כתפאורה מסרט, רחובות שהזכירו לי הבזק מרומא המכשפת. המועדון היה בבניין חדש יחסית בצבע אפור בהיר ושורות של צעירים נהרו לתוכו. "ואו, אז זה מועדון מפורסם?" השתאיתי.

"זאת עיר גדולה יותר, אנחנו כבר קרובים ליעד שלנו." ג'ון המשיך לחייך. נכנסנו אל המועדון לאחר שעמדנו כמה דקות בתור, חוסה ואגנייזה מיהרו לומר משהו לשומרים שבכניסה ומצאנו את עצמנו בפנים.

האורות. הצבעים. המוזיקה. האווירה. כולם הכו בי בתדהמה. משהו זע בבטני. התחלתי להתרגש. אולי הערב... רק הערב הזה... אשכח את עצמי עד הסוף. אחזור להיות מי שהייתי פעם. לפניו, לפני שידעתי מהי אהבה ותשוקה. רק הערב אנשום באמת וארקוד. חזרתי אחורנית אל החדר שלי, עם הטלסקופ שלי, הממלכה הקטנה שלי שהסתגרת בתוכה מהעולם החיצון.

תמיד חיפשתי דרך להבריא את הכאב. להשכיח את הסבל. אולי זאת הדרך. לרקוד. רקדנו לצלילים מקפיצים ששרפו את עור התוף שלי. נעלי העקב שלי התחכחו עם עורי והכאיבו לי ברגליי אך לא התייחסתי אליהם. העמדתי פנים שאף אחד לא רואה אותי. אף אחד לא צופה בי. ורקדתי. בשלב מסוים דנה חיבקה אותי ודמעות בעיניה. "מה קרה?" נבהלתי. צעקתי כדי להתגבר על המוזיקה. "שום דבר, אני פשוט שמחה, לילך." היא החזירה לי צעקה. היה שווה לרקוד. היה שווה להרגיש כמו מישהי אחרת. לנסות להחזיר את כל מה שאיבדתי, אפילו אם הייתה זו העמדת פנים. בפני כולם, בפני עצמי. זה היה שווה את זה, כדי לגרום לאחותי קצת אושר. כדי לגרום לה להאמין שאחותה אוהבת אותה יותר מאשר מישהו אחר ביקום הזה.

*

ג'ון משך אותי אל הבר וקנה לנו לשתות. בקושי הרגשתי את הרגליים שלי אך הייתי שמחה ומחויכת. ג'ון שתה וודקה, אני שתיתי מים. נחנו קצת מהריקודים וג'ון דיבר על משהו. בקושי הצלחתי להקשיב לו. לא הייתי מרוכזת. ריחפתי במקום אחר, מקום שבו לא הייתי באיטליה בכלל. הכל נראה דמיוני כל כך. בדיוק חשבתי על כך שאולי הכל זה בעצם רק חלום... חלום ארוך ומייגע שאני חולמת ובקרוב אתעורר, במיטה שלי, בבית שלי, ליד האימא הדואגת יותר מדי שלי. "לילך, את מקשיבה?" "מה?" "אני שמח שאת נהנית. אני לא כל כך נהנה." "למה?" דחיתי את מחשבותיי ואילצתי את עצמי להתרכז בפניו. בשפתיו שנעו ודיברו באנגלית. "אני מרגיש שאת כל כך קרובה ופתוחה סוף סוף אבל אני מפחד להתקרב אלייך." אמר לפתע. לחיי אפילו לא האדימו. בקושי הבנתי למה הוא מתכוון. "מה?" "לילך, אני רוצה להכיר אותך יותר, להיות יותר מידיד שלך." הוא נראה נואש יותר עם כל רגע. הרגשתי איך קולו הולך ומושתק לפניי. לא שמעתי דבר. לא את המוזיקה הרועשת, לא את האנשים מסביבי קונים משקאות בבר ולא את הלם ליבי המפוחד. "ג'ון, אני לא מבינה-" התחלתי להילחץ. "לילך, פשוט תני לעצמך לזרום, כמו שאת רוקדת, בבקשה, אני מתחנן." הוא המשיך. "מה?" באותה שנייה שפתיו נחתו על השפתיים שלי ונצמדו בכל הכוח. ידיו נכרכו סביבי ונעלו אותי באחיזתו. הוא הצמיד את גופו אליי בכל כובד משקלו. ניסיתי להיאבק אך לא הצלחתי והבהלה עמדה בגרוני. "לא-" קפאתי. הפחד נעל אותי. לא יכולתי לזוז.

כעבור רגע הרגשתי את ג'ון נהדף ממני. מרצ'לו דחק בו להתרחק וצעק עליו משהו באיטלקית. לא שמעתי דבר. ראיתי רק את הפרצופים המבוהלים של כולם שבהו בי ללא הבנה. את המבט המופתע של ג'ון ואת מבטו הכעוס של

דנה מיהרה לחבק את גופי שנרעד ללא שליטה.
לא יכולתי לנשום. הזיכרונות כבשו אותי בליט ברירה.
הזיכרונות בהם הוא הצמיד את גופו בכל הכוח אליי, כשהלמתי בידי בחוזקה בצידי גופו אך ללא טעם, לזיכרונות שבהם אותה צלקת שחורה נפערה בגופי ולא עזבה מאז.

פרק 9

התרחקתי מההמולה ומצאתי את עצמי נשענת על אחת הקירות בכמה רחובות ליד המועדון. כמה עוברי אורח שעברו במדרכה ממול לטשו בי כמה מבטים סקרניים ואז המשיכו ללכת. הייתי צריכה להירגע. להתעשת. להתאפס על עצמי.

'זה רק ג'ון, וזאת רק נשיקה. את חייבת להשתחרר ממה שקרה איתו. תני לו ללכת.' קול קטן ומעצבן התעורר בראשי. לא ידעתי מהיכן הוא בא, אך שמעתי אותו כל כך בבירור שהייתי בטוחה שזה לא יכול להיות אדם אחר. "יופי, אני מתחילה להתחרפן. אני שומעת קולות." לחשתי לעצמי. 'את באמת מתחרפנת, מתי כבר תשכחי ממה שהיה? לא כל הבחורים בעולם כמוהו.' "דיי." קימטתי את מצחי. היה זה ניסיון נואש לגרש את הקול הטורדני. "מאיפה באת?" 'אני בתוך הראש שלך. הירגעי ותחזרי למועדון, לא קרה שום דבר. בסך הכל נשיקה. וכבר יותר מדי זמן לא נישקו אותך-'

"מספיק, מספיק, אני חוזרת-" אמרתי לעצמי וידעתי שבוודאי אני נראית מגוחכת בדיוק כמו שאני נשמעת התחלתי לחזור על עקבותיי. כשעמדתי אל מול שערי המועדון החלטתי לא להיכנס בחזרה אלא לחזור אל הפונדק, להיות קצת לבדי, בלי שאף אחד יפריע. הקול הטורדני לא חזר לדבר אליי ושמחתי, אם הוא היה ממשיך הייתי משתכנעת שאני הולכת ומאבדת את שפיותי.

בתוך החדר בפונדק לא יכולתי להירדם. לא היה לי הרבה מה לעשות לכן התיישבתי על המיטה ועטפתי בידי את ברכיי. תמונות מעורפלות בשחור לבן חלפו בראשי כמו סרט נע. הנה ג'ון ואני רוקדים... הנה אני מסבירה לג'ון על הכוכבים... הנה ג'ון מחמיא לי שאני נראית יפה הערב... והנה הוא מנסה בדוחק לנשק אותי ומצליח. העברתי את ידי ברפרוף על שפתיי, מהרהרת. נדמה שהן נסדקו, ובאמת חלף זמן רב כל כך מבלי ששפתיים זרות יגעו בשפתיי, מבלי שארגיש פרץ של תשוקה והתרגשות. ואז מחשבות חדשות ומרעישות הגיעו לתודעתי. אולי ג'ון הוא המפתח, אולי ג'ון הוא שיגרום לי לשכוח ממנו, מהצלקות שהתגוררו על עורי ועמוק בתוך הלב. אולי למרות שאיני נמשכת אליו, או שאני לא רואה בו יותר מידיד, הוא יהיה חבל ההצלה שלי שימשוך אותי חזק אל מחוץ לים ששקעתי לתוכו.

אבל כיצד זה ייתכן? אני לא יכולה לנצל אותו לטובת הצרכים שלי. אני לא יכולה להתקרב אליו כשהגוף שלי והנפש

שלי לא חושקים חושקים בו. דחיתי את המחשבה והקלה שטפה אותי כמו זרם מים קרים. אז זה לא ג'ון בכל זאת, אינני מסוגלת להיות איתו אפילו אם לא תהיה ברירה אחרת. אני מעדיפה להישאר בקיפאון הנוקשה הזה שיצקתי את ליבי לתוכו מאשר להתמסר לאדם שלא גורם לפרפרים בבטני ולכיווץ בלתי רצוני בבית חזי. המשכתי לשבת באותה תנוחה, כשהרהורים סוחפים אותי למחוזות מרוחקים, לבסוף נשכבתי על המיטה ועצמתי את עיניי. הלילה סיוטים לא פקדו את חלומותיי. ישנתי חזק וישנתי הרבה והתפלאתי שהתעוררתי ללא צעקות שבדרך כלל בקעו מפי ואלזה חייכה אליי ואמרה: "בוקר טוב, ישנונית, ישנת הכי הרבה מכולם. אנחנו מתכוננים לעזוב עוד מעט."

*

נדמה ששום דבר לא הפר את השגרה של הטיול שלנו, אפילו לא ההתקוטטות הקטנה במועדון בין מרצ'לו וג'ון, שאתה סופה אפילו לא ידעתי ולא העזתי לנחש. כולם היו במצב רוח טוב, לאחר שינה עמוקה וערבה ושרו שירים עממיים באיטלקית, כמו שאגנייזה הסבירה לי בין אחד הבתים לפזמון. למרות שפחדתי שאטבע עמוק בתוך הבלבול והזיכרונות שלי, זה לא קרה. הדחקתי את ליל אמש הכי רחוק שהצלחתי ואפילו השתדלתי להבין כמה מילים מהשירים הקופצניים והשמחים הללו. שמתי לב שאנחנו לא יוצאים מהעיר, המשכנו ללכת על המדרכה בין רחובות עמוסים באנשים, קפיטריות ובתי קפה שהדיפו ריח חזק של סוכר שרוף ופולי קפה. מדי פעם הגיחה כנסייה קטנה זו או אחרת והתפלאתי כל פעם מחדש למראה היופי העתיק והמהפנט שאיטליה טמנה בתוכה. סודותיה היו רבים, אך הם התגלו בהדרגה אל מול עיני ויכולתי להרגיש שאני מתאהבת במקום הזה, בהרים וחורשות שאותם חציתי ואפילו באנשים שהלכנו לצדי. איטליה היפה, איטליה הקסומה, כישפה אותי בריחות הטעמים והשפה החריפה והקופצנית שלה. "כמעט הגענו!" אלברטו שרק וכולם הריעו. "הגענו לאן?" שאלתי בחוסר סבלנות. התגברתי באופן חלקי על הביישנות שלי לדבר עם קבוצה גדולה של אנשים. הנחתי לקולי להישמע. אך הפעם, אף אחד לא השיב לפנייתי. המשכנו לצעוד עד שנגלה לעיני חוף לאגם בצבע כחול עמוק, יריעתו רחבה והשמש משתקפת במימיו. "אגם פאטריה!" ג'ון סינן לעברי ואז התרחק. תהיתי אם הרחקתי את ידידותינו לארץ אחרת, הרחק מאיטליה, אחרי מאורעות אמש והצטערתי על כך. למרות כל מה שקרה, עדיין הרגשתי בנוח בנוכחותו ולא הייתי צריכה להתאמץ. כעת הוא העדיף להתעלם מקיומי וכמוהו גם מחצית מהחבורה שלנו, כך הרגשתי. התקרבנו אל אחת הגדול של האדם, מסביבנו שורות של עשבים שוטים שאף אחד לא טרח לעקור אך לא נראה שזה הפריע למישהו. אלברטו וחוסה התפשטו ונתרו בבגדי הים שלהם וכמוהם גם אגנייזה ודנה, שנראתה פעלתנית ומתרגשת כרגיל. צפיתי בחברה נכנסים אל האגם, משפריצים מים זה על זה וצוחקים בפה מלא וצחוק נטול דאגות. לרגע קינאתי בהם, החיים שלהם התעטפו בצמר של קלילות ושמחה בעוד שהחיים שלי היו ממוקדים בדאגות וכובד בלתי מוסבר שרק משך אותי מטה, כלפי מרכז כדור הארץ. אם אני תמיד הרגשתי שאני עומדת ליפול, הם הרגישו שהם עומדים להמריא בכל רגע. היינו ההפכים הגמורים.

מרצ'לו עמד לא רחוק ממני וגם הוא צפה בחבריו נהנים ומשתוללים באגם. תהיתי למה הוא לא הצטרף אליהם, זה לא היה דומה לו, הרי הוא תמיד רצה לתפוס את מרכז תשומת הלב בכל אירוע ופעילות, וכעת הוא נראה מהורהר, מרוחק עד מאד.

רציתי להתקרב אליו, רציתי לדבר איתו בזמן שלא היו הרבה אנשים מסביבנו. אלזה הייתה עסוקה בארגון התיק שלה, ג'ון דיבר בטלפון הסלולרי שלו במרחק מה מאיתנו ואני והוא עמדנו קרוב, אך לא מספיק. ואם אגש אליו? מה אגיד לו? לא היה לי מושג על מה אני והוא יכולים לדבר ובכל זאת הדחף היה עז ובלתי נשלט. רגליי סחפו אותי אליו ומצאתי את עצמי עומדת לצידו ואף מתרגשת, כמו ילדה קטנה. נראה שהוא לא שם לב אליי, או לפחות העמיד פנים שאני לא שם. יכול להיות שזה היה חלק מהמשחק שלו, עדיין לא הבנתי, רק מאוחר יותר קלטתי שהוא פשוט רצה להתרחק ממני. להפסיק להיות קשור אליי בשום דרך. להתנכר לעובדה שהכיר אותי, להתנכר לעובדה שהייתי חלק מהחבורה שלו בטיוול הזה. "מרצ'לו..." שמעתי את הקול שלי עוזב את גרוני. הוא עדיין לא הביט בי. עיניו ננעצו חזק יותר באגם. "מרצ'לו-" "מה את רוצה?" הוא אמר באנגלית. זיהיתי שמץ של כעס שלא היה שם קודם לכן, או בכל מקרה, אף פעם לא הופנה אליי.

"רציתי... לשאול מה קרה אתמול אחרי שעזבתי את המועדון." אמרתי בעברית וחשתי כיצד אני מתגמדת לעומת נוכחותו המאיימת והגדולה.

"לא קרה כלום, מה היה אמור לקרות?" הוא המשיך לדבר באנגלית ואפילו לא הסתכל עליי.

"בכל זאת, תודה על... מה שהיה." לחשתי והקול שלי הלך ונעלם. רציתי להסתובב ולרוץ משם אך לא היה לי לאן. תהיתי מה כבר עשיתי שהרגיז אותו בצורה כזאת ולא הצלחתי להבין. הוא משך בכתפיו.

"אני הולך לראות את המפה." אמר והתרחק ממני במהירות. נשארתי לעמוד לבדי על גדת הנהר כשטעם חמוץ ומר בפיי. אם הוא היה חוזר הוא היה רואה שעיניי נצצו בשמש, בגללו, אבל הוא לא חזר, הוא התעסק עם המפה כשגבו מופנה בעקשנות כלפיי ולא טרח אפילו להסתובב. אלברטו קרא לו להצטרף אליהם באגם וחוסה צעק שמרצ'לו חסר להם במים וכולם שאגו מצחוק אך הוא לא הצטרף אליהם. באותו רגע הוא נראה לי קר וזר יותר מאי פעם.

*

בבוא הלילה הקמנו אוהלים על גדת האגם ואכלנו סנדוויצ'ים קרים שג'ון וחוסה קנו בפונדק כמה מאות מטרים מהמקום בו חנינו. הלילה עבר בלי תקריות מרעישות, להיפך, נדמה שכולם השתתקו כלפיי. היה זה כאילו כולם חלקו סוד משותף שלא רצו לשתף אותי בו והרגשתי אאוטסיידרית יותר מאי פעם. בבוקר ארזנו את חפצינו וצעדנו אל תחנת האוטובוס הקרובה במרחק שלושה רחובות ונעצרנו ביחד עם כל התיקים שלנו וחיכינו. לא ידעתי למה אנחנו מחכים אך בטני התערבלה בתוכי באי סבלנות וחרדה. דנה חגה על זרועו של מרצ'לו והם התלחששו ביניהם ולא יכולתי שלא לחוש קנאה שהאדם שאחותי יותר קרובה אליו זה מרצ'לו ולא אני.

אוטובוס אדום ומאובק למראה הגיע וכולנו נדחסנו לתוכו. רוב המושבים היו ריקים והחבורה התפזרה על כמה וכמה מושבים בלי בוש. "מצפה לנו חתיכת נסיעה ארוכה, חברה" חוסה צהל. לא הבנתי מה כל כך משמח. רק המחשבה על נסיעה ארוכה באוטובוס ישן שהריח מדלק ומושבים דהויים גרמה לי בחילה. "אבל אחריה הפתעה!" מרצ'לו צחק. "איזה הפתעה? תגיד לי בבקשה, תגיד!" דנה התפתלה. "אין סיכוי, אם אני אגלה לך, זאת לא תהיה הפתעה. כל השאר כבר יודעים." הוא צחק. אז הוא מתייחס כאילו אני בכלל לא פה, הבנתי. הנחתי לעצבים שלי להתפשט והתיישבתי לבדי במושב ליד החלון. אף אחד מהחבורה לא התיישב לידי. לרגע חשבתי לצאת מהאוטובוס ולא להמשיך לנסוע איתם. מה הטעם? מה הפואנטה אם הם מתייחסים אליי כאל אוויר? שילבתי את ידיי על חזי ובהיתי בנוף מבעד לחלון. האוטובוס החל לנסוע והעיר החלה היעלם מצדדי. במקומה ראיתי שדות וערים גבוהים יותר מאלו שראינו מקודם עמומים ואפורים וקצותיהם בלתי נראים מאחורי סבך של עננים. פשפשתי בתיק שלי ומצאתי את נגן המוזיקה שלי ובכך השתקתי את הקולות העליזים שצהלו מסביבי. הלוואי ואיעלם, הלוואי ואתם תיעלמו כולכם... הלוואי והייתי בבית. הלוואי ולא הייתי מגיעה לפה בכלל. לטיול הזה. למקום הזה. הלוואי ולא הייתי מכירה אף אחד מהחבורה הזאת, אף אחד כולל מרצ'לו. במיוחד מרצ'לו. הכל היה כל כך פשוט לולא הייתי מכירה את מרצ'לו. הוא זה שגורם לכל הדברים להיראות כה פשוטים ומסובכים בעת ובעונה אחת. הוא זה שהורס ובונה כל אשליה שאני מטפחת במחשבותיי. הוא זה שתמיד היה ויהיה הרחק ממני ולמרות שפיזית אנחנו קרובים, הלבבות שלנו ישארו רחוקים זה מזה לנצח נצחים.

*

הנסיעה באוטובוס באמת עשתה לי בחילה. הדרכים היו עקלקלות, האוטובוס המסכן שלנו, ביחד עם הנהג רעד כמו עלה נידף ברוח. נדמה שבכל רגע הוא עמד להתפרק באמצע הנסיעה. אם זה לא היה גרוע מספיק והצלחתי לשלוט בעצמי הלב שלי ירד לתחתונים כשעלינו על כביש ישן שהראה פעמיו לכיוון הערים העמומים שזיהיתי קודם לכן. נסענו ביניהם ומדי פעם חלפה מכונית זו או אחרת בכיוון הנגדי וטלטלה את האוטובוס עוד יותר. ברגע אחד כבר לא יכולתי לסבול את זה. כל תוכן בטני התהפכה והקיא עמד בגרוני. ידעתי שאנחנו חייבים לעצור ואני חייבת לרדת אם אני לא רוצה לבלות את שארית חיי עם הפאדיחה של הקאה באמצע האוטובוס ולגרום לכולם לתעצרו את האוטובוס! קמתי ממקומי ורצתי לדלת. "תעצרו בבקשה!" לבסוף הם הקשיבו. "ארסטי לאוטומוביל- מרצ'לו קרא לנהג. הוא עדיין לא הביט בי. "סיאמו סולה מונטאנינה! נון פוסיאמוס- הנהג התנגד. "אורה." מרצ'לו אמר בתקיפות והתקרב אל המושב שלו. לבסוף הוא לחץ על הבלמים והדלתות נפתחו. אפשר לומר שכמעט נפלתי החוצה לצידי הדרך והקאתי כשדמעות זולגות לעיניי. ריח הקיא היה מעופש אך הריח בתוך

האוטובוס היה כמעט זהה לו בחומרתו. ישבתי על ברכיי והבטתי בהרים מסביבי בלי לראות דבר. האוויר הצלול הגיע לריאותיי ונשמתי עמוק. "את בסדר?" הקול שלו היה קר כל כך שהתלבטתי אם לענות או לא. אולי הוא סתם שואל, אולי הוא לא רוצה לדעת את התשובה. "אני אהיה בסדר" השבתי בעברית בשקט. הוא הושיט לי בקבוק מים והתביישתי שהוא רואה את הקיא שלי. זה היה מחזה דוחה כל כך אפילו בעיניי. שתיתי והתיישבתי על הקרקע, לא מתייחסת לכך שהחול לבטח ילכלך את בגדיי. בקושי נשמתי כמו שצריך. "אני אהיה באוטובוס, אל תמהרי. אנחנו יכולים להמתין כמה דקות ואני אגיד לנהג לנסוע לאט יותר." הוא אמר באנגלית, שוב באותו כעס כמו קודם. לפני שהספקתי להגיד תודה הוא כבר היה שוב בתוך האוטובוס. כשחזרתי אל האוטובוס דנה קפצה וחיבקה אותי. "מה קורה איתך, לילך, את בסדר?" היא לחשה באוזני. "לא, אני לא בסדר, דנה." אמרתי ולא ניסיתי לשמור על קולי. "שום דבר לא בסדר." "את רוצה שאני אתן לך תרופה? יש לי בתיק... אימא הכריחה אותי לקחת." היא ניסתה לפייס אותה בקולה שנהפך לרך לפתע אך לא הצליחה. "אם יש לך תרופה שתגרום לי לישון עד לסוף הטיול הזה, אני אשמח." אמרתי בצניות האופיינית לי. הבטן שלי עדיין כאבה והתהפכה. חששתי שאילץ לעצור שוב את הנסיעה והתביישתי לעשות זאת במידת הצורך. "את שוב כבדה, לילך." "כנראה שאת צריכה להתרגל לכך. זה לא הולך להשתנות בקרוב."

*

למרות שחשבתי שלנסיעה אין סוף היא נגמרה לקראת שעות החשיכה. שלטי חוצות גדולים הבהירו לי שהגענו לנאפולי, עיר גדולה מאד באיטליה וההרים הגבוהים שהסתתרו בחסות החשיכה היו הרי געש שהיו פעם פעילים. האוטובוס הוריד אותנו במרכז העיר ואפילו אז הצלחתי לראות מבעד לעננים את הצללית המאיימת של ההרים. רטט מוזר חלף בי כשחשבתי שלבה יצאה מפעם מתוך הלוע שלהם. מחשבות מסוג זה גרמו לי לחוש אי נוחות מסוימת. הגענו אל בית מלון קטן ליד מזרקה גדולה עם פסלי שיש שירקו מים מפיהם וממולם בתים צפופים בשלל צבעים ובגדים מתייבשים על חבלים תלויים מתחת לחלונות. היה זה כמו להביט בבתי מלגו, שעמדו באי סדר מופלא וחוסר ארגון מוחלט אך בכל זאת נראו מתאימים כל כך שזה היה בלתי הגיוני לחלוטין. סחבנו את התיקים שלנו, עייפים ומותשים עד לדלתות בית המלון וגילינו שאין בו חדרים פנויים. המשכנו בתסכול אל בית המלון הבא שעמד מול קתדרלה גדולה ומאיימת מאבן שהטילה צללים על כל הבתים והבניינים מסביבה ושם הודיעו לנו שישמחו לארח אותנו, בתוספת עשרה אירו לכל אדם. חוסה ומרצ'לו התווכחו ביניהם אם להישאר במלון הזה או לא. חוסה רצה למצוא מלון זול יותר ומרצ'לו רצה להישאר במלון הנוכחי כי גם ככה העברנו את כל היום בנסיעה מתישה ומייגעת. בסופו של דבר מרצ'לו ניצח

וצעדנו אל תוך הרצפה המצוחצחת של המלון ולאחר תשלום קיבלתי את מפתחות החדרים שלנו, כל אחד בחדר
 בנפרד. גיליתי שהחדר שלי צמוד לחדרו של מרצ'לו והחלטתי שהמידע הזה ישמש אותי בדרך כלשהי, למרות
 שעדיין לא החלטתי איך.
 זרקתי את התיק בכניסה ולאחר שסגרתי את הדלת מיהרתי להיפטר מבגדיי. הייתי זקוקה נואשות לאמבטיה
 ואחריה נרגעתי ונשכבתי על המיטה בחיוך. מנוחה. נאפולי. כנראה שזהו סיום המסע שלנו. מכאן נשאר רק לנוח
 ולהירגע. לנשום פנימה את איטליה. את המעברים הקטנים ואת הכנסיות והקתדרלות הגדולות. את הים התיכו
 שנראה כה שונה מהזווית הזאת, שלא כמו בישראל ואפילו להתקרב במעט להרי הגעש, להתפאר מהלבה ששמרו
 בבטנם, שהתפרצה בבוא העת.
 עצמתי את עיניי ונדמה ששמעתי קולות ליד הדלת שלי. קולות מוכרים. ואז שמעתי את שמי בוקע מפיהם. נדרכתי
 והתרוממתי מהמיטה. הלכתי על קצות אצבעותיי אל הכניסה לחדר וראיתי את מרצ'לו וג'ון מדברים ביניהם,
 בכניסה לחדרו. הם לא טרחו לשמור על השקט, כנראה שלא ידעו שאני נמצאת בחדר ליד. בעינית הקטנה יכולתי
 לראות את מרצ'לו נשען כמעט על דלת החדר שלי ואת ג'ון עומד מול והבעת פניו מהורהרת.
 צמרמורת אחזה בי ולא הרפתה. הלב שלי נפעם.
 "מה אני אעשה עם לילך? אני לא יכול יותר כבר." מרצ'לו אמר.
 "כן, אני מבין אותך." ג'ון השיב לו.
 פחדתי ממה שאני הולכת לשמוע אך מצד שאני הייתי מרותקת עם אוזני אל הדלת. אפילו עצרתי את נשימתי.
 "היא מסבכת את הכל עם הנוכחות שלה-"
 "לא נראה לי שהיא עושה את זה בכוונה, מרצ'לו."
 "עדיין, זה יותר מדי בשבילי. הלוואי והיא לא הייתה פה. אני כבר לא יכול לעמוד בזה יותר." הוא נאנח. "הלוואי
 ויכולתי לגרום לה לחזור לרומא או להושיב אותה על רכבת מנאפולי לרומא ומשם בחזרה לישראל."
 הרגשתי את ברכיי פוגעים ברצפה הקרה ודמעות מציפות את עיניי.
 מה הוא אומר? הוא באמת מתכוון לכך? והשאלה הכי חשובה היא, למה? למה מרצ'לו כל כך לא רוצה אותי בטויל
 הזה?

הדיבורים נפסקו ושמעתי את הדלת נסגרת ואת צעדיו של ג'ון מתרחקים לחדר שלו. ישבתי בעודי שעונה על
 הדלת והקשבתי לשקט ואז בפרץ של כעס קמתי על רגליי ומיהרתי לסדר את התיקים שלי.

פרק 10

שונאת אותו. שונאת אותו. שונאת אותו. כל כך.
 האם יש טעם לחזור על המילים הללו? האם משהו ישתנה אם יהדהדו בליבי כמו פעמונים מצפצפים בכנסייה
 בחצות. האם משהו יכול היה להיות אחרת? אולי, אם רק לא הייתי שומעת אותו מדבר עליי. בדרך הזאת. אולי
 הייתי עדיין מאמינה ש...
 - מאמינה שמה?
 שבדרך מעוותת כלשהי יש לו שמץ כלשהו בלתי מוגדר וקטן להפליא של רגשות כלפי?!
 שמה?

כמה טיפשה צריך להיות, טיפשה ולא לומדת לקח מהעבר, בשביל להאמין שוב... לקוות שוב, לרצות, לפתח ציפיות, לחלום.

העצבים פעפעו בראשי בזמן שמראות מוכרים בחלקם חלפו על פניי. הרים אפוריים ומזדקרים, הרי הגעש התרחקו בלי שהצלחתי להתקרב ולהציץ בעוונות והקדרות שלהם. הרקע צבע עצמו בצבעים ירוקים ועליזים שלא תאמו כלל את המצב רוח הקרבי ששהיתי בו. מצב רוח כל כך רע שלא יכולתי לשלוט בעצמי. איני זוכרת מתי הרגשתי כל כך רע, ועוד בגלל סיבה כל כך שולית, כביכול. אז מרצ'לו אמר שהוא לא רוצה אותי בחבורה, שהוא לא רוצה אותי בטיול, ברומא, או באיטליה בכלל. אבל מי זה מרצ'לו בכלל? למה אכפת לי ממה שהוא אומר? למה הוא הצליח למקם אותי גיאוגרפית על המפה, לפי רצונותיו?! למה הוא, האדם חסר החשיבות הזה, גרם לי לארוז את החפצים שלי, לנשום עמוק, לכתוב פתק קטן לדנה שאני חוזרת לרומא, ולעזוב את כולם, עם לב פועם בחוזקה, כמעט עד כאב. אחרי מה שקרה עם ההוא, האדם שאיני אוהבת להגות את שמו, אפילו במחשבותיי, אטמתי את עצמי לסביבה והשפעותיה. החלטתי ששום דבר לא יגיע אליי. לא יפגע בי ולא יכאיב לי. לשם מה לתת לאנשים להתקרב? הרי הם גם ככה יתאמצו עד שימצאו את הנקודה הכי חלשה, נקודת התורפה שלי, וברגע הכי לא צפוי, ינחיתו את המפה שתפיל אותי מרגלי.

אך משהו השתנה. אני מרגישה את זה באווירה. אני מרגישה את זה בנשימותיי. בקצות אצבעותיי שמדגדגות באצבעות את ברכיי. צמרמורת קלה מטפסת במורד גבי. העזתי לעשות משהו. העזתי לשנות את ההתרחשויות. מעכשיו כל האירועים בחיי קשורים לפעולות שלי ולא חגים סביב השמש והירח בפאסיביות השגרתית להם. למרות שמרצ'לו הכעיס אותי ואפילו העליב אותי בדרך כלשהו, הוא הזיז את קצה הקרחון. אני מרגישה חיה שוב. אומנם חיה וכועסת, אבל אני שוב מרגישה.

*

הנסיעה באוטובוס לבד, ביחד עם הנגן שלי והאוזניות שלי הייתה ארוכה ומשעממת יותר מכל נסיעה שהייתה עם החבורה של מרצ'לו. כעת אף אחד לא דיבר איתי ולא התעניין בי, הנוסעים המעטים שנסעו איתי באוטובוס בשבילים העקלקלים נראו מיוגעים ומותשים למראה. הבחילה תקפה אותי כעבור קצת יותר משעה. למזלי, הנהג נעצר כי מישהו חיכה ליד הכביש והוא החליט לאסוף אותו. באותו רגע יצאתי מהאוטובוס ורוקנתי את הקיבה שלי בצד הדרך בקולי קולות. כעת, לא היה מי שיושיט לי בקבוק של מים, לא היה מי שישאל אם אני בסדר. הייתי לגמרי לבד. על דעת עצמי. בארץ זרה בלי לדעת מילה באיטלקית. באותו רגע, המחשבה הזאת לא הטרידה אותי, האפשרות שאיעלם ואבלע בתוך איטליה לא נראתה לי מציאותית או הכרחית למחשבה, הדחקתי אותה. בינתיים הכעס שלט בעצמותיי והוא היה כה עוצמתי, עד שהוא גרם לי לחשוב שכבר מזמן לא הרגשתי שום דבר באמת. היה זה כאילו הרגשות שלי התכסו חלודה וכעת הסרתי אותה מעל פני השטח. הייתי חופשייה ומשחררת ועשיתי זאת בדרך הכי מעוותת שיכולתי להעלות בדעתי. כעבור שעה נוספת של נסיעה התחלתי לחשוב על דנה. הכעס נשכך מעט והדאגה לאחותי הקטנה מילאה את המקום הריק והמפפע. השארתי את אחותי לבד. לא חשבתי על כך, אבל היא נמצאת עם חבורה של זרים.

אמרתי לעצמי שאשמור עליה אבל לא עשיתי זאת. איזו מן אחות אני? ומה אם יקרה לה משהו? מה אם מישהו בחבורה יעשה לה משהו? יפגע בה? יעליב אותה? למי היא תפנה? האם גם היא תוכל למצוא את הדרך לבד, לרומא, לחזור?

לא באמת רציתי להתעסק בזה. משהו עמוק בתוכי ידע שדנה תסתדר מצוין בכל נקודה ביקום. יש לה את כושר ההישרדות הכי מופלא שראיתי בחיי. אומנם היא אוהבת הרפתקאות ואקשן במידה קצת יותר מופרזת מאנשים רגילים אך ידעתי שאפילו אם ישימו אותה באי בודד היא תמצא דרך לחזור כדי לקחת כמה בגדי ים שלה ששכחה בארון.

השמש החלה לשקוע לנגד עיניי וצפיתי בה בשתיקה בזמן שהשמיים החליפו צבעים. הצבעים הבוערים השתקפו בעיניי כמו להבה יוקדת. הנה אש החלה שורפת את שאריות האני הקודמת. האני המדוכאת. הנוקשה והסגורה ואני חדשה החלה להתקיים. אני שמסוגלת להרגיש. אני שמסוגלת שוב לפעול באימפולסיוות. אני שיודעת שכל העולם פתוח ואני צעירה ואהובה.

זיכרונות ישנים, ממגירות שנדמה שאטמו עצמם לגישה נפתחו שוב והזמינו אותי להציץ פנימה, תחילה חששתי, אבל אז מצאתי את האומץ להתקרב, לאט ובזהירות ולשלוף אותם החוצה. הנה אני, משרבטת פתק לאוסנת, באמצע שיעור היסטוריה בכיתה י'. כמה מוזר לראות עצמי מהצד. אני נראית כה בטוחה בעצמי. אני נראית כאילו האוויר שאני נושמת גורם לגבי להזדקר ולעיניי לבהוק בעוצמה. השיער שלי חלק ומבריק, לא ידעתי שהוא נראה כל כך טוב מהצד, לפחות פעם, והמורה, חנה, מציצה בי אבל לא מעיזה לומר דבר. אף אחד לא אומר שום דבר למלכת הכיתה.

אני זורקת לעבר אוסנת את הפתק, שנייה לאחר שאני מוודאת שחנה הסתובבה אל הלוח בשביל לרשום את המטלה השבועית שלנו והיא תופסת אותו בידיה ומחייכת לעברי. באותה שנייה אני שמה לב כיצד רון מביט בי מהצד השני של הכיתה. בעצם, הוא מביט בי כל השיעור. כמובן שתמיד ידעתי שהוא קצת מחבב אותי, אבל אף פעם לא חיבבתי אותו בחזרה.

אם רק היה פחות ביישן, פחות סגור ונוקשה והיה מתקרב, אולי הייתי מגלה שיש לנו הרבה על מה לדבר, אבל הוא התנהג כאילו קיר עמד בינינו, תמיד הסתכל אך אף פעם לא עשה דבר. לפעמים זה הרגיז אותי, אך מכיוון שהיו כל כך הרבה דברים שאפשר וצריך לעשות, לא הקדשתי לו תשומת לב יתרה. אוסנת החלה לכתוב לי את התשובה על אותה פיסת נייר ואני צפיתי מבעד לחלון, אני מהעבר, שישבה ליד ריטה והרגישה כאילו כולם רוצים להיות חברים שלה.

אני זוכרת את הפתק הזה, שאלתי אותה אם היא חושבת שיוני יזמין אותי לצאת למסיבה שמועצת התלמידים בכיתה י' ארגנה. יוני היה האחראי על ההכנות וציפיתי שהוא יזמין אותי. והוא באמת הזמין אותי, באותו אחר הצהריים והסכמתי.

העברנו טונות של פתקים בשיעור היסטוריה, זה נהפך מנהג בשלב מסוים והיינו מתכתבות לשם ההנאה, לשם הסיכון, כדי לראות אם נוכל לא להיתפס. זה יכול היה להיות מאכזב, שחנה אף פעם לא העירה לנו על אי ההקשבה שלנו בשיעור, אך לא היה לי אכפת מלימודים כל כך. היה לי אכפת מעצמי. מהחברות שלי. מדנה, שרצתה לחקות כל צעד שלי ואפילו ביקשה שאלמד אותה להתאפר.

הזיכרון של דנה שרוצה להתאפר היה מצחיק אף יותר. צפיתי בשתי בנות, אחת קצת יותר גדולה, מודעת לעצמה, מודעת לנעלות שלה על הילדה הקטנה, והילדה היותר קטנה, עיניה גדולות ועגולות, נואשת ללמוד משהו חדש, מחזיקה בידיה סומק ומסקרה ועדיין לא יודעת להשתמש בהם. ישבנו, אני הישנה ודנה הישנה בחדר של ההורים, על קצה המיטה הישנה של אימא ואבא(הם עדיין לא קנו מיטה חדשה אז), מולנו שידה מלאה בקוסמטיקה ומראה גדולה ששיקפה את האור הפנסיים בחוץ. "לילך, בבקשה תלמדי אותי להתאפר!" אני שומעת את הקול הצפצפי שלה, הוא התשנה מעט עם הזמן, אך הכיוון נותר אותו כיוון. "את לא חושבת שאת ילדה שובבה?" אני מקניטה אותה. אני מביטה בעצמי הישנה, הילדה בת החמש עשרה. אני זוכרת שלא התכוונתי לסרב לה, אך תמיד עקצתי אותה ושיחקתי איתה. היה כל כך כייף לראות את האכזבה משתנה והופכת לשמחה גדולה שלא יכולתי לוותר על התענוג. "לא, בבקשה, לילך! אני נשבעת שאימא לא תגלה, הם יחזרו רק עוד שעתיים!" היא כמעט מתחננת. אני זוכרת שאימא ואבא בדיוק הלכו לתיאטרון והשביעו אותנו להיות ילדות טובות. אימא כמו תמיד דאגה יותר מדי ואני הרגתי אותה בבדיחות הדעת שהיא יכולה ללכת בשלווה, הרי לא נשרוף את הבית בזמן היעדרם, רק נברח לארץ אחרת בלי להשאיר עקבות. אימא לא אהבה את הבדיחות שלי אבל אבא תמיד צחק. אהבתי להצחיק את אבא. הרגשתי מבוגרת לידו. מבוגרת וחשובה. "אבל תהיי חייבת להוריד את כל האיפור כמעט מיד אחרי שאני אסיים לאפר אותך, לא חבל?" אמרתי בקול חלול. "אל תהיי רעה, אני אוריד אותו. רק תתחילי כבר!" לדנה אף פעם לא הייתה סבלנות יתרה. "טוב, בסדר, שבי, את רוצה איפור יום או איפור לילה?" "לילה, כי עכשיו לילה, ברור." דנה צחקקה. איפרתי את עיניה בזהירות, פידרתי את לחייה ולשים מרחתי אודם בורדו על שפתייה. כשהיא הביטה במראה היא נראתה כמו בובה מקושטת יותר מדי, אבל היא שמחה וקפצה וחיבקה אותי מרוב אושר שנפלנו על המיטה. עכשיו נזכרתי למה דנה התגעגעה כל כך. או למי, ליתר דיוק. לישות השמחה שהייתה לי פעם. ליכולת שלי להנות מהרגע. לצחוק. להשתחרר. התמונה הישנה שצפה בתודעתי הייתה שונה כל כך ממה שהייתי כיום. אפרורית, נוקשה, כבדה ולא מחייכת. הייתי דומה לאותו רון, שכבר לא למד איתי באותה כיתה, הוא עבר בית ספר בכיתה י"א. הייתי דומה לצל שמותירה השמש לאחר שהיא מתחלפת בירח, בלילות. ומה עם אוסנת? וריטה? וכל החברות שפעם היו לי? לרגע לא הצלחתי להיזכר בהם. לא זכרתי כיצד הפסקנו לדבר, אבל כבר מזמן לא שמעתי מהן והן לא טרחו לבדוק מה קורה איתי. הן אפילו לא ידעו שברגעים אלו הייתי בחו"ל, באמצע מקום לא מוגדר, ללא שם, כי הרי גם אני לא יודעת לא יודעת איפה אני. מגרת הזיכרונות נסגרה בחבטה. האוטובוס נעצר והנהג החל להודיע לכולם משהו במהירות. שאר הנוסעים החלו לרדת והנחתי שגם אני צריכה לרדת. אבל לא יכול להיות שהגעתי לרומא. זה מגוחך. עברו בסך הכל שלוש שעות. כשירדתי מהאוטובוס חושך הציף את עיניי. היינו באמצע שום מקום. עמדתי בשולי כביש מהיר, ליד ספסל שבור למחצה, וכמה עשרות מטרים מלפני עמדו בקתות לבנות עם פסים כחולים וכמה שלטי אזהרה באיטלקית עם מחסומים. מה קורה פה?

הרגשתי את הלחץ בגופי מתחדד. שאר הנוסעים שירדו מהאוטובוס התיישבו על הכביש ופרסו את השמיכות שלהם. חשבתי שזה מגוחך. למה שהם יעשו דבר כזה. החלטתי להתקרב, לאחר ששכנעתי את עצמי שאין דרך אחרת, לאחת הבקתות וגיליתי שיושב בתוכה שוטר. הוא ניסה לדבר אליי באיטלקית אבל סימנתי בידיי שאני לא מבינה. ניסיתי לדבר באנגלית. "אפשר לעבור?" סימנתי מבעד למחסומים החשמליים. כביש מהיר עם פנסים עמומים נגלה לפניי ונראה שהוא נמשך שעה ארוכה מעבר לשדה ראייתי. "לא, זה כביש אסור." השוטר אמר. "אסור?"

"כביש אגרה, צריך לשלם." לשוטר לא הייתה הרבה סבלנות. הוא סלסל את הזקן הקטן שלו בעצבנות ורצה לחזור אל העיתון שלו, שהחזיק על ברכיו. "אה, יש לי כסף." מיהרתי להגיע אל הארנק שלי, אל הכסף שהיה לי, שלא היה הרבה. הראיתי לו את השטרות. "נו, נו, נו!" הוא התעצבן. לא הבנתי אם האיטלקים כולם כל כך עצבניים בדרך כלל או שזה נוגע רק לשוטר הספציפי הזה. "מה?" סימנתי בידיי והרגשתי לרגע כמו דמות בסרט פנטומימה גרוע במיוחד. "צריך מכונית- מכונית וכסף – בשביל לעבור-" כשהוא אמר את המילים, בנימה ברורה של כעס, שאריות של רוק ניתזו מפיו. היה ברור שהוא כועס וזה לא יהיה טוב אם אמשיך להרתיח את דמו, במיוחד אם אני לא יכולה לזוז מכאן, בלי מכונית. בלית ברירה חזרתי לשבת ליד הספסל, עם מספר האנשים הבודדים שהיו שם שלא הביטו בי. תהיתי מתי יהיה אוטובוס או מכונית או תנועה כלשהי כדי שאוכל לעבור לצד השני. ואז חשבתי על דנה ועל מרצ'לו. אולי הם ייבהלו וינסו לחפש אותי? אולי ינסו לחזור ואז יגיעו לפה, לשום מקום שבו אני נמצאת, כדי שמרצ'לו יבקש ממני סליחה והכל יישכח! ידעתי שמחשבות מהסוג הזה הן המגוחכות ביותר והכי פחות הגיוניות. זה לא היה סרט רומנטי(רחוק ממנו) ולא דרמה טרגית. לא היו בחיים שלי גיבורים מיוחדים ואפילו לא שחקנים בתפקידי אורח. אלא רק החיים שלי, החיים של לילך, ולא יותר.

*

התעוררתי כשמישהו דחק בזרועי בפראות. המחשבה הראשונה הייתה שמרצ'לו ודנה מצאו אותי והם מעירים אותי כי הם כועסים על הדרך שבה ברחתי, אך כשפקחתי את עיניי גיליתי שכל מה שחשבתי רחוק מהמציאות. אישה אחת באמצע גיל הארבעים לחייה, אותה אחת שנסעה איתי באוטובוס, כמה מושבים לפניי עם מטפחת פרחונית על ראשה הצביעה על משאית גדולה שהסכימה לקחת את הנוסעים האבודים ולשלם עלינו בכביש האגרה.

התרוממתי על רגליי וזינקתי את המשאית. השעה הייתה מוקדם בבוקר, השמש התחילה לעלות ולסמן צבעים צהובים אדישים ורפויים בשמיים. לא ידעתי מתי בדיוק נרדמתי אך כנראה שהייתי זקוקה לשינה הזאת, כי היא

הייתה עמוקה וללא חלומות. את השעתיים הבאות ביליתי בנסיעה על רצפת המשאית, כי כבר לא נותר מקום לשבת על הדרגשים החורקים, את הרצפה חלקתי עם האישה שהעירה אותי(הודיתי לה כעבור כמה דקות שהתחלנו לנסוע) וכמה תרנגולים לבנים שניקרו בזרועי מדי פעם וגרמו לאיש מבוגר וקירח לצחוק עליי, ברשעות או לא, אתם תחליטו. על קיר המשאית נשענו עשרות כלובים של ציפורים מכל הסוגים והרבה נוצות וזרדים התעופפו באוויר. היה זה רחוק מלהיות הרכב האידיאלי או המקום האידיאלי לשבת בו אך לא התלוננתי, אפילו לא קיבלתי בחילה. כשהמשאית הורידה אותנו בעיר שזכרתי אותה, שהיינו בה עם החבורה ביקשתי מהאישה שחלקתי איתה את פיסת הרצפה במשאית להסביר לי, אם היא יודעת, כיצד להגיע לרכבת. הרכבת, ידעתי, תוביל אותי לרומא. ומרומא... אוכל לחזור הביתה. בדיוק כמו שמרצ'לו רצה. בדיוק כמו שהוא תכנן. האישה הסבירה לי, בסימני ידיים בעיקר לאן צריך ללכת ולקנות כרטיס ומשם נפרדו דרכנו. שוטטתי שעה ארוכה בעיר, בין הבתים הקטנים והגבוהים, נדמה לי שאפילו עברתי על פני הפונדק שהיינו בו קודם, אך לא הייתי בטוחה. אולי זאת סתם הייתה עיר דומה, עיר איטלקית טיפוסית. לבסוף, לגמרי בטעות מצאתי את עצמי פנים מול פנים מול דוכן הכרטיסים ובמקביל, עמד רציף. הידד.

התקרבתי אל הדוכן והמוכרת שאלה אותי לאן אני רוצה לנסוע. "לרומא, כיוון אחד." אמרתי בהחלטיות שקודם לא זיהיתי בעצמי. "27 אירו." המוכרת אמרה באדישות. היא לא ידעה איזה תהליך משמעותי מתחולל בקרביי. הושטתי לה את הכסף. היו לי רק 30 אירו בארנק והיה לי מזל. יכולתי להישאר תקועה באיטליה לנצח, אם המזל לא היה לי. המוכרת הושיטה לי את הכרטיס ועליתי על הרציף. השמש כבר מיקמה עצמה גבוה בשמיים ואפילו נדמה שהיא מחייכת לי.

חיכיתי כמחצית השעה לרכבת, רכבת חדישה בעלת שתי קומות שהגיעה אל הרציף ועשרות אנשים נהרו לתוכה וממנה. התרגשתי. שנייה לפני שעליתי עוד הסתכלתי לאחור. אולי, בתקווה אחרונה, אראה את דנה ומרצ'לו רצים מאחוריי, צועקים לעברי לעצור, שהם השיגו אותי, שהם דואגים לי ורוצים שאני אחזור, אך אף אחד לא היה שם, אפילו לא הדי קולותיהם המרוחקים. רק אני והלב הנפעם והמתרגש שלי. על הרכבת וידעתי שמכאן הכל הולך להשתנות. הכל אני נוסעת לרומא. כבר השתנה.

פרק 11

הגעתי לרומא בצהריים של היום למחרת. את פניי קידמו שורה של כנסיות, גגות עגולים עם צלבים מתנוססים במרום ובתים מזהיבים שאבק הקסם אפף אותם, בשכבה דקה ואחידה של זוהר מסנוור. תחילה לא האמנתי שאני באמת שם. ברומא. לבדי. מצאתי את הדרך, אחר כך האנשים שעמדו מאחורי דחקו בי לרדת מהרכבת באיטלקית

פיזזה וכועסת ומצאתי את עצמי משוטטת על הרציף הומה אדם. לא זכרתי היכן בדיוק משפחתו של מרצ'לו התגוררה ולא ידעתי כיצד להגיע לשם. כנראה שלא חשבתי על התוכנית הספונטאנית שלי עד הסוף. כעת, כשכבר הייתי ברומא, העיר היפה ביותר בעולם, נראה זה מגוחך שאיבד בתוכה. איבד בתוך כל הכישרון הזה. בלי לדעת מה לעשות הלאה, אך גם בלי להילחץ, כמו שפעם נלחצתי, יצאתי מתחנת הרכבת והלכתי להיכן שרגלתי נשאו אותי. קדימה. הרשיתי לעצמי להתפעל לנוכח הפסלים שירו מים מפיהם במזרקות עגולות ורחבות, מהעיטורים הכסופים והזהובים מסביב לחלונות הבתים, מהמרצפות הישנות של הכבישים ואפילו מריח הפיצה שנישא באוויר לאפי מאחת המסעדות הקטנות שנדחקה בפינת אחת הרחובות. המשכתי ללכת ולהתענג על הריחות והצבעים. עשיתי את מה שבעצם רציתי לעשות מהרגע שהגעתי לעיר הזאת. לטייל לבדי. לגמוע את כל ניחוחות העיר בקרביי. הגעתי לצומת קטנה ובחרתי, בלי לחשוב שאני הולכת ימינה, אל עבר שדרה ארוכה וצבעונית של בתים סגוניים, בתי קפה קטנים ותיירים שנהרו משני צידי המדרכות. השמש טפחה על ראשי והרגשתי שכל גופי נמס מרוב חום. לא היה חם כל כך בשום אזור אחר באיטליה, רק בפנים העיר הרגשתי את שפתיי בוערות ואת ידיי משתזפות מקרני השמש החודרניות. בזמן הליכתי מספר מלצרים איטלקיים עם שפמים מצחיקים הציעו לי להיכנס למסעדה הקטנה שלהם או לבית הקפה שלהם, אך לכולם סירבתי. ידעתי כעת שאני הולכת לקראת מטרה מסוימת, מקום מסוים, אך לא ידעתי איזה. הייתה תכלית להליכה שלי, תכלית שעמדה להתגלות מול עיניי בשיא יופייה. הקוליסאום. הנה הגעתי אליו. הוא נראה גדול יותר ומרהיב יותר מאשר בכל תמונה של רומא שאי פעם ראיתי. שורות עמודים גבוהות עם קשתות ואבן חומה ועתיקה. האנשים נראו כה קטנים ביחס לפלא הנדסי עצום שכזה. התקרבתי יותר ומצאתי את דוכן הכרטיסים. כבר התכוננתי להיכנס אל התור הארוך של האנשים שעמדו לפני עד שנזכרתי שאין לי כסף. 3 יורו לא הספיקו לכניסה לקוליסאום. נאלצתי לסגת ולוותר על התענוג. כשהסתובבתי מהקוליסאום הענק ועיני צפו באינספור עמודים עתיקים ומקושטים ראיתי עמדה של טלפון ציבורי מימיני. זהו זה. אני אתקשר הביתה! שלשתי את המטבעות אל תוך הטלפון וחייגתי את הקוד הבינלאומי ואז את מספר הטלפון של אבא בעבודה. ידעתי שאבא יותר ענייני מאימא, פחות נופל מדרמות ולא ישאל אותי שאלות מיותרות, כמו, למה לדוגמא אני צריכה את הטלפון של יוגב ותמר, ופשוט יעשה את מה שאני מבקשת. כשהטלפון צפצף באוזני גיליתי שאני מתרגשת. כבר זמן מה לא שמעתי מאבא שלי. "הלו?" הקול שלו נשמע רציני ועסוק, כהרגלו. "אבא? זאת לילך?" "לילך, את בסדר? את בטח צריכה משהו אם את מתקשרת מחו"ל." "כן, אבא, אני צריכה את מספר הטלפון של תמר ויוגב, אני צריכה להתקשר אליהם. תיתן לי אותו בבקשה." אמרתי במהירות. לא ידעתי כמה זמן יעבור עד שהטלפון יתנתק ודיברתי במהירות. "אה, בסדר. אני אתן לך בעוד רגע. רק שתדעי שאימא שלך כל היום דואגת." הוא אמר. כמה אופייני לה, חשבתי. אימא שלי תמיד דאגה לבנות שלה ותמיד תדאג.

"טוב, הנה המספר, שומעת?"
 "כן."
 אבא נתן לי את המספר והשתדלתי לשנן אותו בזיכרוני. כשניתקתי מיהרתי לחייג במהירות ותמר ענתה.
 "תמר?" אמרתי בחשש. לא ידעתי כיצד תגיב למשמע קולי.
 "לילך?" זאת את?" היא שאלה בעברית.
 "כן, אני ברומא, איך אני יכולה להגיע אליכם הביתה?"
 "איפה ברומא?"
 הבטתי בקוליסאום העצום שהטיל צל על המדרכה ובעשרות התיירים שהתרוצצו והצטלמו לידו.
 "ליד הקוליסאום."
 "טוב, תמתיני שם. עוד חצי שעה יוגב יבוא לאסוף אותך ותיסעו במטרו."
 *

חזרתי לבית הגדול והריק כמעט של תמר ויוגב ואף אחד לא שאל אותי שאלות מיותרות. הרגשתי הקלה. לא רציתי לספר להם, שבגלל הבן שלהם, החלטתי לעזוב את החבורה, על דעת עצמי, ולחזור בדרך שהיא לא דרך לרומא. עדיין לא סיפרתי להם שתכננתי לחזור לארץ. התכוונתי לחכות שדנה תחזור ואז לבקש מאימא – בבכי, אם צריך – להחליף את הכרטיסים שלנו לכרטיסים מוקדמים יותר, שנמריא מוקדם יותר מרומא בחזרה לתל אביב.

אכלתי ארוחת צהריים, פסטה עם עגבניות וכדורי בשר, ואז עליתי בחזרה לחדר שישנתי בו בלילה הראשון שלי ברומא והרגשתי חסרת מנוחה. החלטתי ללכת להתקלח. לאחר שהתקלחתי תהיתי מה אני אעשה עם עצמי עד שדנה תחזור. רומא הייתה גדולה ומזמינה, אך לא היה לי שום כסף לבזבז. ובלי כסף, חופש התנועה שלי היה מוגבל לשיטוט ברחובות.
 החלטתי לפשפש בחדר האורחים שבו דנה ישבה קודם לכן. ידעתי שהיא השאירה כמה תיקים כאן, היא הרי לא יכלה לקחת את כל המזוודות שלה לטיול רגלי. החלטתי לנבור בתוכם ובסופו של דבר אכן מצאתי כסף, קצת יותר ממה שרציתי. 500 יורו. זה היה דיי והותר אפילו בשבילי. לקחתי שטר של חמישים ועוד חמישים והודעתי לתמר ויוגב שאני יוצאת לטייל.
 "את יכולה לצאת, אבל הפעם אני אראה לך איך לחזור." תמר אמרה ושרבטה על פיסת נייר את הכתובת. "יש כאן את התחנה של המטרו שאת צריכה לרדת כשאת רוצה לחזור, אל תסתובבי ברחובות צפופים כשיחשיך ותיזהרי." היא נשקה למצחי, בדיוק כמו שכל האימהות עושות ושחררה אותי לדרכי. ידעתי שאני הולכת לקוליסאום, אך בדרך עברתי מספר כנסיות שנכנסתי לתוכן. הן היו יפות ומפוארות בהרבה מהכנסייה הקטנה שהיינו בתוכה בטיול עם החבורה. הכנסיות הללו חשפו פאר שיכולתי לחלום עליו רק בחלומות ורודים ומרוחקים. עמדתי בתור לכניסה לקוליסאום ובחלוף כמעט ארבעים וחמש דקות נכנסתי פנימה. הלכתי בין קירות האבן הקרירים, המדרגות הגבוהות שגרמו לי להתאמץ בכל עליית מדרגה, האבק על הרצפה, כולם שידרו לי תמונה מטושטשת ועתיקה של ימי הביניים. התקרבותי אל אחד הגדרות ששיקפו את ליבת הקוליסאום. הקירות האיתנים והמעברים הצרים נראו לי כמבוך עתיק מהמיתולוגיות הישנות. מישהו נגע בכתפי ונרתעתי. היה זה גבר בשנות הארבעים לחייו עם מצלמת פולרואיד בידו הימנית.

"ראגסה, וולאטה פרנדרה און אימז'ן?" הוא שאל וסימן על המצלמה שלו, ניחשתי שהוא רוצה לצלם אותי. "אוקיי". אמרתי.

"אקסלנטה! וואנגה קי-" הוא התלהב וסימן לי להישען על הגדר, אל מול נוף המושבים הגבוהים, המבוך האינסופי של השתדלתי לחייך והתמונה כבר החלה לצאת מהמצלמה הישנה שלו. "פר פבורה, רגאסה." הוא הושיט לי אותה. מיהרתי לתת לו יורו על הטרחה שלו. לא ידעתי אם זאת העבודה שלו, או שסתם התחשק לו לתת לי מזכרת למקום הנפלא הזה, אך שמחתי. בחנתי את הנערה שעמדה על מול הקירות של הקוליסאום. החיוך היה רחב, העיניים זהרו, השיער נראה חלק ומנצנץ. נראיתי משוחררת ומאושרת יותר מאז שאני זוכרת את עצמי. נראיתי כמו לילך של פעם. לילך שאהבה את החיים.

*

כשחזרתי מאוחר בערב לביתם של תמר ויוגב, קיוויתי- או לפחות חלקיק קטן בתוכי, שלא רצה להודות בכך – שחשבתי שמרצ'לו ודנה יחזרו. ציפיתי לשמוע את הקולות שלהם, במיוחד את קולה הצפצפני של דנה בגינה, בבריכה, במטבח, אך הבית היה שקט ועצוב כמעט, לפחות לדעתי. יוגב ותמר ישבו יחד על הספה בסלון וצפו בסרט איטלקי. כשראו אותי תמר שאלה אותי אם אני צריכה משהו, אך אמרתי שלא ומיהרתי לעלות לחדרי. התאכזבתי. הם לא באו. האם יכול להיות שבכלל לא חיפשו אותי? לא דאגו לי? נתנו לי להיבלע בתוך איטליה בלי להשאיר זכר?

המחשבה צרבה לי והמצב רוח נאבד לגמרי. הנחתי את התמונה שלי בקוליסאום על השידה ונחתי על המיטה. רציתי להירדם מהר אך הראש שלי היה ספוג בחוויות ותמונות. שכבתי ערה במשך שעה ארוכה וצפיתי באור הפנסים הדל שהסתנן מבעד לחלון. תהיתי היכן הוא היה. מה הוא עשה. האם היה לו טוב או רע. ואז הסתובבתי עם גבי אל החלון והכרחתי את עצמי לעצום את עיניי.

"את לא חושבת על החזיר הזה, לילך." אמרתי לעצמי בקול רם, אולי כך, קיוויתי שאוכל לשכנע את עצמי להפסיק. "הוא חזיר, הוא לא שווה את המחשבות שלך." ולבסוף נרדמתי.

את רוב היום למחרת העברתי בטיולים בעיר. נכנסתי למוזיאונים שהיו פעם בתי מלוכה, לתצוגות של כלי נשק עתיקים ודיוקנאות של מלכים שנפרסו לאורך קירות שלמים. אכלתי גלידת וניל עם אוכמניות, אננס, פטל וקרמל, טיילתי לכל אורך הפורום הרומי, אותם עמודים שצפיתי בהם יום קודם לכן היוו חלק ממנו, צעדתי על מדרכות ישנות ונדחקתי בין הבניינים הצפופים ביותר. ונשמתי. וחייתי. ונהניתי. רומא הייתה קסומה בעיניי. עיר מלכות של ממש. כעת הצלחתי להבין למה פעם, בימים עברו, הייתה מרכז האימפריה הגדולה ביותר שהייתה קיימת. הקסם שלה היה חזק ומהפנט שאפילו השברירים וההריסות שנתרו מהבניינים משכו את האנשים לעברם. נתתי למרצ'לו ולדנה לפרוח ממחשבותיי. כבר לא הייתי צריכה אותם. הייתי רק צריכה ללגום מרומא. עוד לגימה

ועוד לגימה. עוד כנסייה ועוד מוזיאון ועוד מזרקה. לכן, כשחזרתי לאחר רדת החשיכה וראיתי כמה תיקים זרוקים ליד גרם המדרגות, בתחילה לא הבנתי, לאן הם שייכים ומה הם עושים שם. ואז ליבי ירד. הם חזרו.

*

רציתי לראות אותו. לא יכולתי לשקר לעצמי. כל חלק בגופי פעם רק לקראת המפגש איתו. אני יודעת שלא היה בכך היגיון, לא היה היגיון בכלל במחשבות שלי או ברצונות שלי, אך הגוף שלי דאב לקראתו. הלב פעם כל כך חזק שלרגע נבהלתי וחשבתי שאני הולכת למות. כבר מזמן לא הרגשתי ככה. עלייתי במדרגות במהירות, עולה שתיים-שתיים בכל פעם ומצאתי את עצמי בחדרה של דנה. אך הוא לא היה שם. דנה קפצה עליי בשנייה שראתה אותי. היא יבבה וחיבקה אותי כל כך חזק שכמעט מחצה את עצמותיי. "טיפשה אחת, למה ברכת? למה הלכת? חיפשנו אותך!" היא צעקה. "דנה, את צועקת לי אל תוך האוזן!" אמרתי. שמחתי לראות את אחותי הקטנה. שמחתי שהכל בסדר. ידעתי שעכשיו נוכל לחזור הביתה. לישראל. בלי שהייה נוספת במחיצת אנשים שלא רוצים בחברתי. "סליחה, לילך, כולם נבהלו כשהבינו שנסעת לבד! אף אחד לא חשב שתוכלי למצוא לבד את הדרך-" "אבל" "את לא יודעת איזה בלאגן היה, כולם התחילו לריב מיד אחרי שראינו את הפתק שלך." "למה?"

"כי אלברטו ואגנייזה רצו להמשיך את הטיול ואני ומרצ'לו לא רצינו וכל השאר פשוט עמדו ושתקו עד שהם הסכימו שאני ומרצ'לו נחזור לבד והם ימשיכו. הם התכוונו לנסוע לפומפיי, העיר העתיקה הזאת, ולא רצו לוותר על זה. אבל אנחנו חזרנו, בשבילך." דנה סיפרה בגאווה. ידעתי שאירועים כאלו הלהיבו אותה והמריצו אדרנלין בגופה. "אז חזרתם." התנשמתי, חצי לחוצה וחצי מודאגת. "כן, עכשיו כבר לא תברחי מאיתנו." אחותי הקטנה צחקקה וחיבקתי אותה שוב. "אני רק שמחה שלא קרה לך שום דבר, שמרצ'לו הזה לא עשה לך כלום." "מה פתאום!" היא נופפה בידה. "את לא יודעת על מי את מדברת, הוא ממש נלחץ כשגילה שברחת." "באמת?"

"כנראה שאת פשוט עיוורת, לילך, אם את לא רואה-" "רואה את מה?" הרגשתי שהאוויר אוזל בריאותיי. "את יותר מדי מרוכזת בעצמך, בגלל זה את לא מבינה מה קורה לאנשים אחרים. אבל למה ברכת? אני לא מבינה-"

"כי... לא יכולה להסביר. אני חושבת שאני צריכה לדבר עם מרצ'לו." אמרתי והרגשתי את הגרון שלי מתייבש. רציתי לראות אותו, מאד, אך לא ידעתי מה אגיד לו ברגע שנתראה. דנה חייכה חיוך רפה. "הוא לא" "פה." "בה." "מה זאת אומרת?" לא הבנתי. הלב שלי מיהר לשקוע בחזרה למקומו הרגיל.

"הוא יצא ברגע שהוא הגיע, החליף בגדים והלך." "לאן?" הרגשתי את התסכול עולה בקרביי. אם כך, הוא נחוש בדעתו להתעלם ממני. להתחמק ממני. לא לראות אותי. אם כך לא טעיתי בכלל. הוא עדיין לא רצה לראותי, אפילו שחזר מוקדם. דנה משכה בכתפיה.

"בטח נמאס לו לשמוע את הברבורים שלי במשך יומיים אז הוא יצא." דנה נשכבה על המיטה שלה. "אני לא מאמינה שאני שוכבת על מיטה רגילה! כבר נמאס לי מאוהלים ומיטות ברזל!" היא צחקקה אך אני כבר לא צחקקתי. התרוממות הרוח שלי אבדה. שום דבר לא השתנה. "דנה, אני רוצה להגיד לך משהו." אמרתי בשקט. "מה?"

"אני רוצה לחזור מוקדם יותר הביתה." דנה התרוממה לשיבה והביטה בי. "עד כמה מוקדם?"

"אני רוצה להתקשר לאימא ולבקש ממנה לחזור מחר בבוקר. זה בסדר מצידך?" "אבל למה, לילך? מה קרה?" דנה נראתה מבולבלת ולא מרוצה. "אין לי הסבר." שיניי נקשו. "אבל אני רוצה שנחזור מוקדם, בסדר?" "אבל לילך-"

"אם את רוצה תישארי, אני רוצה לחזור הביתה." איבדתי את הסבלנות שלי. חזרתי לחדר שלי ונשכבתי מתחת לשמיכה.

אני רוצה לחזור הביתה. כמה שיותר מהר. בלי לראות אף אחד. *

שכבתי במיטה, כעוסה במשך מספר שעות, כפי שנדמה לי. לא טרחתי להחליף בגדים. תכננתי וחזרתי בראשי מה אגיד לאימא, כיצד אפברק בכי, כדי שתוכל להסכים מיד ולהטיס אותי, ואת דנה, אם תסכים, על מטוס בחזרה לישראל.

בקושי יכולתי לנשום בצורה סדירה, הכל בגללו. מרצ'לו היה חוצפן כל כך, מכעיס כל כך, מרגיז, מרתח, מעצבן, חצוף, סנוב, מתנשא ומפגר כל כך. "לילך?" שמעתי את הקול הדק שלו מבעד לחשיכה. נדרכתי. האם היה זה חלום או המציאות? כבר לא יכולתי להבדיל.

היה מאוחר בלילה, כל הבית כבר הלך לישון. מה הוא עושה בחדר שלי בשעות כאלה? מה הוא עושה בחדר שלי באופן כללי?

זיהיתי את הצללית שלו מתקרבת אל המיטה והלב שלי נפעם במהירות מכאיבה. לא יכולתי לזוז. חשבתי מה יקרה אם הוא יתיישב על המיטה ורציתי להתגלגל לצידה השני. "את ישנה?" הנה בא הקול שלו שוב. הוא התקרב אל המיטה אך לא התיישב. הדמות שלו הייתה קרובה כל כך. יכולתי לשמוע את הנשימות שלו מלטפות את

"לא." מצאתי את הקול שלי, זר ומפוחד. הוא התיישב על הרצפה, עם גבו אל המיטה ושתק. תהיתי מה הוא יכול לרצות ממני, אחרי שרצה כל כך שאעזוב ואז התחמק ממני כשחזר. אם היה בחור על פני האדמה הזאת שלא הצלחתי לפענח את מחשבותיו והיה לי לחידה, זה היה הוא. "אני יכול לדבר איתך?" הוא שוב דיבר איתי בעברית. כמה מוזר העברית שלו נשמעה. כמה מרוחק וכמה קרוב הוא היה אליי באותו ערב. "תדבר." הקול שלי היה רק לחישה. "אני מצטער שהכל קרה כמו שהוא קרה. אני יודע שזה באשמתי. לא היית צריכה ללכת, את לא צריכה להקשיב למילים שאני אומר. אני יודע שאני אידיוט." "אתה לא-"

"אני כן, כל הדברים הרעים שאת חושבת עליי נכונים. אני שמח שהצלחת למצוא את הדרך לחזור. פחדתי שתאבדי באמצע הדרך. ידעתי שיש כביש שצריך לשלם עליו ולא תדעי את זה, חשבתי שאולי תמתיני לנו שם, אבל לא חיכית." הוא אמר והשתתק. תהיתי לאן השיחה המוזרה הזאת הובילה. הרגשתי ערנית למרות שכבר התחלתי להירדם מקודם, בשנייה שהוא נכנס.

אולי הוא רוצה שאני אגיד משהו, חשבתי. "משאית עם תרנגולות לקחה אותי." נזכרתי וצחקתי. אכן היה זה אירוע מוזר ומשונה להיזכר בו בשעה כזאת. "בדרך כלל הם לא עושים את זה, זה מנוגד לחוק." הוא אמר. "בכל מקרה, אז נבהלתי יותר, כשראינו שאת לא שם. יכולת להיות בכל מקום. התקשרתי לאימא שלי בערך כל כמה שעות כדי לראות אם הגעת. בפעם האחרונה שהתקשרתי היא אמרה שאת כבר פה. אז נרגעתי." "איפה היית בערב?" הרגשתי דחף לשאול. "לא רציתי לראות אותך." הוא אמר. המילים שלו דקרו בי בהפתעה כמו סכין לא מלוטשת באמצע הלב. "מה?"

"זאת האמת. אמרתי לך שאני בכלל לא טוב. אני לא בן אדם טוב." "לא תצטרך לראות אותי עוד הרבה זמן, אני חוזרת הביתה הכי מהר שאני יכולה." אמרתי בנוקשות. הקול שלי היה קר וחלול. הוא יכול היה לשמוע את הרגשות שלי מסתננים דרכו, אם רק היה מטה אוזן. "את עוזבת?"

"זה לא מה שרצית?"

"כן... אבל לא. לא יודע. אני לבד לא יודע מה אני רוצה, לילך." "רק אל תכאיב לי. אם את לא רוצה לראות אותי פשוט תלך." הקול שלי היה רפה. "אני לא רוצה להכאיב לך, הבעיה היא שאני כן רוצה לראות אותך אבל יודע כמה שזה יהיה חסר תקווה. את תחזרי לישראל ואני אשאר פה. מה הטעם להתחיל משהו... מה הטעם להכיר אותך באמת אם בסופו של דבר תעזבי?"

הרגשתי את פי מתייבש.

"אין טעם." ענית.

"חשבתי הערב, אם אני באמת רוצה לספר לך על עצמי, להכיר אותך, להיות איתך, אפילו אם יש לנו קצת זמן. אני יודע שאני מסובך ולא קל איתי, אבל את... יש בך משהו שאומר לי שאולי תתני לי הזדמנות." הוא לא הביט בי כשהוא דיבר. הקול שלו התמזג עם החשיכה. רציתי להתקרב אליו, אך לא יכולתי לעשות דבר. הרגשתי מקובעת למיטה.

גם אני מסובכת. הרבה דברים קרו לי. "לחשתי. "ולמה דווקא אני? כל הבנות אוהבות אותך." "הן לא אוהבות אותי, זה הכל לא אמיתי. זה הכל לא אהבה. למה את חושבת שאני כמו שאני? אני לא יכול להיות אני, אף אחת לא אוהבת מישהו שהוא אני. אני חייב להיות... מי שאת ראית בשביל שיאהבו אותי." קימטתי את מצחי. אף פעם לא חשבתי שזה מה שהוא חושב על עצמו. הוא תמיד נראה בטוח ורגוע, יציב ואיתן וכעת... גיליתי שמתחת לשכבות הללו הכל היה רק הצגה. "ידעתי שאתה משחק." "ידעת, נכון. ובגלל זה אני חושב שאת תביני אותי." שתקנו כמה דקות. לא ידעתי מה אמור לקרות אחרי זה. אולי חלמתי את הכל? אולי הכל היה לא אמיתי ואז אתעורר ואגלה שהשיחה הזאת בכלל לא התרחשה? "אני עוזבת, מרצ'לו." שמעתי אותו נאנח. "אני לא אצליח לגרום לך להישאר? בשום דרך?" "למה שאני אשאר? אמרת שעצמך שאין לשום דבר טעם, שגם ככה אני אעזוב, שגם ככה שום דבר לא יקרה-" "לילך, תישארי. אני יודע שלא מגיע לי, אבל אני רוצה לתת לך קצת יותר משבועיים, שבועיים איתי, אם את רוצה. אני ואת. לבדנו. אני לא יודע איך עוד לבקש ממך. אני יודע שאם תעזבי מחר אני אאבד משהו חשוב!" "אתה לא יכול לאבד אותי כי אני לא שלך." לחשתי. "ואם אני אגיד לך שאני מתחיל להתאהב בך, תישארי?" "אל תשחק איתי משחקים, מרצ'לו." ליבי נפעם. "זאת האמת, אני נשבע. לא רציתי את זה, אבל אני מתחיל להתאהב בך."

פרק 12

הדממה שהשתחררה בחדר השינה הייתה כה מביכה ומפחידה שלא הצלחתי לנשום. בהיתי בתקרה בלי לראות דבר. חשבתי שמאורע כזה לא יכול להתרחש. מרצ'לו לא יכול להגיד לי דברים כאלה. מרצ'לו לא יכול להיות בחדר שלי עכשיו. והוא גם לא יכול להתאהב בי. מה זאת אומרת 'מתאהב בי'? כיצד דבר כזה ייתכן? הרי לא עשיתי שום דבר מיוחד, לא השתדלתי להיות מקסימה בחברתו, אני הייתי בסך הכל לילך, נערה נוקשה וקרה, שלא משכה אליה תשומת לב. והנה, אחרי שלא חשבתי שמישהו יצליח לאהוב אותי כמו שאני זה קרה.

אפילו שהייתי קרה ונוקשה. אפילו שלא התאמצתי. אפילו שלרוב הייתי כבדה וסירבתי להשתתף במסיבות ולא שתיתי ולא עישנתי.

פעימות ליבי נעשו חדות יותר כשהבנתי שהוא מצפה לתגובה שלי. נדמה לי שאף הוא עצר את נשימתו בציפייה. "לילך, בבקשה תגידי משהו. כל דבר." שמעתי אותו לוחש בתחינה. בלעתי את רוקי.

"אני מפחדת, מרצ'לו." הצלחתי לומר. זאת הייתה האמת לאמיתה. לא ידעתי מה עליי לעשות עכשיו, לא ידעתי כיצד להתנהג אחרי שהוא גילה לי על רגשותיו. "גם אני," הוא אמר ואז הרגשתי את ידו הגדולה והחמימה נאחזת בידי. הוא הסתובב אליי עם פלג גופו העליון, עדיין יושב על הרצפה ועיניו נצצו. התרגשות כסוכריות קופצות החלה ממלאת את בטני. "אבל אני כל כך רוצה להיות איתך, אפילו שבועיים, אם זה מה כל מה שיש לנו. מה את אומרת?" חייכתי למרות כל הפחדים שלי. הרצונות שלנו היו זהים. "גם אני רוצה."

חשבתי שהוא רוצה להתקרב אליי ואולי אפילו להתיישב על המיטה, הרי תמיד היה כה פעיל ונמרץ, אך הוא נשאר נטוע במקומו. רק ידו לחצה חזק יותר את אצבעותיי. החיוך שעל שפתי היה חדש לי. נדמה לי שלא ראיתי אותו מחייך באופן כה פתוח קודם לכן. הוא אהב לצחוק ולחייך, אך החיוך הזה היה שונה. החיוך הזה היה במיוחד בשבילי.

"ספרי לי משהו, לילך." הוא ביקש. כל כך הרבה מחשבות מהירות ובלתי מובנות חלפו בראשי שבתחילה לא ידעתי מה לומר. לא הצלחתי להתרכז. הכל היה כל כך מפחיד ומרגש ומפתיע בו זמנית שהרגשתי שהראש שלי מאבד את הצפון. ואז נזכרתי. "פעם, כשהייתי קטנה אהבתי מאד רכבות הרים. כל הזמן נדנדתי להורים שלי לקחת אותי ללונה פארק וברכבת הרים הכי גבוהה הייתה מגבלת גובה שלא הגעתי עליה. כל הזמן מדדתי את הגובה שלי במשקוף של הדלת עד שהגעתי לגובה המתאים. כשהייתי גבוהה מספיק עליתי על הרכבת פעם אחת וקיבלתי בחילה. הקאתי מאחורי הפחים והריח היה כל כך נורא שמאז לא רציתי לעלות על הרכבת הזאת והתעצבנתי שהשקעתי כל כך הרבה מחשבה בלגדול ורציתי לחזור להיות יותר קטנה." סיפרתי את הזיכרון החמוץ מתוק. לא היה לי מושג למה נזכרתי דווקא בו ואם זה בכלל מעניין את הבחור שישב והביט בי בעיניים שכעת היו מהופנטות, אך לא פחדתי לדבר יותר בחברתו.

"איזה מצחיקה קטנה היית, בטח. אני יכול לדמיין אותך קטנה." הוא השיב. "ספר לי אתה משהו," לחשתי.

הלילה הזה היה כל כך קסום בעיניי. לא יכולתי לבקש לילה יותר טוב מזה. הרגשתי בטוחה בקרבתו, תחושה שלא שבה אליי מאז הפעם הקודמת שבה התאהבתי והתאכזבתי. תמיד פחדתי לתת את הלב שלי למישהו, וכעת, כשהוא כבר היה שייך למרצ'לו לא הייתה דרך חזרה. ידעתי שהאהבה הזאת תהיה קצרה, מרגשת ודוקרנית בסופה, ביום הפרידה, אך לא רציתי לוותר עליו. על מגע ידיו. על עיניו שצפו בי בהתרגשות. על הסיפור שלו ושלי. על ההתאהבות הזאת, עד כמה מטורפת וחסרת היגיון היא לא תהיה. "אין לי מה לספר, אני בכלל לא מיוחד, סתם בחור רגיל." הוא אמר במשיכת כתפיים.

"לא מאמינה לך, אתה יכול לבטוח בי, אחרי שסיפרתי לך על זיכרון ילדות מביך שלי." אמרתי והרגשתי בטוחה ורגועה יותר עם כל רגע. "אני יכול לנסות, אבל את בטח תצחקי עלי." "לא אני, זה מן פחד שיש לי, אל תצחקי-". "אני מבטיחה לא לצחוק." חייכתי. "אני מפחד לטוס במטוסים, עד היום." הוא אמר לי וראיתי את פניו מתכסות במבוכה. "באמת?"

"כן, בגיל שש טסנו לגור באיטליה וחשבתי שהמטוס הולך להתרסק ולא הצליחו לשכנע אותי להעלות עליו." "אז מה ההורים שלך עשו?" "לא תאמיני, הם נתנו לי ליד בן שש תרופת הרגעה ונרדמתי על המושבים בשדה התעופה. כשהתעוררתי המטוס כבר נחת. ממש כעסתי עליהם אחרי זה. וגם עכשיו אני בכלל לא מחבב מטוסים." הוא סיפר. "אתה יודע מה, אתה בכלל לא הבחור שחשבתי שאתה בהתחלה." התוודיתי ולחיי בערו. כל כך התאמצתי במהלך כל הטיול עם החבורה להתרחק ממנו, לראות את כל הדברים הרעים ששידר ולכעוס עליו שהיה קרוב לאחותי.

יכול להיות שאם לא הייתי עוזבת בחיפזון את החבורה ומרצ'לו לא היה מגיע לחפש אותי היינו מפספסים אחד את השני. מפספסים את ההזדמנות. המחשבה החדשה הזאת הייתה בלתי נסבלת. מהרגע שהוא התוודה על רגשותיו לא יכולתי או רציתי לצעוד אחרנית. הלכתי קדימה, ידי בידו, אפילו אם חיכתה לנו חומה שעמדנו להתנגש בה. חומת הזמן עם לבנים אדומות ומבצבצות בצדדים. ידעתי שאנחנו הולכים לפצוע את עצמנו אך הלב כבר חזר לפעום. חזר להתרגש. חזר להתאהב. אי אפשר היה לקחת זאת ממנו. לילך הישנה, לפני כל הפציעות והכאב התעוררה והיא חייה שוב. והלילך הזאת הייתה אני. "מה חשבת עליי?"

"שאתה כל כך מעצבן! שאתה כל הזמן מחפש איך להוכיח את עצמך ולהשוויץ..." נזכרתי ברושם הראשוני שהוא יצר אצלי. הבחור המעצבן, הדון ז'ואן שמתחיל עם כל הבנות מסביבו, הבחור חסר האחריות, הלא רציני. וכעת, אותו בחור בדיוק, ללא מסיכות ושקרים ישב למרגלות המיטה שלי, ידו אוחזת באדיקות בידי. "את צודקת, אני באמת כל אלו... אמרתי לך. אני לא יודע מה יש לאהוב בי." "אבל אני חושבת שאני יודעת מה יש לאהוב בך, מרצ'לו. אני יודעת."

*

 אחרי שמרצ'לו פרש לחדר השינה שלו לא יכולתי לעצום את עיניי. רגשותיי התערבלו בבטני ולא נתנו לי מנוחה. התרגשתי ופחדתי כל כך שלא יכולתי להרשות לעצמי לישון עד שאפתור את הבעיה. אך לצערי לא מצאתי שום פתרון. ידעתי שמחכים לי ולדנה כרטיסי טיסה, עמוק במזוודה, לקראת סוף החודש ואז אעזוב את איטליה. לא יכולתי להישאר, עדיין נותרה לי שנתי האחרונה בתיכון ואז גם צבא ומרצ'לו היה עסוק בלימודים שלו, ולא ציפיתי שהוא יותר עליהם למעני. דנה הייתה זו שנכנסה ראשונה לחדרי בבוקר וגילתה שאני ערה ודומעת. היא נבהלה והתקרבה כדי

לחבק אותי.
 "מה קרה, לילך? למה את בוכה?" היא חיבקה אותי.
 "שום דבר." מחיתי את עיניי. הכי לא רציתי שהוא יראה אותי בוכה. עדיף שיראה אותי מחייכת ושמחה, זוהרת, בגללו, ולא עצובה על מחסור הזמן שיש לנו לבלות יחדיו. היה לי דחף חזק ללכת לחדרו ולהיצמד לזרועו ולא לעזוב.
 "את עדיין רוצה לעזוב? את עדיין רוצה להתקשר לאימא ולהקדים את הכרטיסים שלנו? בגלל זה את עצובה?"
 "לא! אני לא רוצה לחזור בכלל! אני רוצה להישאר פה!" קראתי.
 דנה נראתה מבולבלת.
 "אני בכלל לא מבינה, כל יום את מחליטה משהו אחר? את רוצה להישאר או לעזוב?"
 "להישאר, דנה."
 חייכתי חיוך קלוש.
 נראה שדנה קלטה לפתע את השינוי.
 "תספרי לי מיד מה קרה, אני רוצה לדעת!" היא קיפצה על המיטה בשמחה. "איך יכולת לא לספר לי מיד? את לא מתרגשת?"
 "אני... חושבת שאני ומרצ'לו ביחד." המילים בקעו מפי וחייכתי למרות רצוני. החיוך היה דבוק על שפתיי למרות שעניי דמעו.
 "וואו! ידעתי! ידעתי! ידעתי!"
 "ששש!" ניסיתי להשתיק אותה אך לא היה טעם בכך. קולה של דנה היה רם ומאושר בשבילי ובאותה שנייה אהבתי אותה יותר מכל. חשבתי שהיא לא תשמח עבורי, או שהיא רוצה את מרצ'לו לעצמה, אך אם היא הרגישה את כל אלו, היא טרחה להסתיר זאת מפניי.
 "ידעתי, לילך! ידעתי... הוא דיבר עלייך כל כך הרבה ביומיים האלה שחיפשנו אותך שחשבתי שאני אקפוץ מצוק אם הוא לא יחזור וינשק לך את הצורה." היא צחקקה בשובבות.
 "הוא לא – נישק לי את הצורה –" הסמקתי. המחשבה על כך גרמה לליבי לפעום מהר אף יותר. נשיקה עם מרצ'לו. כבר כמעט שכחתי כיצד מתנשקים...
 "לא נורא, עוד מעט ינשק! אני לא מאמינה... בעצם אני כן מאמינה, ידעתי!"
 ואני ידעתי שהקריאות שלה יעירו אותו ובחלוף מספר דקות הוא עמד בכניסה לחדר עם בוקסר שחור וחולצת טריקו לבנה.
 "בוקר טוב בנות, מה קורה פה?" הוא חייך ולא יכולתי שלא להתמוגג. החיוך הזה, שהיה כעת החיוך שלי והעיניים שלו הופנו.
 דנה התרוממה מהמיטה וקפצה לחבקו.
 "מזל טוב, זוג יונים! ידעתי שתהיו ביחד! ידעתי!"
 "טוב, דנה, זה מספיק." הוא הוריד אותה בחזרה על רגליה כאילו הייתה ילדה קטנה. "אם את רוצה, יש ארוחת בוקר למטה, אימא שלי כבר הכינה."
 דנה הבינה את הרמז והשאירה אותנו לבדנו. כעת, לאור בוקר, אי אפשר היה להתחמק מווידוי הלילה. נראה שהוא נבון כמעט כמוני כשהתקרב אל המיטה שלי ונשק קלות לחיי. היה לשפתיו מרקם רך ועדין. רציתי שימשך

לנשק אותי אפילו אם לא דיברנו על כך אבל הוא הפסיק. הוא לא רצה להפיל עליי יותר מדי כבר מהרגע הראשון. "בוא שב איתי על המיטה," אמרתי. רציתי להרגיש אותו קרוב. בדמיוני ראיתי את שעון גדול וכסוף עומד מולנו ומחוגיו נעים קדימה במהירות. הנה הזמן שלך עם מרצ'לו הולך ואוזל... תנצלי את הזמן שלך עם מרצ'לו, טיק-טאק... טאק-טאק.

הוא התיישב על המיטה והתכרבלתי בחיבוק שלו. הוא היה כל כך חמים, כמו דובי גדול עם לב פועם. "ישנת טוב?" הוא שאל ברוך שלא הכרתי. "האמת שלא ישנתי בכלל, ואתה?" "ישנתי קצת לפנות בוקר אבל התעוררתי מוקדם. ישבתי באינטרנט וחיפשתי כל מיני דברים." "מה חיפשתי?"

"באיזה שעה נפתחים האתרים בערים כדי שנוכל לבקר בהם וגם אני מקווה שתאהבי את ההפתעה שלי להיום בערב." הוא פנה אליי כל כך בפרטיות ואינטימיות שעדיין לא יכולתי להאמין שאיני חייה בתוך חלום. לא יכולתי להאמין שאני באמת בזרועותיו והוא באמת מחבק אותי. שהוא רוצה להיות איתי ורק איתי. "הפתעה? אני לא כל כך אוהבת הפתעות." קימטתי את מצחי. תהיתי מה הוא יכול לתכנן לנו וקפיצות ממטוסים ותמונות של ספורט אתגרי חלפו לנגד עיניי. הוא ראה מיד על מה חשבתי. "לא, לא חשבתי על שום דבר אינטנסיבי, ממש התאמצתי. חכי ותראי." הוא נשק לשיערי. "אני כבר ממש רוצה לראות מה הכנת אבל אני אפילו לא רוצה שיגיע הערב, כי אז עוד יום יעבור." אמרתי בלחש. הוא הביט בי בהבנה. "אני רוצה שתבטיחי לי משהו." אמר ברצינות. "מה?"

"שתהני מהזמן שיש לנו ולא תדברי על זה. שנבלה כל יום לשם עצמו. מסכימה?" "בסדר." השבתי אבל ידעתי שלא אצליח לשכוח את העובדה המצערת הזאת שחגה מעל ראשי כמו ענן קודר. לא אזכיר זאת שוב לפניו אבל רסיסי האכזבה והייאוש ימשיכו לשרוט את ליבי המתרפא שוב ושוב עד שאעזוב אותו לגמרי ואעלה על המטוס. "טוב, אני אתן לך להתלבש ואני מחכה לך למטה, במבטח." הוא קם והוסיף "תבואי עם הרבה מצב רוח טוב." חייכתי את החיוך הכי רחב שלי, במיוחד בשבילו, אפילו שעמוק בתוכי ידעתי שסופה של אהבתנו להסתיים בטרגדיה.

*

את מרבית היום העברנו בצפייה בעתיקות ובכנסיות שלא ביקרתי בהן בזמן ששוטטתי לבדי ברומא. התלבשתי הכי יפה שיכולתי, בחצאית כחולה של דנה שהייתה מעט גדולה עליי וגופיה לבנה שהבליטה את גופי הכחוש. פיזרתי את שיערי ונתתי לו להתנופף ברוח. כבר זמן רב לא הרגשתי יפה ונחשקת כל כך. כל צעד שלי, כשאני אוחזת בידו של מרצ'לו לווה בהנאה. דנה חגה סביבנו ולא נתנה לנו רגע אחד להיות לבדנו. תמיד היו לה הערות להעיר או שרצחה שיצלמו אותה ליד מזרקה מסוימת בזווית מסוימת. לקראת הצהריים כבר כמעט כעסתי עליה, שהעזה לדרוש כל כך הרבה תשומת לב, כשעיקר העניין היה כלל לא בה אלא במרצ'לו. דנה פרחת בסביבה של אנשים והכי אהבה כשצפו בה.

היא לבשה שמלה אדומה ובוהקת וכמעט כל עובר אורח שני סובב את ראשו כדי לצפות בה. "נכון שרומא נפלאה? ואלגנטית? תראו כמה אנשים מחיכים אליי!" היא התלהבה. מרצ'לו חייך אליי.

"נסי ללבוש שמלה קצרה יותר ואז גם תעצרי את התנועה." עקצתי אותה. שוב הרגשתי כמו לילך הישנה. לילך השלמה. דנה הראתה לי לשון. לרגע חדלנו להיות נערות וחזרנו להיות אותן בנות מצחקקות שהיינו בבית הספר היסודי.

"זה שאת תפוסה לא אומר שאני לא צריכה ליהנות מהרווקות שלי! גם אני רוצה לתפוס לי איזה איטלקי שרמנטי-" צחקנו הרבה על דבריה ואז צחקנו כי פשוט היה לנו מצחיק. בשעות הערב הרגשתי את שירי הלחיים שלי דואבים מכל כך הרבה חיוכים. חזרנו הביתה קורנים מאושר ותמר דרשה לדעת אם אני ומרצ'לו ביחד. כשמרצ'לו אמר לה שכן היא הופתעה. "לא ייאמן, את החברה הראשונה של מרצ'לו שהוא מביא הביתה!" השמחה שלה הייתה גדולה כמעט כמו השמחה שלי.

"חשבתי שהוא הביא את כל החברות שלו לפה," מצאתי את הקול שלי כדי להגיב ומרצ'לו חייך בהתנצלות. תמר מחאה בידה.

"מה פתאום? איזה חברות רציניות כבר היו לו חוץ מאיזבל? את הראשונה, יקירה. והוא גם לא צריך ללכת רחוק כדי להיפגש איתך, כי את גרה בחדר ליד, כמה נוח." היא קרצה למרצ'לו והוא לא קרץ בחזרה. הידיעה שמרצ'לו לא הביא בנות אחרות לביתו שימחה אותי במידת מה. היא רק חיזקה את הדעה שהוא לא באמת רצה להיות הבחור שיתחיל עם כל הבנות ברדיוס הקרוב. הוא רק רצה שיהבו אותו בחזרה. כעת יכולתי לראות זאת.

"אימא, תפסיקי להביך אותי." הוא קרא והוסיף כמה מילים באיטלקית. "הוא חושב שאם יספר לך על עצמו הכל את לא תרצי להיות איתו, איזה מחשבות יש לך בראש!" תמר תרגמה עבורי את דבריו.

מרצ'לו גלגל את עיניו ומשך אותי לכיוון המדרגות לקומה השנייה. "בואי נלך לפני שאימא שלי לא תספיק לספר לך את כל הדברים המביכים שקרו לי בחיים." "אבל אימא שלך צודקת, יש לך מחשבות מוזרות! אני רוצה לדעת עליך הכל, ככה שתתכונן לדבר הרבה." אמרתי בחיוך.

"את צריכה להתכונן להפתעה שהכנתי לנו. כדאי שתתלבשי באלגנטיות." הוא נשק שוב ללחי. כבר רציתי לכוון אותו לשפתיי, חסרת סבלנות ומרוגשת אך הוא העמיד פנים שלא ראה את מעשיי וליווה אותי לחדרי. "מרצ'לו, אולי תהיה חמוד ותגלה לי לאן הולכים?" חייכתי לעברו. "אני אהיה חמוד, אבל אני לא מגלה. תיקחי בגד יפה מאחותך ועוד חצי שעה אנחנו זזים." נאנחתי ונכנסתי לחדר שלי כשמתחשק לי לקפוץ גבוה ולדלג במקום ללכת. האושר שאחז בי היה כה גדול וכה פתאומי שהתחשק לי לצעוק. אבל במקום זאת צחקתי. צחוק גדול ומתגלגל, הישר מתוך הנשמה.

*

היה קשה לשמור על מראי בסודיות מפני מרצ'לו כי בכל זאת, גרנו באותה קומה באותו בית. דנה התעקשה שהוא

לא צריך לראות אותי עד שאהיה לבושה ומאופרת לגמרי ואני אמרתי שזה לגמרי בלתי אפשרי, כי בכל רגע הוא עלול לחלוף על פני חדרה ולהציץ פנימה. "אמרתי לו לא להציץ פנימה, תפסיקי לזוז, אני אמרח את כל הצבע על העיניים שלך אם תזוזי." היא אמרה בסבר פנים רציני.

"זה לא מצחיק שאת מאפרת אותי? זוכרת כשזה היה ההפך?" הזכרתי לה. היא חדלה מלאפר אותי וחייכה.

"ברור שאני זוכרת! איך אני יכולה לשכוח? בזכותך אני יודעת להתאפר ולאפר. זה היה כייף כל כך." דנה שבה לאפר אותי. פידרה את לחיי ומרחה אודם על שפתיי.

"אני יודעת למה התכוונת עכשיו כשאמרת שאני חסרה לך, אני חושבת שאני חוזרת להיות מי שהייתי קודם, דנה." לחשתי בשקט.

דנה סיימה לאפר אותי ובחנה את פניי בקפידה. "אני חושבת שאת צודקת, לילך, ובנוסף, את נראית ממש נפלא! מרצ'לו פשוט חייב לאהוב אותך!" בהיתי במראה הגדולה שלצידי.

עיניי כוסו בשכבות עדינות של איפור כסוף ומנצנץ, שיערי הנפוח היה אסוף בפקעת עדינה מאחורי גבי. לבשתי גופיה עם כתפיות מכסף וחצאית שחורה עד הברך, בגדים של דנה שהיו קצת גדולים עליי אך לא במידה ניכרת. לא זכרתי את הפעם האחרונה שנראיתי מבוגרת ומקושטת כל כך. ידעתי שמרצ'לו עושה לי רק טוב. ידעתי שאני מאוהבת ומשוגעת לחלוטין אם אני מסכימה לחזור למנהגי הישנים רק בגלל בחור. אבל לא סתם בחור, אלא הבחור הספציפי הזה.

"מוכנה?" דנה משכה אותי אל המדרגות בנעלי העקב הכסופות שלי ושידלתי אותה להאט. "אני עוד אפול מרוב התלהבות ואתגלגל במדרגות." לחשתי בעצבנות מה.

"את לא תיפלי. את חייבת להיראות נפלא, כי המקום שאת הולכת אליו-"

"את יודעת מה הפתעה?" התעצבנתי.

"בטח שאני יודעת, אני תמיד יודעת את הכל." התחכמה.

ירדנו לקומת קרקע והמתנו למרצ'לו. תמר ויוגב הביטו בי בהתפעלות ממקום מושבם בסלון. "חכי שאני אספר לאימא שלך שהבת שלה כל כך מאושרת! רואים את זה על הפנים שלך!" תמר קראה בקול רם וגרמה ללחיי להווריד. המחשבה שאימא תהיה שותפה לחיי האהבה שלי גרמה לי לאי נוחות מסוימת.

באותו רגע מרצ'לו ירד במדרגות והוא נראה מקסים כל כך, כמעט עוצר נשימה. הוא לבש מכנס שחור וחולצה לבנה מכופתרת ונראה אלגנטי מתמיד. בקושי יכולתי לנשום כשהוא אחז בידי. ליבי זינק.

"אני מקווה שדנה לא גילתה לך את הפתעה," לחש באוזני כשיצאנו החוצה אל האוויר החמים של רומא. "לא, אבל אני מרגישה כמו נסיכה, אז אנחנו בטח הולכים לארמון." חייכתי בחולמנות. אף פעם בחיי לא דמיינתי שדברים כל כך מדהימים יקרו לי. היה זה כמו חלק מאגדה שאף פעם לא חלמתי שאזכה לקחת חלק בה.

"את כבר נסיכה, לילך, הנסיכה שלי. ואנחנו הולכים למקום שלא רחוק כל כך מלהיות ארמון." אמר ברכות. צעדנו בבגדינו המהודרים אל הרכבת התחתית ונסענו מספר תחנות ביחד עם כמה בני נוער שלבשו בגדים שחורים ושרשראות ולטשו בנו מבטים מוזרים.

"אתה בטוח שזה בסדר שלקחנו את הרכבת התחתית? הם נועצים בנו מבטים." אמרתי באי נוחות. מרצ'לו הביט בהם. אחד הבחורים אמר לו משהו באיטלקית, משהו שנשמע מתגרה. מרצ'לו לא הגיב כמו שציפיתי. הוא התעלם מהם.

"אל תשימי לב, לגמרי לא אכפת לי מאף אחד אחר חוץ ממך." הוא אמר ובאומרו זאת כרך את זרועו סביב בהגנה. את כל כך רזה", הוא הוסיף. "אפילו יותר מדי."

כעבור מספר תחנות יצאנו מהרכבת ועלינו במדרגות לרחוב. עשרות פנסים חיוורים בהקו קידמו את פנינו והאירו על בניין ויקטוריאני רב קומות שמרפסות מברזל בצבצו מתוכו. גג הבניין היה רחב ופסלי מלאכים בתנועות שונות עיטרו אותו. בצדדים עמדו כיפות מוזהבות אך ללא צלבים מתנוססים עליהם. אנשים בלבוש מהודר נכנסו פנימה בהמולה של התרגשות וזוהר שכמותו לא ראיתי בחיי.

"איפה אנחנו?" אמרתי והרגשתי שכל זה טוב מכדי להיות אמיתי, ועם זאת, זאת בהחלט הייתה המציאות. "הגענו לבניין האופרה, מקווה שאת אוהבת אופרה, כי יש לי זוג כרטיסים בכיס."

14

פרק

מאותו רגע ששמעתי שוב את אזכור שמו נדמה שהכל התהפך במאה שמונים מעלות. החיוך הרחב שהיה פרוס על שפתיי נמתח לכדי קו דק ומתוח ושוב לא חייכתי. הניצוץ הבהוק והמאוהב בעיניי החל להבהב. לפתע שוב לא הייתי בטוחה בכלום. לא ברגשותיי ההולכים וגוברים כלפי מרצ'לו ולא ברגשותיי המתעוררים מתחת לפני השטח כלפי עומרי.

את עומרי הכרתי היטב, ועד כמה ששנאתי להזכיר את שמו ולצוד את זיכרונותיו ממגירת הזיכרונות שלי, ידעתי שהוא חלק בלתי נפרד ממני. חלק שאיני יכולה למחוק מחיי. חלק מהעבר שלי. הוא השאיר בי צלקות בלתי ניתנות לריפוי, אך היה גם האהבה הראשונה וההרסנית שלי. ומרצ'לו... מרצ'לו היה הבחור המתוק והמדהים שהכרתי לא מזמן ובכלל לא האמנתי שמגיע לי לשהות במחיצתו. כל תו מתווי פניו, כל חלקיק מגופו, כל מילה שאמר לי, כל אלו היו כל כך עצומים וגדולים עבורי שהייתה לי הרגשה שהוא טוב מכדי להיות אמיתי.

גוש צורב ומפעפע החל להתפתח ולהתקבע בבית החזה שלי והפריע לי לנשום. הרגשתי שכל נשימה שלקחתי פנימה הייתה מאומצת. כואבת. חותכת את כל איבריי הפנימיים ומניחה לי לדמם ללא מטרה. נאבקתי לחזור לחשוב עם ראשי, עם ההיגיון והשכל הישר, עם העובדות הקרות, אך לא הצלחתי. הלב שפעם בתוכי, חציו מצולק, חציו האחר מגניב פעימות של תקווה השתלט על גופי. בקושי הצלחתי לזוז.

עומרי התפרס על פני ציר כה גדול של זמן, היו כל כך הרבה ימים של עומרי בעברי, ימים שהקדשתי לו, ימים שמחשבותיי כמהו לו וגם ימים שפחדתי ממנו, ימים שבכיתי בגללו והיום האחרון שלנו ביחד, בו הסתיים הסיפור הקודר ביותר שנרשם בדפי חיי.

עם מרצ'לו אפילו הדקות שלנו ביחד היו ספורות. פחדתי שאם רק אמצמץ אפספס אותו. פחדתי שאם רק אירדם כבר אהיה שוב בדרכי חזרה לישראל. מרצ'לו היה ההווה, ההווה שחמק מידי במהירות שיא, ההווה שהיה רק

אשליה. אהבה שאין לה זמן להתפתח ולצמוח. אהבה שאין לה תקווה. הפיתוי לחזור לישראל ולדבר עם עומרי היה מרגש ומצמרר בו זמנית. לא ראיתי אותו כבר זמן רב והגוף שלי עדיין חשק בגוף שלו, למרות הכל. הלב שלי עדיין נזכר בכל אותם מילים שאמר לי, בכל אותם ערבים שבילינו יחדיו מתחת לשמיכה, בכל אותן פעמים שהשתוקקתי להאמין לטירות שבנה לנו באוויר ורק רציתי להיות חלק מאותו חלום. אם רק יכולתי לחזור אליו והוא היה משתנה. והוא היה הופך להיות שוב הבחור ששבה את ליבי בגיל חמש עשרה. אם רק היה חוזר להיות האדם שגרם לי להאמין שאין יותר טובה ממני ולא האדם שגרם לי להאמין שאין גרועה ממני.

אם רק...
 "לילך?" קולו של מרצ'לו חדר מבעד אובך המחשבות שהסעירו את ליבי. הוא ירד בגרם המדרגות והתקרב אליי.
 "למה את נשענת על הקיר? את בסדר? אימא שלך בסדר?"
 לא יכולתי לענות. הוא התקרב אליי וחיבק אותי והגוף שלי הצטמרר מעונג למרות כל השריפות שהרגשתי שבערו בתוכי.

הרגשתי בוגדת. בוגדת מלוכלכת. הנה בחור מדהים מחבק אותי ומנסה לעודד אותי והדבר היחיד שעולה בדעתי זה האם אני יכולה לחזור לחבר שלי לשעבר, זה ששרטט בגופי שריטות ותסביכים שאף פעם לא הצלחתי לפתור. בכלל לא הגיע לי שמרצ'לו יחבק אותי. בכלל לא הגיע לי שמרצ'לו ינשק אותי. תמיד ידעתי שאני צריכה להיות לבד. הרי רק מישהי שאין שכל בראשה יכולה לרצות בכנות לחזור לבחור שהכה אותה וגרם לה לאבד את הדבר הכי חשוב בחייה. הדבר שלא ידעה שהיה לה עד שאיבדה אותו. חיבקתי אותו וידעתי שהוא הקרקע המייצבת שלי. הבסיס שלי. המקום הבטוח שלי. לא יכולתי לתת לו לראות את עיניי הלחות כך שקברתי את פניי בזרועותיו.
 "את בסדר, נסיכה?"

ניסיתי להנהן. הייתי חייבת לגרש את עומרי ממחשבותיי. ידעתי שאני פשוט מפגרת. מפגרת חסרת שכל על כך שחשבתי עליו בכלל. אילצתי עצמי להדחיק במודע את המחשבות עליו לפחות לשבועיים. עד שאחזור לישראל. ואז כבר אראה מה יהיה בוגדת מגעילה.

"בוא נלך לטייל, מרצ'לו." לחשתי כשקולי בקושי נשמע.
 "בסדר, את לא רוצה לאכול ארוחת בוקר?" הוא ליטף את שיערי, לא יודע כלל על ההוריקן שסחף אותי בחזרה שנתיים אחרנית.

"לא, אני לא רעבה. נאכל בחוץ, בסדר?" הרמתי אליו את עיניי. הוא סקר אותן בזהירות ונראה שתובנה חדשה עלתה בראשו, אך הוא לא שיתף אותי במחשבותיו. "בסדר, תחליפי בגדים ואני מחכה לך למטה." הוא אמר. מיהרתי לעלות בחזרה בגרם המדרגות ולבשתי חולצה ומכנס קצר שהוצאתי באופן רנדומלי מהמזוודה שלי. ידעתי שאני נסערת ואני חייבת להירגע. כשירדתי במדרגות ועיני לא עזבו אותי לרגע ניסיתי לחייך. הצלחתי רק בקושי. "אנחנו הולכים לראות את הפנתיאון וגם את מזרקת טרביי. אני מקווה שתאהבי אותם, לילך." "גם אני." השבתי לאחר שכלל לא שמעתי את מה שהוא אמר. הייתי עסוקה במלחמות הפנימיות שלי. המלחמות

בהן תמיד הפסדתי לעצמי. גם ברגשותיי וגם במוחי.
*

השמש הלוהטת חיממה את כתפיו ואת ראשינו כשצעדנו ברחובות העתיקים של רומא יד ביד. כמעט ולא דיברנו. לא הרגשתי שאני יכולה לדבר בכלל. לפתוח את פי ולחבר כמה מילים יחדיו לכדיו משפטיים. עיניי גמעו את המראות מסביבי, את הבניינים העתיקים ואת המרפסות הציוריות ואת המזרקות עם פסלי האבן שעמדו בצדי הרחובות והזכירו לי תקופה שכלל לא יכולתי להיות נוכחת בה. תקופה רומנטית. קסומה. תקופה שבה נדמה לי שהכל היה קל יותר ואהבות, לא היו לפרק זמן מסוים, אלא לכל החיים. הרגשתי את החום נפלט אליי מכל מקום אפשרי כתנור. מאחיזתו התמימה והבטוחה של מרצ'לו, מהאספלט האפור, מן חלונות הראווה ומן הפיצריות והמסעדות. יכולתי להרגיש את לחיי אדומות ובוערות ואפילו לא יכולתי להסתיר זאת. גופי בגד בי. הוא הסגיר את הבוגדנות שלי. את השריטות שלי. חלפנו על פני מעברים צדדים ומוכרים שניסו לשכנע אותנו לקנות מזכרות יקרות וגלויות של רומא עד שעמודי השיש הגרמיים לכדו את כל תשומת ליבי. עמדנו ליד מזרקה עם חיות מפוסלות שנראו לי כחיות של השטן ומולנו מבנה ענק שהטיל צל על כל הבניינים הקטנים והצבעוניים שעמדו לידו. כמה מילים בלטינית נחרטו על שלט על גג הפנתיאון, מילים שנראו לי חסרות משמעות לחלוטין. "מה את אומרת?" מרצ'לו שבר את השתיקה. הוא כבר התחיל לדאוג לי, כשלא פציתי את פי במשך שעה ארוכה בהליכתנו.

"מרשים." השבתי. התחלתי לחזור לעצמי. ללילך לפני ששמעה על עומרי. התחרטתי שדיברתי עם אימא שלי. כעסתי עליה שבכלל דיברה עליו. למה לא שתקתה? למה הייתה חייבת לפתוח את פיה? למה הייתה חייבת להזכיר לי דווקא אותה? "בפנים הוא עוד יותר יפה." מרצ'לו חייך את החיוך הנפלא שלו. רציתי לבקש ממנו סליחה על ההתנהגות שלי, על הטיפשות שלי אך ידעתי שאם אתנצל הוא לא יבין על מה. ובכל זאת רציתי לספר לו כל כך הרבה דברים שידעתי שאצטרך לשמור בתוכי, בקופסה קטנה ונעולה היטב. נכנסנו פנימה אל המבנה המעוגל עם רצפת השיש הלבנה והאפורה. מצידנו עשרות יצירות אומנות של קדושים שנפרסו על הקירות. מתחת לכל יצירה עמדו נרות נשמה שזהרו והפיקו הילות קטנות שגרמו לי להרגיש שאנחנו דרגה אחת מעל פני הקרקע. קולות התיירים הרבים מסביבי היטשטשו עד שכלל לא הצלחתי לשמוע אותם. עיניי טיילו על הקירות המוזהבים ועל הרצפה המהודרת עד שהגיע לקרני אור שריקדו על השיש והרמתי את מבטי. באמצע הכיפה המוזהבת היה חור שקרני השמש הסתננו דרכו. "למה יש חור בכיפה?" שאלתי. בשום כנסייה אחרת שביקרתי עד כה לא היה חור במרכזה. "אה, הפנתיאון היא הכנסייה הכי עתיקה בעיר. הפסלים גנבו חלק מהכיפה שלה כדי להשלים את הכיפה בוותיקן." "באמת?"

"כן."
"אבל זה נראה מתאים יותר ככה. זה נותן... שמץ של תקווה." "חושבת?"

הנהנתי קלות ונתתי לעיניי להסתנוור מן האור. היו מבנים שגרמו לליבי לדלג על פעימה. בני האדם של פעם עשו

דברים דגולים ומדהימים כל כך... ומה נשאר מהם כיום? האם נשאר שריד כלשהו לאותה עוצמה שהייתה קיימת באנשים של פעם באנשים שאני הכרתי? בהווה מעשים נראו כל כך חסר ייחוד. שום דבר עוצר נשימה לא התרחש. לא נבנו כנסיות מרשימות ולא בתי כנסת ולא ארמונות ותיאטראות מפוארות. אנשים פשוט התקיימו...
 ורק קמצוץ מהם חיו באמת.

המשכנו מהפנתיאון אל רחובות צרים, חלפנו על פני חשמליות עמוסות באנשים, קבוצת שחקני רחוב שניגנו יצירה כלשהי שלא שמעתי אותה קודם לכן ואז מרצ'לו פנה לרחוב צדדי. הלכתי אחריו, נפעמת מההחלטיות שלו. מההתמצאות שלו. לא הרגשתי שהוא רק הבחור שלי, אלא גם שהוא הגיבור שלי. הייתה זו מחשבה טיפשית מעט, אך לא הייתה דרך אחרת לתאר אותו. בסביבתו תמיד חיפשתי את ההגנה וההדרכה שלו. אפילו ברגעים שבהם עמדתי על פני תהום, ידעתי שארגיש טוב יותר אם ידו תחזיק בידי. מסביבנו החלו עשרות אלפי תיירים לצעוד באותה דרך. נדחסנו ביניהם ותהיתי מה מקור ההשתאות הגדול הזה שכולם נוהרים אליו. המשכנו לצעוד בעלייה עד שהאנשים שהלכו מקדימה פנו ימינה והגיע גם תורנו לפנות ימינה. בתחילה חשבתי שאנחנו רואים כיכר. כיכר לבנה עם מזרקות וכנסייה. אך בעצם הייתה זו מזרקה גדולה עם פסלי אדם וחיות שנחו על חלוקי אבן באמצע המים. עשרות אלפי אנשים הצטופפו על שולי המזרקה ופלאשים של מצלמה צדו את עיני מכל עבר. הייתה זו ללא ספק המזרקה הגדולה והיפה ביותר שראיתי ברומא. מרצ'לו פילס את דרכינו עד שיכולנו להתקרב יותר אל המזרקה. חיכינו עד שכמה תיירים בריטיים יסיימו להצטלם ומרצ'לו התיישב על האבן הקרה והושיב אותי על ברכיו. המים רחשו סביבנו וגם צליל של מתכת ככפצופים בפעמון. הבטתי מסביבי, אף אחד לא התייחס אלינו. כולם היו עסוקים בחיים שלהם. ראיתי כמה ילדים זורקים מטבעות אל תוך המזרקה.

"למה הם עושים את זה, לילך. יש אגדה על המזרקה הזאת." מרצ'לו השיב.
 "אגדה? תספר לי."

"אומרים... שאם מסתובבים אל המזרקה עם הגב וזורקים מטבע, אפשר לבקש כל משאלה והיא תתגשם." הוא נשק ללחיי.

"אני רוצה לנסות." אמרתי ברצינות.
 "את מאמינה בזה?"

"אני מאמינה שרומא כולה מלאה בניסים אז... למה לא להביע משאלה?" מרצ'לו צחק.

"את מאמינה באגדות ממש כמו ילדה קטנה."
 "זה מוזר לדעתך?" הסתייגתי.

"לא, זה הכי חמוד בעולם. אף פעם לא הכרתי מישהו כמוך. כבר אמרתי לך." הוא נשק לשפתיי. הרגשתי שאנחנו נסחפים במורד הזרם וכל העולם מסביבנו הוא רק מערכת של צבעים וצלילים מטושטשים. רציתי רק להמשיך לנשק אותו. לא להתנתק מגופו. הבטן שלי געשה מרוב התרגשות. ידעתי שחשקתי בו. תשוקה שהסעירה אותי והפחידה אותי בו זמנית. כבר לא הייתי אותה נערה תמימה שלא הבינה למה גופה מגיב בעוצמה שכזאת לכל נגיעה. כבר ידעתי מה קרה לגוף שלי. קראתי את הסימנים. והסימנים היו ברורים ובלתי ניתנים לערעור. כל כך

רציתי אותו... עד שכמעט פלטתי אנחה בקול רם. אילצתי את עצמי להרחיק את שפתיי משפתי. קיוויתי שאף אחד לא מסתכל עלינו, קיוויתי שאף אחד לא רואה איך ההורמונים משתוללים בגופי. "מרצ'לו, אמרת שנזרוק מטבעות למזרקה!" צחקתי. "אה, נכון, איך שכחתי?!" הוא הוציא את ארנקו והוציא משם שתי מטבעות של עשרה סנט של יורו והושיט לי אחד מהם. "טוב, איך עושים את זה?" התרגשתי. מרצ'לו צחק. "טוב, אם את ממש רוצה לעשות את זה לפי האגדה אז צריך לקום ולהסתובב עם הגב אל המזרקה ולזרוק את המטבע מעבר לכתף. באותו זמן צריך לבקש משאלה מהפסל של נפטון, אל הים, והיא בטוח תתגשם." "בסדר." אמרתי וקמנו. נעמדנו עם הגב אל המזרקה. ראיתי את עשרות התיירים מסתכלים לכיווני והמצלמות שלהם תקתקו תמונות בקצב מסחרר. ביד אחת אחזתי בידו של מרצ'לו וביד השנייה החזקתי את המטבע הזעיר. מרצ'לו ספר לשלוש באיטלקית. עצמתי את עייני, זורקת את המטבע, והבעתי משאלה. כשהסתובבנו ראינו את המטבעות שלנו שוקעים על קרקעית המזרקה ושוב התנשקנו, בתשוקה, בייאוש, בהתאהבות. נדמה שהצלחתי להדחיק את עומרי לגמרי ממשבותיי וליהנות מחברתו של מרצ'לו. נדמה ששוב הזרקתי זריקת אושר והתאהבות לחיים שלי. אך שוב דבר הוא לא כפי שנדמה לנו לפי מראית העין, ועד כמה שננסה להסתיר את האמת היא תמיד תעלה על פני השטח ותצא לאור.

15

פרק

הימים חלפו והרגשות שלי כלפי מרצ'לו התעצמו עם כל שנייה שחלפה. מרצ'לו לקח אותי לראות את האי הכי קטן בעולם, אי שנמצא בלב ליבה של רומא, קטן כל כך שבתוך עשר דקות כבר אפשר היה לחצות את הגשר לצידה השני של העיר. באחד הערבים התקיים על האי קרנבל של סלסה. הלכנו כולנו יחדיו עם החבורה של מרצ'לו, בדיוק כמו בהתחלה, ורקדנו לאורות האדומים והעמומים לצלילי המוזיקה כשנהר הטיבר סוחף את מימיו מסביבנו. אך ביום שבו לקחנו יום שלם בשביל לבקר בוותיקן הכל השתנה. מרצ'לו התלונן ואמר שבתיכון לקחו אותו ואת הכיתה שלו לוותיקן לפחות עשר פעם ואפילו הכריחו אותם לכתוב עבודת מחקר ותצפית על מרכז הנצרות העולמי. כנסיית סנט פטרוס שעמדה בליבו של הוותיקן סימרה את השערות על ידיי אפילו ממרחק. ביזע רב טיפסנו אל הכיפה במדרגות ישנות מברזל ובדיוק מתי שחשבתי שהסבל הזה של העלייה למעלה עם תקרה כעורה לא יגמר לעולם, הגענו אל הגג הגבוה ביותר בנצרות כולה. הרגשתי שכל העולם נפרס לנגד עינינו. כל רומא כולה. שורה של כנסיות וצלבים וגגות בתים ישנים והטיבר שנראה כזרועה ענקית המושטת קדימה השתחל בין הבתים. "היה שווה לעלות לכאן?" הוא שאל אותי. "כן, תראה... זה הקוליסאום. וזה הפורום הרומי... וואו. אפשר לראות מכאן את כל רומא כולה." לחשתי. "בואי אני אצלם אותך." הוא הוציא מצלמה מהתיק הקטן שלו. "תעמדי ליד המעקה."

"לא, מרצ'לו, אני לא ממש פוטוגנית-"

"לא, תפסיקי, לא רוצה לשמוע!" הוא התחיל לצלם אותי בזמן שהתנגדתי בקול רם. לבסוף נכנעתי וחייכתי אל עבר הבחור שלי, מאוהבת כל כך. מסונוורת. יודעת שהזמן שלנו הולך ואוזל. "תבקש ממשהו לצלם את שנינו. אין לנו תמונות ביחד." אמרתי לו. מרצ'לו ביקש מבחור אחד שצילם את חברה שלו לצלם את שנינו. הוא כרך את זרועו סביבי והבחור צילם אותנו פעמיים.

"כשאני אגיע הביתה, תשלח לי את התמונות האלה, טוב?" אמרתי לו אך הוא לא ענה. הוא סקר את העיר שלו ונדמה שלא שמע אותי. "מרצ'לו!"

"מה?"

"אתה בסדר?"

הוא חזר להביט בי. "אני לא רוצה שתיסעי מכאן. אני לא רוצה שתעזבי בכלל." הוא אמר. ידעתי שהוא בעצמו אסר עליי לדבר על העזיבה שלי, למרות שרציתי להתלונן ולבכות על כך, אך הפעם הוא עצמו הפר את הבטחתו. נדמה שמהו נשבר בתוכו. כמעט רציתי להבטיח לו שלא אעזוב, למרות שזה היה טירוף מוחלט. "מרצ'לו... הלואי ויכולתי לא לעזוב אבל-"

"תנשקי אותי, לילך. לא נדבר על זה-"

נשקתי לשפתיו אך הרגשתי שכל גופו נוקשה ולא נרגע. "בוא נדבר על זה, אני מרגישה שאתה רוצה לדבר על זה." לחשתי באוזנו. "מה יש לומר, לילך?" הוא פנה אליי בחיוך חמוץ שנראה לי עצוב ומר בו זמנית. "כל האהבות שלי עוזבות אותי וגם את עוזבת. בעוד שבוע בדיוק." כשהוא ספר את הימים בדיוק שכזה זה גרם לחושיי להתחדד. שבוע אחד. שבעה ימים. זה כל מה שנשאר לנו ביחד. נראה שהם יכולים לעבור במצמוץ של עין. שבריר של שנייה. דמיינתי שאני אורזת את המזוודות שלי ובחילה עמדה בגרוני. רציתי להפסיק את המחשבות הללו תיכף ומיד. רק רציתי להמשיך לחבק אותו. לדבר איתו. להיות שלו. לא רציתי לחזור. ידעתי שכשאחזור עומרי יהיה שם. ידעתי שלא אוכל לעמוד בפניו. לא אוכל לברוח ממנו. ומרצ'לו יהיה רק זיכרון רחוק. ואולי בסופו של דבר אשכנע את עצמי שבכלל לא היה קיים, שבסך הכל המצאתי אותו לעצמי. ואז אמשיך את חיי. בדרך שהיא לא דרך. בחיים שהם לא חיים. ותמיד אזכר בקיץ אחד בגיל שבע עשרה. בקיץ שבו התעוררו מחדש התקוות וקרסו בעוצמה על הרצפה.

"א-אני מצטערת, מרצ'לו... אני לא חושבת שיש דרך אחרת." אמרתי. הכאב היה חד כל כך בחזה שלי שיכולתי להישבע שהוא יסדוק כל חלק וחלק בגופי. "יש דרך! אולי את תוכלי להישאר פה, לגור אצלנו. ההורים שלך יממנו לך את השנה האחרונה הזאת ואז תהיי חופשייה!" הקול שלו נשמע חדור תקווה, חדור תקווה מדי. ניחשתי שהוא חשב על המחשבות הללו כל השבוע ולא שיתף אותי. הוא ניסה לחפש דרכים להציל את האהבה שלנו מפני התהום שהלכנו לתוכה בעיניים פקוחות. הוא

ניסה למצוא יציאה מהמבוך הזה שנקלענו לתוכו. אך לצערי כל מה שהציע לא היה בר ביצוע. "ההורים שלי בקושי שילמו על כרטיסי הטיסה לפה-" "לא משנה, אני אשלם עלייך! אני עובד במשך כל שנת הלימודים במכללה שלי ויש לי מספיק כסף-" "מרצ'לו! אני בכלל לא רוצה לשמוע את זה! אתה קורע את התחת כל השנה ואתה חושב לבזבז את כל זה עליי?! בבקשה אל תגיד את זה, אני בכלל לא מוכנה לקבל את זה-" "או שאני יכול לעלות לישראל, יש לי מספיק כסף ואני יודע עברית ברמה בינונית ואני יכול ללמוד שם. כן, זה רעיון! את לא חושבת?" העיניים שלו בערו בהתלהבות פתע. נדמה שהוא עלה על רעיון מוצלח. רעיון שבאמת יכול לצאת לפועל. אך כל מה שהוא אמר נדמה לי דמיוני. דמיוני עד כדי כאב. לא ידעתי אם הוא משלה אותי או את עצמו או את שנינו יחד, אך הכאב היה בלתי נסבל. "אני לא יודעת... אני לא רוצה שתעשה בשבילי הקרבות. אתה לא מכיר אותי באמת." אמרתי לבסוף. "בטח שאני מכיר אותך!" התנגד. "אתה לא מכיר אותי מספיק בשביל לעבור לארץ אחרת, מרצ'לו. זה יותר מדי... מפחיד בשבילי. חשבת על זה עד הסוף? חשבת שאם תעבור לארץ אחרת בשבילי תשאיר את המשפחה שלך מאחור? מה חשבת שתעשה איתי?... איזה עתיד אתה רואה לי ולך? אתה באמת רואה אותי?" "היית פשוט אומרת את זה אחרת, לילך." הקול שלו נהפך לקשה ומרוחק. "אומרת מה?" "שאת בכלל לא רוצה להיות איתי. שאני סתם קטע של שבועיים בשבילך." הוא אפילו לא הביט בי. עיניו ננעצו בעקשנות באופק. "מה?" הרגשתי שהלב נופל לי לתחתונים. "על מה אתה מדבר?" "את כל כך מתנגדת לכל מה שאני מציע! כל דרך שאני מעלה את פוסלת! אז כנראה שזה רק אני רוצה שזה יצליח-" "לא, מרצ'לו! בבקשה אל תחשוב ככה!" יכולתי להשתטח על הרצפה כדי להוכיח לו אחרת אבל הוא לא רצה לשמוע. "בואי נחזור למטה." הוא פנה אל עבר המדרגות ובכלל לא חיכה לי. פתחתי בריצה כדי להשיג אותו וירדתי בהתנשמות במדרגות אחריו. הוא האיץ את הקצב ואני פצחתי בריצה מטורפת ככל שיכולתי ועדיין לא הצלחתי להדביק אותו. הרגליים שלי כאבו וחשבתי שאני אתמוטט אך הוא לא עצר. הוא נעלם משדה ראייתי וכבר לא יכולתי להגיע אליו אפילו אם הושטתי את ידי קדימה. "מרצ'לו! תעצור בבקשה-" הקול שלי הדהד ושמעתי את קולי הנואש חוזר אליי ללא מענה. צעדיו נקשו על האבן בחיפזון והתרחקו ממני בכל רגע. נאבקתי עד שלא יכולתי להמשיך יותר. צד ימין בבטני דאב ונאחזתי בו בחצי נשימה. נעצרתי באמצע המדרגות הלולייניות החשוכות ולפתע לא שמעתי צעדים יותר. ידעתי שאני לבדי בחלק כלשהו של כנסיית סנט פטרוס. לא ידעתי כמה מדרגות נותרו לי עד שאגיע בחזרה לקרקע. לא ידעתי אם מרצ'לו בכלל מחכה לי למטה או שהוא עזב אותי למצוא את הדרך לבדי. התיישבתי על המדרגות הקרות וידיי מיששו את המדרגות הקפואות. כבשתי את פניי בידי והתחלתי לבכות בחוסר אונים. לא יכולתי לעצור את עצמי. המחשבה שמרצ'לו עזב אותי. נטש אותי. כעס עליי עד כדי כך שהוא כבר לא רצה להיות איתי הטריפה אותי. לא ידעתי מה

לעשות עם עצמי. איך לנשום כמו שצריך. איך לתפקד כמו שצריך. איך לחשוב. המחשבות נאטמו והרגשתי רק את החלל מסביבי.

שמעתי צעדים הולכים ומתקרבים וקבוצה של תיירים עלו במדרגות לקראתי. הרמתי את עיניי הבוכיות כשכמה גברים ונשים בגיל העמידה נעצרו לידי. "את בסדר, חמודה?" שאלו אותי באנגלית. "את מרגישה טוב?" "אני... זה בסדר." הנהנתי במבוכה ומחיתי את עיניי. "ראיתם בחור יורד במדרגות עם חולצה כחולה כהה?" הגברים והנשים דיברו ביניהם. "כן ראינו אותו. הוא הלך מהר. בחור עם שיער כהה ותיק שחור." "הלך?" הרגשתי שאני לא יכולה להקים את עצמי מהמדרגות. "את בטוחה שאת בסדר?" אחת הנשים התקרבה אליי. היא חייכה אליי חיוך חסר שיניים אבל לא יכולתי להשיב לה. "אני חייבת להגיע למטה." עניתי בקול חלול והקמתי את עצמי בכוח. הוא לא יכול להגיע רחוק, אלא אם כן רץ בכל כוחו ולא יכולתי לדמיין זאת. אולי בכל זאת אספיק להגיע אליו... לדבר איתו. לרדת על ברכיי אם צריך כדי שיקשיב לי.

הלב שלי הלם באוזניי כשהתחלתי לרדת במדרגות במהירות מחדשת. כשהגעתי אל המדרגות האחרונות יכולתי לשמוע את האנשים מסתובבים בכנסייה מתלחששים ביניהם. קיוויתי שהוא עומד שם, מחכה לי אחרי הכל, נרגע מכעסו, מחייך בהתנצלות, אך הוא לא היה שם. התאמצתי כדי להבדיל בין האנשים הרבים שחלפו על פניי ואף אחד מהם לא נראה כמו מרצ'לו. הדם שטף את פניי. נלחצתי. הוא באמת עזב אותי? איך הוא יכול היה? *

חציתי את הכנסייה, מתעלמת מכל האנשים מסביבי, מכל הפסלים, מכל הזהב והזהור והקדושה ששררה במקום ומצאתי עצמי בכיכר סנט פטרוס. ירדתי בגרם המדרגות והרמתי את עיניי. בכיכר עמדו שתי מזרקות עגולות, מקבילות אחת לשנייה, כמה עשרות מטרים אחת מהשנייה. מסביב לכיכר עמדו שורות על גבי שורות של עמודי שיש שהזכירו לי צבתות של סרטן שלכדו את הכיכר בידיהן. ליד אחד המזרקות, ראיתי מרחוק דמות עם בגדים כהים. בלי לחשוב רצתי קדימה כשפי מתבייש וידיי נרעדו. הוא חיכה לי. הוא עמד שם והביט בדמותי מתקרבת אליו. חשבתי לחבק אותו, ליפול אל תוך זרועותיו, לנשק אותו, להיצמד אליו חזק, אך הדבר הראשון שעשיתי כשהתקרבתי מספיק היה להלום בכל כוחי בגופו. "איך העזת?!" התפרצתי אליו. לא ידעתי מה אני עושה ומה אני אומרת אך לא יכולתי לשלוט על עצמי. נכנסתי למצב של טירוף. דעתי נטרפה עליי. "לילך-"

"למה עזבת אותי, לעזאזל, מרצ'לו!" הלמתי אותו והוא אפילו לא טרח להגן על עצמו. גופו נהדף כמה מטרים לאחור עד שהוא נצמד אל המזרקה. עוד דחיפה אחת והוא היה זוכה לטעום ממימיה הקרים. "לילך-"

"למה עזבת אותי, לעזאזל, מרצ'לו!" הלמתי אותו והוא אפילו לא טרח להגן על עצמו. גופו נהדף כמה מטרים לאחור עד שהוא נצמד אל המזרקה. עוד דחיפה אחת והוא היה זוכה לטעום ממימיה הקרים. "לילך-"

"למה? למה? למה?"

התרחקתי ממנו והלכתי מסביב למזרקה. הייתי חייבת לצנן את מחשבותיי. כעסתי יותר מדי. הכעס שלי היה מהול בפחד. המחשבה שמרצ'לו עזב אותי החליאה אותי כל כך שלא הצלחתי להתמודד איתה. ידעתי שביום שאעזוב הלב שלי יישבר יותר מאשר בפעם הראשונה. כלל לא ציפיתי שאני אגיב ככה לגבי בחור שהכרתי פחות מחודש. כלל לא ציפיתי שהרגשות ישתלטו עליי, על מי שלא נתנה לרגשות לחדור לגופה ועטפה עצמה במגן עד לפני זמן קצר ולא נתנה לאף אחד להתקרב. "אני אידיוט, לילך. אמרתי לך-" הקול שלו היה רפה. הוא נישא ברוח וחלף על פניי. "זה מה שיש לך להגיד?" "מה אני יכול להגיד? שאני רוצה להיות איתך ואת לא? שאני שובר את הראש כדי לא לעזוב אותך ואת פשוט מניחה שזה יסתיים ועוד שבוע והכל יישאר כמו שזה היה?" הוא התפרץ. אף פעם לא ראיתי אותו נסער כל כך. לחייו נצבעו בצבע ושפתו רטטה. הוא עמד מולי אך לא נגע בי ואני כמעט נשברתי מולו. כמעט הפסקתי לכעוס. אך הפחד עדיין פעפע בוורידים שלי. הרגע עצמו שבו הוא קם ועזב אותי. הרגע הזה סירב להיעלם. "מרצ'לו-"

"תני לי לסיים. אם את לא לוקחת אותי ברצינות וסתם משחקת בי אני לא רוצה אותך! אם את לא מרגישה... כלום אז תפסיקי!" תעזבי אותי-

"את לא חושבת שאני רציני מספיק כדי שתהיה לנו מערכת יחסים של יותר משבועיים? מפחיד אותך הרעיון שמישהו באמת רוצה להיות איתך? להרבה זמן? לתמיד? מפחיד אותך שאנחנו צעירים? מפחיד אותך שבשבילך אני רוצה לעזוב את הכל? רק בשבילך?" הוא צעק באנגלית. ידעתי שהיה נאבק אם היה רוצה להגיד את כל זה בעברית.

נשענתי על המזרקה כשהמים הרטיבו את החולצה שלי. השפלתי את מבטי. "לילך, תעני לי." "כן. זה מפחיד אותי." הוא כמעט בעט בקרקע מרוב כעס. לרגע חשבתי שהוא שוב יעזוב אותי. הפעם לתמיד. בלי למצמץ. בלי לעצור באמצע.

"מרצ'לו..." הקול שלי היה חנוק. "אתה לא מבין. אתה לא מבין מה עבר עליי בפעם הקודמת. אתה לא יודע שיהיה לך קשה איתי... בפעם הקודמת... קרה משהו שאני לא יכולה להשלים איתו. וגם אתה לא תוכל אם תדע!" מרצ'לו נעץ בי מבט. "בפעם הקודמת?" חזר אחריי כמו הד בעברית. הוא החל להירגע. "עם החבר הקודם שלי." אמרתי והקול שלי נשמע מוזר ורוטט. "אז זה העניין, את עדיין אוהבת אותי?" "לא!"

"אז תסביר לי... זה יותר מדי אישי." לחשתי. "אני לא חושבת שאני יכולה להסביר לך... זה יותר מדי אישי." לחשתי.

"אישי מדי?" קולו היה מלא בלעג ומרירות. "את לא מרגישה נוח מספיק לספר לי?"
הנדתי בראשי לשלילה.
"אני מצטערת. אני לא יכולה לשתף אותך בזה." הוא הרים את ידיו במחווה נכנעת.
"אני לא יודע מה אנחנו עושים ביחד, לילך. את לא רוצה לשתף אותי בחיים שלך. את לא רוצה אותי בחיים שלך."
"תפסיקי!" זעקתי. "אני לא רוצה שתעליב אותי ככה! אני רוצה הביתה."
"את מתכוונת לבית שלי, לא לבית שלך, נכון?" הוא סימן.
לא יכולתי לדבר.

הלכנו בשתיקה רועמת כל הדרך לחשמלית שלקחה אותנו לביתו של מרצ'לו. לא יכולתי לספר לו. לא יכולתי לשתף אותו. עומרי היה חלק מהחיים שלי. לא חלק מהחיים שלו. כיצד יכולתי להגיד לו שחלק ממני קיווה לחזור לארץ ולהיפגש שוב עם עומרי? שחלק ממני פחד מהאפשרות שתהיה המשכיות ליחסים האלה? שחלק ממני פחד שאני לנצח אשאר לבדי ואף אחד לא יאהב אותי? שאני אף פעם לא אוכל להגשים את החלום הכי גדול שלי כי הוא כבר נעלם עם אהבתי הראשונה...
לקראת סוף הנסיעה הוא ליטף את שיערי בשתיקה ונראה שהוא מתחרט על כל מה שאמר לי. הכאב השתקף בעיניו אך לא יכולתי לדבר איתו. ידעתי שאם אפתח את פי אתחיל לבכות כל כך חזק ואפלוט הכל על העבר שלי ועל עומרי ועל הכאב והאובדן שלי ולא תהיה כל דרך חזרה.
כשהתקרבו אל הבית הוא נאחז בידי ועצר אותי לפני הכניסה. עמדנו בדממה ולא הבטתי בו. כאב לי להישיר מבט אל תוך עיניו. בחנתי את הרצפה ואת הנעליים שלו ובעצם לא ראיתי דבר. ידיו נכרכו סביבי ושוב הרגשתי מוגנת ובטוחה. לאותו רגע. הוא הידק את גופי אל גופו ונישק לשיערי. אהבתי את המחווה הזאת שלו אך כעת היא צרבה והכאיבה לי. חשבתי שיש במחווה הזאת נימה של פרידה. השלמה עם הסיוע של האהבה. עם הסיוע של 'אנחנו'.

"נסיכה, אני ממש מצטער." שמעתי אותו לוחש בעברית. "אני כמו שד כשאתי כועס." עדיין לא יכולתי לדבר.
הרגשתי שאם הוא יעזוב אותי אני אפול מרגליי. ומי יחזיק אותי אז? לא היה שם אף אחד בשבילי. שום תמיכה. שום בטחון. שום רשת שתגן עליי מפני נפילה. רק הקרקע המוצקה.
"לילך... בבקשה תדברי איתי. אני מצטער." הוא חזר בקול רם.
"אתה באמת שד כשאתה כועס. אני שונאת את זה." אמרתי לבסוף ועדיין לא זזתי ממקומי.
"אני כל כך דפוק, אני יודע אני ממש ממש מצטער-"
"תפסיק להגיד את זה." אמרתי בעצבים והוא הפסיק. "מה זה יעזור שאתה מצטער? בסופו של דבר אתה תהיה בדיוק כמוהו, אם נמשיך להיות ביחד. אתה תרביץ לי ותהרוס את כל החלומות שלי."
אחרי שהבנתי שאמרתי משהו שעמדתי להתחרט עליו פתחתי את הדלת ורצתי הכי מהר שהצלחתי אל החדר שלי בקומה השנייה. נעלתי את הדלת בחדרי ושקעתי על הרצפה הקרה. לא שמעתי אותו עולה אחריי וניחשתי שהרתעתי אותו.

אחרי הכל, אף אחד לא אהב לשמוע שחברה שלו הייתה מוכה על ידי חבר שלה לשעבר.

16

פרק

שחררתי את הנעילה של המנעול הרבה אחרי שהחשיך. במשך שעות ישבתי בדממה. כל פעם בפינה אחרת של החדר, חושבת, מהרהרת, כואבת, בוכה, נזכרת, מפחדת. דנה ניסתה לשכנע אותי לדבר איתה אך בכלל לא עניתי לה. השארתי אותה מחוץ לחדר. לבסוף נכנעה ואמרה שהיא הולכת לקניות ביחד עם אלזה והבטיחה לי שתקנה לי גם משהו ללבוש. שתקתי בתגובה עד שלא שמעתי אותה יותר. שכבתי זמן רב על המיטה, בווה בתקרה בעיניים פקוחות ודומעות כשהזיכרונות האפלים ביותר של חיי עולים בתודעתי. הימים האחרונים עם עומרי. הצעקות הרמות שלו עליי. הדרך שבה דיבר אליי, בלעג, בזלזול ואני בכל זאת רציתי לראות אותו. ההורים שלו עברו בתהליך מכוער של גירוש. אבא שלו היה אלוהוליסט ואימא שלו בגדה בו עם גבר מהעבודה שלה. כל הריבים בין ההורים שלו התפוצצו מול עיניו במשך שנה תמימה. אותה שנה שהוא היה איתי. ומשם, כנראה הוא קיבל השראה להתייחס באופן שהוא התייחס לגוף שלי. כמו לחפץ. לבובה. אני הייתי הבובה שלו. הבובה שיכול היה לעשות איתה כל מה שעלה בדעתו. הזיכרונות היו מרים כל כך שהם החניקו בגרוני. נזכרתי בדרך שבה שכנע אותי לשכב איתו. בכל כינויי החיבה שכינה אותי וכל הנשיקות שנישק אותי, באזהרה שלא יחכה לי לנצח ויש עוד הרבה בנות שירצו להיות איתו וזה ההפסד שלי, בדחיפה אל הקיר כשהיה בשיא העצבים שלו ולבסוף שכנעתי את עצמי שזה בסדר. זה בסדר לשכב עם עומרי. הרי אהבתי אותו. אף אחד לא אהב אותי קודם לכן ואני לא אהבתי אף אחד לפניו. הוא התייחס אליי כל כך יפה כשלא היה מעוצבן. כשלא כעס. כשלא התאכזב ממני כשעשיתי משהו שהוא לא רצה. שכבנו מספר פעמים. לפעמים הוא היה עדין ומתחשב ולפעמים הוא ממש הכאיב לי וסימן את ידיי בסימנים כחולים. ידעתי שזאת לא אשמתי, ידעתי שזה חלק מהעניין. הוא רק היה חייב להוציא את התסכולים שלו ואני הייתי האדם הכי קרוב אליו.

כשהכאבים בבטן לא פסקו סיפרתי לו. פחדתי שהוא יכעס אבל הוא רק אמר שנלך לרופא נשים. חשבתי ללכת עם אימא שלי לרופא נשים כדי להיבדק אבל הוא התחיל להתעצבן. הוא אמר שאם אני לא אלך איתו אני לבטח לא אלך בכלל וסתם אשקר לו ולכן אני חייבת ללכת איתו. נסענו מחוץ לעיר והפחד אחז בי עמוק למרות שלא הודיתי בכך. לא רציתי לפעול מאחורי גבה של אימא שלי אבל עומרי היה חשוב מדי. לא יכולתי לוותר עליו. לא יכולתי להכעיס אותו.

הרופא היה אדם מאד לא נחמד. שכבתי כשרגליי רעדו על שולחן הבדיקות והוא דחק לתוכי מכשירים שהכאיבו לי ופצעו אותי מבפנים. כשהוא סיים והתלבשתי בחזרה הוא הודיע לי את החדשות הגרועות ביותר שיכולתי להעלות בדעתי. העולם שלי נכבה עליי. אך עומרי דווקא שמח. הוא אמר שזה לא נורא וזה דווקא מתאים לו אבל אני אף פעם לא הרגשתי שלמה אחרי זה. תמיד הרגשתי שבורה. פגומה. והוא גרם לי להרגיש פגומה יותר ככל שעבר הזמן.

מישהו "לילך?" בבקשה תני לי להיכנס." על זה היה מרצ'לו. הדלת.

"הדלת פתוחה." אמרתי באנחה. ידעתי שלא אוכל להתחמק ממנו לנצח בבית שלו. מה גם, שהוא היה עדיין מאד מאד חשוב לי ולא רציתי לוותר עליו ועל הזמן שלנו ביחד. הוא התקרב מעט בחשש, עיניו עצובות ואומללות עד שהתיישב על המיטה. הבטתי בו מבעד לעיניים הדומעות שלי וידעתי שאני לא יכולה לחיות בלעדיו. שאני רוצה אותו איתי, למרות שזה בלתי אפשרי. אני רוצה לבלות עם הבן אדם הזה את חיי. לחלוק איתו את כל החוויות שלי. אפילו את אלו שרציתי להחביא בתחילה. הוא לא אמר דבר, חושש כנראה שאתרגז על כך שהתנצל יותר מדי. אך הוא המשיך להביט בי ואז ידו נחה קלות על כתפי. כשלא הזזתי אותה הוא ליטף את גבי. "נסיכה, אני לא יכול לסבול את זה שיש לנו כל כך קצת זמן ביחד. אני לא רוצה לעכל את זה." הוא אמר באיטיות. הקשבתי בדריכות. הכאב דפק על ליבי כמו פטיש על מסמר. גם אני לא. "הקול שלי היה כל כך חלש עד שהוא בקושי נשמע. "אני... בחיים לא אכה אותך." הוא אמר לאחר הפסקה. "אני יודע שיש לי אופי דפוק ואני מתעצבן מהר... אבל בחיים – בחיים אני לא אכה אישה ולא אותך..." "מרצ'לו-"

"תני לי לסיים בבקשה. אני מאד מאד מזועזע ממה שאמרת לי בצהריים. אפילו לא ידעתי מה לעשות עם עצמי. בחיים לא תיארתי לעצמי שזה מה שקרה לך. אני רק רוצה שתדעי שאני לא כזה. אני לא דומה לו, אני בחיים לא אפגע בך-"

"אני יודעת, אהוב. לחשתי והתקרבת אלי. הוא נשכב לצידי על המיטה, כמו בכל הבקרים האחרונים, אך הפעם מה שהרחיק בינינו היה הכאב העצום שאף אחד מאיתנו לא יכול היה להכיל. נגעתי בלחיי וליטפתי את פניו. ידעתי שאני אוהבת אותו. מאד. אוהבת באופן חולני כמעט. אולי אפילו יותר מהפעם הקודמת. הרי בפעם הקודמת, הרגשות לא צצו מהר כל כך, בעוצמה גדולה כל כך, לקח כל כך הרבה זמן עד שהרגשתי את אותה התרגשות ותשוקה- "אני הרגשתי כמו חרא של בן אדם! אני באמת חרא של בן אדם. אם יש משהו שאני יכול לעשות כדי להוכיח לך שאני מצטער-"

"תפסיק, אני בסדר עכשיו." "לא את לא! הייתי צריך להיות עדין יותר! לשלוט בכעס שלי. אבל אני כל כך מיואש שאני מאבד אותך. אני מרגיש שאת הדבר היחיד שיש לו חשיבות בחיים שלי ואת עוזבת כל כך מהר- "גם אני מרגישה ככה, זה בלתי אפשרי." הדמעות צרבו בעיניי. "ההורים שלי תמיד לימדו אותי שזה בסדר להיות בינוני, שלא צריך לרצות להיות הכי טוב. הבעיה היא שתמיד רציתי להיות הכי טוב. תמיד רציתי להיות זה שיצליח יותר, זה שיאהב יותר, זה שיהיו לו חיים טובים יותר ואף פעם לא הצלחתי... תמיד נכשלתי בהוכחות שלי. איזבל, החברה הראשונה שלי עזבה אותי כי לדעתה לא הייתי טוב מספיק. נתתי לה את כל מה שיכולתי. את הזמן שלי, את החיים שלי, את המשפחה שלי, את הכסף שלי. היא לקחה מהכל ולא נתנה שום דבר בחזרה. אחריה היו כל כך הרבה בנות, אף אחת מהן בכלל לא התעניינה לשמוע מה עובר עליי. אף אחת לא התעניינה בשום דבר שאמרת. הרגשתי כמו לוזר כל הזמן. בגלל זה רציתי להרשים את כולם, עד שהכרתי אותך. ואותך אי אפשר היה להרשים וגם לא הרגשתי שאני צריך. ידעתי שאת שונה מהן.

ופשוט... התחלתי להתאהב בך. כמו שאמרתי."

חיבקתי אותו וידעתי שסלחתי לו על הייאוש שלו. על הכעסים שלו. והתסכולים שלו ועל האהבה הלא ממומשת שלנו. לא יכולתי לכעוס עליו לאורך זמן, במיוחד כשהמקור האמיתי לכעסים שלי היה העבר, הזמן שחמק מבין אצבעותינו, הצלקת שלי, האובדן שלי. כל כך הרבה חורים בלב שאף אחד לא יכול היה למלא. חוץ ממנו. "אני רוצה לספר לך, מרצ'לו. על החבר הקודם שלי. אני לא אסתיר את זה ממך." אמרתי בהחלטיות. "אבל בשביל

זה תצטרך לנעול את הדלת." הוא קם במהירות ונעל את הדלת על מפתח.

כשהוא חזר הסרתי את החולצה שלי ונשארתי רק בחזייה. נשכבתי על גבי והעמדתי פנים שאני לגמרי רגועה ממה שהחלטתי לעשות. "מה-לילך-"

"אתה רוצה לשמוע או לא?" אמרתי בהחלטיות והחלטתי שזאת הפעם האחרונה שאספר את הסיפור שלי. אספר אותו ואשתחרר ממנו לנצח. אסגור את הדלת לעבר. אנעל אותה ולא אפתח אותה שוב. "ברור, זה קצת קשה להתרכז כשאת... כשאת... אבל אני מקשיב." הוא נאבק כדי לא לבהות לי בחזה. "מרצ'לו, תתרכז!" חייכתי אליו. "טוב."

"אז קראו לו עומרי. היינו ביחד כמעט שנה שלמה. כשהכרתי אותו בכלל לא הייתי אותה אחת כמו שאתה ראת אותי מההתחלה. הייתי יותר דומה לדנה. שובבה, פרועה, אהבתי לבלות, לרקוד, להתאפר, לצאת. אהבתי את החיים שלי ואחותי הקטנה למדה ממני. אז הכרתי את עומרי. בעצם כמה חברות הכירו לי אותו במסיבה. הוא היה מבוגר ממני בשנתיים, אני הייתי בת חמש עשרה והוא בן שבע עשרה והוא נראה לי בסדר, לא משהו. אבל כשהתחלנו לדבר ידעתי שאני מוצאת חן בעיניו והוא התחיל לחזר אחריי ולשלוח לי פרחים והתקשר כל יום ודיברנו הרבה ואתה יודע, בחורים לא מתנהגים ככה בדרך כלל ובסופו של דבר הוא כבש אותי." עזרתי כדי לראות את פניו. הזיכרונות היו מאד אינטנסיביים. כמעט יכולתי לראות אותם אל מול פניי. רק בדיעבד ידעתי שמרצ'לו שוכב לידי ומקשיב לסיפור שלי. בעצם שקעתי שוב בעבר. בחלק הנעלם של הפאזל שלי. בחלק שהעזתי להשלים לבסוף. "תמשיכי, לילך."

"התחלנו לצאת, בהתחלה הכל היה ממש יפה. אחרי זה הוא סיפר לי שההורים שלו מתגרשים, אבא שלו היה אלכוהוליסט ואימא שלו בגדה בו וכל המשפחה שלו התפרקה לו מול העיניים. ממש ריחמתי עליו ורציתי לעזור לו ואמרתי לו שאני אעשה כל דבר בשבילו, כי ממש אהבתי אותו. אז... כנראה שהוא לקח את זה ברצינות מדי. כי היו לו התקפי כעס. בהתחלה לא קשים. הוא רק צעק הרבה. הוא הפחיד אותי אבל הנחתי שזה בגלל ההורים שלו וזה יעבור לו. הוא כעס על דברים ממש קטנים, אם לא הבאתי לו נשיקה לפני שהלכתי, או אם האוכל שחיממתי לו לא היה מספיק חם, או היה יותר מדי מלוח. אני לא יודעת למה... אבל חשבתי שזה בסדר. והוא אמר לי שהוא אוהב אותי. ואני חושבת שהוא אהב. בדרך שלו. נעצרתי כדי להסדיר את נשימתי. התמונה שלו עלתה מול עיניי. הרגשתי גוש עולה ויורד בגרוני. "לילך, אם את לא מסוגלת להמשיך זה בסדר אני מבין..." מרצ'לו ליטף את פניי.

"לא, אני חייבת לספר עד הסוף. פעם אחת עד הסוף." אמרתי לעצמי והכרחתי עצמי להמשיך. "התחלנו... אתה יודע מה. הוא כל כך רצה וחשבתי שזה בסדר. בעצם לא ממש ידעתי מה זה וחשבתי שזה לא נורא כל כך. אבל אז התחילו כאבים. כאבים בבטן שהיו כל כך חזקים שלא ידעתי מה לעשות עם עצמי. רציתי ללכת עם אימא שלי לרופא אבל הוא רצה שאלך רק איתו לרופא שהוא מכיר. ממש פחדתי אבל עשיתי את מה שהוא ביקש. והלכנו לרופא וזה היה סיוט... זה היה סיוט כי-"
 "מה?"
 "מרצ'לו, הוא בדק אותי ואמר לי שאני עקרה. שלא יוכלו להיות לי ילדים."
 *

בכיתי. הוא הצמיד אותי אליו ולא ידע איך להרגיע אותי. הבכי שלי היה חרישי. הדמעות נפלו על החולצה שלו והרטיבו את עורו. יכולתי לשמוע את פעימות ליבו המואצות כשאימץ אותי לחיקו. זה היה קשה. קשה כל כך לספר הכל ועוד מרצון. העלאת הזיכרונות של העבר אל הווה גרמה לי להרגיש שאני שוב שם. באותו חדר בדיקות. מקבלת את הידיעה שהרסה את חיי. מזיזה קדימה את הגלגל שאי אפשר לעצור. משם הכל הלך והתמוטט. "אז... הוא אמר שהכאבים הם בגלל זה. הוא נתן לי כמה משחות, לא זוכרת כבר ועומרי בכלל לא כעס. הוא שמח כי הוא אמר שלא נצטרך אמצעי מניעה ואני בכיתי כל הדרך הביתה. כשהגעתי חזרה ואימא שלי שאלה אותי אם אני בסדר אמרתי לה שלא תתערב לי בחיים ואני שונאת את הרגשנות שלה ואני יודעת שהעלבתי אותה. נראה לי היא בחיים לא סלחה לי על זה. אפילו עד עכשיו. מאז היחסים איתו רק התדרדרו אבל אני לא ראיתי את זה. הייתי מאוהבת בו. ההורים שלו התחילו לארוז את הדברים שלהם ואמא שלו עברה דירה והוא עדיין לא החליט עם מי הוא יהיה וזה גרם לו להרבה תסכול. פעם אחת הוא חבט בי בגלל שהוא כעס כל כך ואחרי זה ביקש סליחה. כמובן שסלחתי. אחרי זה הוא היה בא ולא היה אומר לי שהוא אוהב אותי יותר, רק כאשר שאלתי. הוא היה בא והוא רק רצה שנעשה את זה וכל פעם זה כאב יותר ויותר. הוא היה מבקש ממני לבוא אליו בשעות שלא היה אף אחד בבית כדי להיות איתו כי רע לו והייתי הולכת. הוא אמר לי שאני עושה לו רק טוב אבל הוא עשה לי רק רע." מבטו של מרצ'לו היה עמוס ברגשות כל כך מעורבים שלא יכולתי לדמיין מה עובר בראשו. השתדלתי להמשיך ולא לקטוע את הקצב מהחשש שהמילים יתקעו ויסרבו לצאת החוצה. "ואז יום אחד... אני לא יודעת מה קרה, הוא פשוט איבד את זה... הוא כל כך כעס. הוא בעט ברהיטים בבית שלו, במזוודות של ההורים שלו והוא ניסה לשכנע אותי לשכב ולא רציתי כי פחדתי. הוא ממש התעצבן שלא הקשבתי לו וצעק שאני לא אוהבת אותו יותר ואם כן... ואם כן אז שאני אשכב איתו ואוכיח לו ואז יצא שרציתי לברוח... לא יודעת מה חשבתי, נראה לי הייתי כל כך מפוחדת שלא ידעתי כלום. הלכתי אחורה והוא הלך עליו וניסה להצמיד אותי לקיר ואני... חמקתי ממנו וזה רק הרגיז אותו. הוא צעק שאני זונה ובוגדת ובטח שוכבת עם כולם ושהוא יהרוג את מי שנוגע בי ואז הוא הגיע עד אליי ו..."
 הרגשתי שהוא עוצר את נשימתו. ידיו התהדקו סביב גופי. הכעס שלו... הכעס על מה שסיפרתי לו. על מה שעברתי... הוא לא ידע אם יצליח לעמוד בכך.
 "הוא... הוא הוריד את המכנסים שלו ונצמד אליי אבל אני לא רציתי והייתה שם מאחור מגירה והוא פשוט זרק אותי... ז-זרק אותי עליה... הגב שלי נחבט על הפינה והרגשתי שהיא נכנסה לתוך העור שלי. לא ידעתי מה קורה

והתחלתי לבכות ולא יכולתי לקום. חשבתי שהוא לא יפסיק בכל מקרה ויבוא אליי וירביץ לי אבל הוא לא בא. הוא התחיל לצעוק ואני לא רציתי לפתוח את עיניי. כששמעתי שהוא רץ לאנשהו פתחתי את עיניי. הרגשתי רטיבות במכנסיי וראיתי שהם מלאים בדם. כל כך נבהלתי... דיממתי על הרצפה והוא התקשר לאמבולנס. פחדתי כל כך. הוא איים עליי שאם אגיד משהו למישהו שזה בגללו הוא יהרוג אותי ולא יהסס ואני רק חשבתי שאני הולכת למות. בסופו של דבר איבדתי את ההכרה."

כשנזכרתי בכך, בשלולית הדם, בידיו שלי שהיו אדומות ובדמעות שלי ובזוועה שהרגשתי, בריח הנורא הזה שעלה בנחיריי, כשחשבתי שאני הולכת למות, ברעד הזה שטלטל את כל גופי נרעדתי ללא שליטה. מרצ'לו החזיק בי. "אני פה, לילך. אני פה, נסיכה. אני לא אעזוב אותך, אני נשבע לך. שום דבר כזה לא יקרה שוב-"

"אתה לא מבין, מרצ'לו... הרופא ההוא טעה. כשהוא דחף אותי הייתי בהריון, בהתחלה של הריון ובכלל לא ידעתי. וכשהפלתי את התינוק... איבדתי את היכולת להרות. עכשיו אני באמת עקרה. הרופאים אמרו שזה כמעט בלתי אפשרי שאכנס להריון אחרי הפלה כזאת. הייתי בחדר ניתוח ואחרי זה במשטרה וסיפרתי להם על עומרי ואימא שלי קיבלה התמוטטות עצבים אחרי שידעה מה קרה... ונתנו לו צו הרחקה לשלושה חודשים..."

לחשתי. לא היה בי עוד כוח. שחררתי את הסיפור שלי לחופשי. נתתי לכל הכאב וכל הזיכרונות דלת החוצה. אל האוויר.

אל הרוח.

הסתובבתי אליו עם גבי וחשפתי לפניו את הצלקת השחורה השלי בצידי גופי. הצלקת שממנה הוצאו שבבי עץ ותפרו בבית חולים. הצלקת שאף פעם לא נרפאה. תמיד נותרה שחורה. אף פעם לא הגלידה. נשארתי לעטר את גופי כדי להזכיר לי את מה שעברתי. עם מי הייתי. לאחר שסיפרתי לו את הכל ידעתי שלא אהיה עוד עם עומרי. היה זה טירוף מצדי אפילו לחשוב על כך. עכשיו, כשהצלחתי לחזור אחורנית, לפתוח את הזכרונות שהכי חששתי מהם, להביע אותם בקול, ידעתי שעומרי לא יוכל להתקרב אליי עוד. אם יהיה צורך אוציא נגדו עוד צו הרחקה. אם יהיה צורך אעבור לגור בעיר אחרת. עומרי היה חלק מעבר אפל. עבר שנאבקתי במשך זמן כה רב להשאיר מאחורי. מרצ'לו נגע באצבעותיו בצלקת ואז נשק לה בשפתי. ציפיתי שהיא תכאב. אך בעצם מגע עורו היה נעים. נרגעתי ונשימותיי נעשו רדודות ושלוות. עצמתי את עיניי למגעו הרך.

"הסיוט הזה שעברת, נסיכה, לא יקרה לך שוב בחיים. אני תמיד אהיה איתך. אני נשבע לך שאני לא אעזוב אותך. ואם אני רק אפגוש את הבן זונה שעשה לך את זה הוא לא יישאר חיי". הקול שלו היה רציני ועיקש.

"מרצ'לו, אל תישבע לי... בבקשה. אל תבטיח לי הבטחות." לחשתי כשגלי עונג החלו לסחוף אותי. לא יכולתי לעמוד בפני מגעו.

"אני נשבע רק כשאני יודע שאני יכול לקיים." אמר ונישק אותי בבטני ואז עלה בהדרגה ובאיטיות ונשק לחזי שמעל החזייה שלי ועל צווארי עד שהגיע לשפתיי. ידיו ליטפו אותי בעונג כה רב עד שאנחה קטנה נפלטה מפיי.

"מרצ'לו... אנחנו לא יכולים לעשות דברים כאלה-"

"אני לא עושה שום דבר..." הוא לחש בקול משכר. "רק מנשק אותך קצת..."

והוא נישק אותי, נישק את עיניי ולחיי, את מצחי ואת שפתיי. ואני לא יכולתי לפחד יותר ולחשוש רק רציתי להתמסר למגע שלו ולתת לו את כולי. למרות שזה היה שיגעון. למרות שאף פעם לא רציתי לתת את עצמי באמת לאף אחד אחר. למרות שידעתי שצריכים להמתין הרבה זמן, הפעם לא רציתי להמתין. לא היה זמן. השעות שלנו

התמעטו. הימים שלנו התקצרו. אבל מרצ'לו לא ביקש שום דבר. התנשקנו הרבה מאד זמן, מתחת לשמיכה, כשידיו מסביבי ואני ממששת את גבו ואז נרדמנו בחיבוק וכשהתעוררתי הוא כבר היה ער ונשק לשפתיי בעוצמה. ושוב התנשקנו ולא רציתי להתנתק. כל הגוף שלי זעק אל"י וכבר רציתי שהוא לא יעצור את עצמו איתי וייתן לגוף שלו להוביל. ושוב הוא עצר את עצמו ובמקום זאת חיבק אותי וליטף את שיערי ואת הצלקת שלי ולא עשה דבר מעבר לכך. בשארית הימים שלנו לא הרבינו לצאת מהבית. שחינו יחדיו בבריכה, הכנו ארוחות בוקר משותפות, ישבנו בחדרו כשהוא הראה לי את הספרים שלו במחשבים ותכנות שאותו למד במכללה. הוא השמיע לי את המוזיקה שהוא אהב ואני השמעתי לו את המוזיקה שלי. לבשתי את החולצות הרחבות שלו ודנה כבר התרגלה לראות אותי צועדת בבית בבגדים שהם לא שלי. היא בילתה את רוב זמנה לבדה, בשופינג, או עם אלזה, כשזאת הפנתה אליה מזמנה, אך היא לא התלוננה. נדמה שהיא התכתבה במחשב עם החברות שלה ושלחה להן תמונות ודיברה עם אימא הרבה בטלפון. סירבתי לחשוב שהימים עברו ולא הייתה לי יכולת לעצור אותם. אהבתי את מרצ'לו למרות שלא אמרתי לו זאת והוא לא אמר לי. יכול להיות, שהרגשנו שאם נאמר את המילים, יהיה קשה מדי להיפרד ברגע המתאים. כעת, כשמרצ'לו ידע את הסוד שלי, את העבר שלי, כבר לא הרגשתי שאני צריכה להסתיר ממנו דברים. הנחתי לו לראות את כולי. והוא לא התרחק. והוא לא נרתע. רק שמר על"י יותר. חיבק אותי חזק יותר. נשק לי בעוצמה וביאוש. ישנו יחדיו. מחובקים. מסרבים להיפרד. התחלתי להתרגל לריח שלו ולזרועות שלו ולעברית המצחיקה שלו ואפילו קלטתי כמה מילים באיטלקית. הכל היה כל כך קסום. כמו באגדה. אגדה שזמן שהותי בה היה מוגבל מראש. בערב האחרון שלנו ביחד, כשידעתי שבבוקר אארז את המזוודות והוא ייסע איתי ועם דנה לשדה התעופה, הוא אמר שהוא צריך ללכת. הוא צריך לצאת בלעד"י. רציתי לכעוס עליו אבל לא הייתי מסוגלת. פחדתי על כל שנייה שלא היינו יחדיו. הלב שלי כבר היה בכוננות של פגיעה. "אתה חייב ללכת, בבקשה, מרצ'לו... זה הלילה האחרון שלנו ביחד." לחשתי. ישבתי בחדרו, על מיטת היחיד הנמוכה שלו והוא בחר חולצה ללבוש מהארון שלו. הוא נראה רציני והחלטי. "זה לא ייקח הרבה זמן, לילך. פשוט הבטחתי לחבר אחד מהמכללה שאני אראה אותו-" "ומחר בערב לא תוכל לראות אותו?" הרמתי את קולי. ההיסטריה החלה להסתנן לקולי. "בבקשה, נסיכה, זה לא הרבה זמן." הוא התקרב אל"י ונשק לשיערי. פניי נפלו ורציתי לבכות. הייתי על גבול היכולת שלי. כמעט דמיינתי את עצמי כורכת את זרועותיי סביב רגלו ולא נותנת לו ללכת, כמו שילדים קטנים עושים להורים שלהם, לפעמים. כמו שאני עשיתי לאבא שלי פעם. למה הוא חייב ללכת דווקא הערב? דווקא עכשיו? הרי נותרו לנו פחות מ-24 שעות ביחד. אלוהים... פחות מ-24 שעות. זה כל כך מעט... ולא הספקנו לעשות כמעט שום דבר ביחד. הזמן שלנו דהר וסירב להאט את הקצב. מרצ'לו כבר היה מוכן והוא נשק לשפתיי. "אני אחזור בקרוב, אני הבטחתי לו שניפגש מזמן ואני לא יכול להגיד לו לא טוב?" "בסדר." נאנחתי וידעתי שזהו קרב אבוד מראש. הוא יצא מהחדר ואחרי כמה דקות שמעתי את דלת הכניסה נפתחת ונסגרת.

דנה נכנסה לחדר ומצאה אותי יושבת עזובה על המיטה שלו. "את בסדר, לילך?" היא שאלה בדאגה. "אני לא רוצה לעזוב אותך, דנה." "אני יודעת. הלוואי ולא היית צריכה." היא התיישרה לצדי על המיטה. "אני לא יודעת למה כל האהבות שלי נגמרות באסון. לא היה לנו מספיק זמן ביחד אפילו ואני כל כך אוהבת אותך." "גם הוא נורא אוהב אותך, רואים לו את זה בעיניים." אמרה דנה בשקט. "מה זה שווה אם אני עוזבת?! מה כל זה שווה? עדיף לא להרגיש כלום בכלל." "את יודעת מה? את לא צודקת." היא התפרצה. "את חווית אהבה פעמיים. הסוף שלה לא הכי משנה. אני לא חווית אהבה אף פעם ואת עוד מתלוננת! אף אחד אף פעם לא אהב אותי! אף אחד לא הסתכל עליי אף פעם כמו שמרצ'לו מסתכל עלייך! הוא פשוט מתמוגג כשהוא מחזיק לך ביד! אף אחד לא התייחס אליי אף פעם כמו שהוא מתייחס אלייך! ואני... אני הייתי נותנת הכל בשביל שבועיים כאלה!" היא קמה במהירות וחשבתי שראיתי שובל של דמעות על לחייה אך היא מיהרה להימלט מהחדר. הסתובבתי בחדרו וחשבתי על דבריה. אחותי הקטנה אף פעם לא זכתה להרגיש אהובה. אפילו אם זה רק לשבועיים. נראה שאני בת המזל שזכיתי להיות אהובה על ידי מרצ'לו, לא משנה לכמה זמן. ואני עוד התלוננת? הייתי צריכה להגיד תודה שזכיתי להכיר אותו. שזכיתי להיות איתו. לדבר איתו. לנשק אותו. לישון איתו באותה מיטה. לפתע צץ רעיון בראשי. החלטתי לנצל את הזמן שהוא לא בבית כדי לכתוב לו מכתב. החלטתי לכתוב לו בעברית, לאחר התלבטות, הרי הוא ידע לקרוא ולספר לו על רגשותיי, אם לא פנים מול פנים, אז לפחות על פיסת נייר.

"מרצ'לו היקר, אתה האדם הכי יקר לי בעולם כולו! אני אוהבת אותך יותר מאשר אהבתי מישהו בחיים שלי. הלב שלי שייך לך ואני מודה לך על הימים המדהימים שנתת לי לחוות איתך. אני תמיד אזכור אותך ותמיד אחשוב עלייך. כל כך כואב לי שאני עוזבת אותך, אם רק יכולתי הייתי נשארת אבל זה בלתי אפשרי. אני יודעת שמחר בערב כבר אהיה בבית ואתה תהיה שוב לבדך אבל למרות שזה עבר כל כך מהר אני תמיד אתגעגע ואוהב אותך. למרות שאני לא רוצה להגיד לך את זה פנים מול פנים תדע שזה הכי נכון בעולם. אני אוהבת אותך. אתה האחד והיחיד שלי. לילך."

החלטתי לתחוב את המכתב מתחת לכרית שלו. ידעתי שהלילה הוא יישן במיטה שלי ולא יראה את המכתב, כך שהוא יראה אותו אחרי שאעזוב. תישאר לו מזכרת ממני. עדות והוכחה שהאהבה שלנו הייתה קיימת פעם, בין דפי ההיסטוריה והזמן.

הוא חזר שעתיים מאוחר יותר, כשכבר שכחתי במיטתי והתנפל עליי בנשיקות נואשות וכואבות. לא דיברנו על כך, אבל ידענו שלא תהיה לנו יותר הזדמנות להיות ביחד. אט אט הוא הסיר את הכותונת שלי והתפשט מבגדיו והחלטתי להתמסר לו. לתת לו את הגוף שלי. את הנשמה שלי. את הלב שלי באופן מוחלט. הוא היה עדין ורך ולא עשה דבר שייפגע בי. הוא לחש באוזני שהוא אוהב אותי ואני רק השתנקתי בחזרה ולא יכולתי לענות. זה היה מאד נכון. אהבתי אותו מאד. אף לא יכולתי להודות בזאת. לומר זאת. ידעתי שהוא מבין. ידעתי שהוא לא כעס. ידעתי שהוא ידע שאהבתי אותו יותר מכפי שמילים יוכלו לתאר. ובאותו לילה הייתי שלו והוא היה שלי. והלילה הזה היה התיקון לכל הלילות הזוועתיים שעברו עליי בעבר. שחררתי את כל העצב והכאב והייאוש והלילה הזה אהבתי באמת והייתי אהובה.

*

הרגעים האחרונים שלנו ביחד היו בשדה התעופה. בקושי יכולתי להוציא מילה מפי כשנסענו ברכבת וכשהגענו אל אולם ההמראות וידו של מרצ'לו סירבה לעזוב את ידי פרצתי בדמעות ולא יכולתי לעצור. הלב שלי כאב. כל העצמות בגוף שלי סירבו לזוז. דנה הביטה בי בחוסר אונים. הלב שלה נשבר ביחד עם הלב שלי. מרצ'לו אימץ אותי אליו. כל כך רציתי שזה יהיה רק חלום, שבעצם אני נשארתי ברומא ולא עזבתי אף פעם, אבל המציאות הייתה תמיד אכזרית וקשה יותר מכל החלומות שאיי פעם חלמתי. הכל היה שחור ולבן בשדה התעופה. הצבעים סנוורו את עיניי. הרעשים החרישו את החרישו את אוזניי. כשהיינו צריכים לעמוד בתור בדוכן הכרטיסים בקושי הצלחתי להרים את עיניי לאישה בדלפק. הפנים הבוכיות שלי היו אדומות והלב שלי נשבר לאלפי רסיסים. בדיוק כפי שידעתי שיקרה. בדיוק כפי שזה היה ברור מההתחלה. "בנות, אתן צריכות לעבור בדיקת דרכונים ובדיקת מזוודות. צריך להיפרד עם החברים כאן." אשת הביטחון אמרה לנו.

"לא!" הצטעקתי. הוא חיבק אותי. כל גופי רעד. לא יכולתי ללכת. לא יכולתי להפנות אליו את גבו. הדמעות חוררו את ליבי. הוא אימץ אותי הכי קרוב שהצליח, נשק לפניי, לשפתי ולשיערי הוא לחש שהוא אוהב אותי ואני לא יכולתי לזוז. לא יכולתי להפנים שאני באמת עוזבת אותו. את האהוב שלי. "אני לא יכולה לעזוב אותך. אני לא יכולה." לחשתי באוזנו. "לילך, נסיכה, אני נשבע לך שאני לא עוזב אותך. תקשיבי לי. תמחי את הדמעות. אני לא רוצה שתהיי עצובה." הוא לחש בעדינות. הוא כרע על ברכיו והביט בי מלמטה. פקחתי את עיניי. "לילך, מה שנשבעתי לך ככה יהיה. אני לא אעזוב אותך." הוא חזר. "אבל אני כבר עוזבת, עכשיו! אל תשבע לי... אני לא רוצה לשמוע מילים, מרצ'לו, זה כל כך כואב לי-" "גם לי. אבל את חייבת להאמין לי. את חייבת להאמין בנו. אני לא עוזב אותך. אני לא אעזוב אותך. אני אוהב אותך, נסיכה." הוא התעקש.

מחיתי את עיניי כדי לצרוב בזיכרוני תמונה ברורה של האהוב שלי. של החיוך המתאמץ כדי לא להעציב אותי. החיוך שהוא חייך במיוחד בשבילי. עיניו שבהקו מאהבה שלא ידעה סוף. כל כולו. רציתי לזכור ואף פעם לא רציתי לשכוח את האחד שלימד אותי לחיות. לימד אותי שאפשר לחזור לאהוב. לימד אותי להשתחרר מהעבר ולתת

לעצמי	לחיות	בהווה.
מרצ'לו	הוציא	משהו.
"תושיטי	את	ידך."

"מה זה?" שאלתי כשהושטתי את ידי קדימה. הוא הניח בידי שרשרת מזהב ועליה תליון מיהלום בצורת פרח. "בשבילך, קניתי את זה אתמול. כדי שלא תשכחי אותי עד שניפגש שוב." ראיתי שגם בעיניו נקוות דמעות. "מרצ'לו!" נפלתי בזרועותיו והשרשרת בידי. "אתה לא יכול לבזבז עליי כל כך הרבה כסף! זה מטורף!" "אני יכול וזה מה שאני אעשה וכשניפגש שוב אני אבזבז עלייך עוד יותר כסף ולא תוכלי להגיד כלום-" "לא, תפסיק להשלות אותי. אל תגיד לי את זה." התרחקתי ממנו. לא רציתי לשמוע מילות שווא. שקרים. הבטחות. אם רק היה אומר לי להתראות, כך סתם, ליבי היה נשבר אך לא הייתי משלה עצמי שניפגש שוב. אך המילים שלו היו עקשניות. הוא התעקש שוב ושוב וכבר לא טרחתי לתקן אותו. "מרצ'לו אני..." "אני יודע, לילך. גם אני אוהב אותך." הוא לחש באוזני ואז נשק לשפתיי. "אני אוהב אותך כל כך הרבה. כל כך כל כך."

צעדנו קדימה, אני ודנה כשראשי מופנה כל הזמן לאחור, לבחור שעמד בידיים שלובות ודמעות חצו את לחייו. לבחור שאמר לי שנתראה למרות שידע שזה לבטח לא יקרה, לבחור שהתאהבתי בו במהירות וידעתי שזאת אהבת אמת. והוא אהב אותי. ואף אחד אף פעם לא אהב אותי בדרך הזאת לא לפני כן ולא אחריו. ידעתי עמוק בתוכי שההבטחות שלו היו רק אמצעי להקל על הכאב שלי, שבאותו רגע חשבתי ששום דבר לא יוכל לעמעם אותו אך הודיתי לו על כך בתוכי. הוא נתן לי תקווה. הוא נתן לי את הכלים להאמין באהבה. הוא נתן לי את ליבו. בכנות וללא פחד. אפילו שידע מראש את הסוף. על השרשרת שמרתי תמיד. תלויה על צווארי. מזכירה לי אותו. כל דבר קטן שאמר. כל דבר קטן שעשה. את הנשיקות הקטנות שלו על שיערי ואת העברית המוזרה שלו שלמדתי לאהוב. כשהמטוס החל לצבור תעופה נזכרתי כיצד הוא פוחד ממטוסים ואיך הוא סיפר לי על כך ובכיתי ולא יכולתי לעצור. השמש של רומא החלה לשקוע מאחורי גבי, משאירה מאחור את כל החוויות שלי, את הפחדים שלי, את הכאב ואת האהוב שלי. היקר שלי. מרצ'לו.

הסוף.

